

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

သဲမှန်တိုင်းရဲ့ နှလုံးသားဝိန်ခေါ်သံ

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒို့တာဝန်အကျဉ်းချုပ်

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့တာဝန်
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့တာဝန်
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့တာဝန်

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပစားကူးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ခပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ဖိမိမိရေး
- ကမ္ဘာ့သား ဗြိန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် မြစ်ပေါ်လာရေး
- မြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေ တည်ဆောက်ရေး
- ဇွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် မိမြင်စွာ မြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေ တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာသိက္ခာမြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာ၊ ဖပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

မယ်ခိုင်

သီမုန့်တိုင်းရဲ့

နရပုံးသား စိန်ခေါ်သံ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၀၉၀၃၀၉
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၀၃၀၃၀၉
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉၊ ဩဂုတ်လ၊
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင်(၀၄၁၅၂)
- ရွှေဥစာပေတိုက်
- တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
- ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
- ပုဂ္ဂိုလ်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့
- မျက်နှာဖုံးနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအောင်ဆုဆက်
- အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃ လမ်း။
- ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၀၀၀ ကျပ်
- အုပ်ချုပ် - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅.၈၃

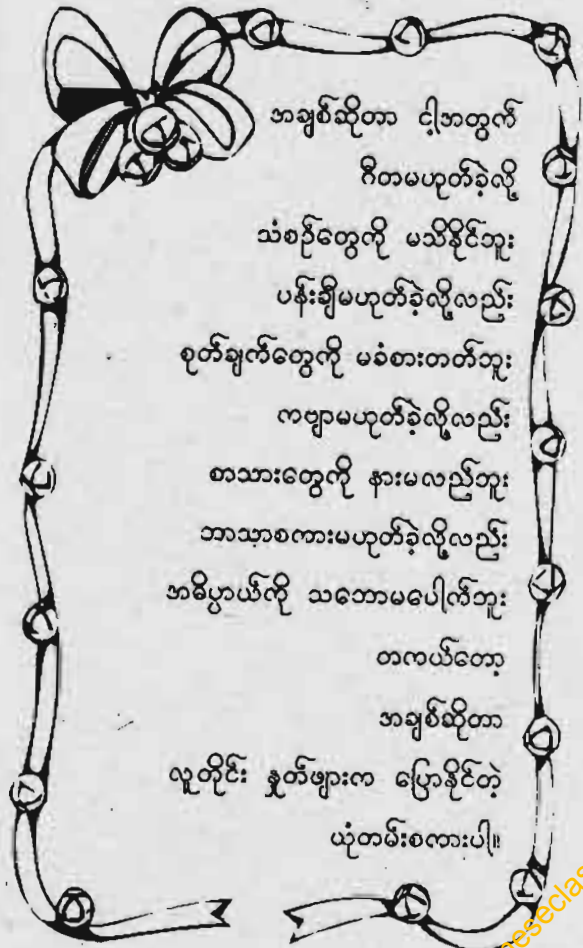
မယ်ခိုင်

သံမှန်တိုင်းရဲနုလုံးသားစိန်ခေါ်သံ / မယ်ခိုင် ၊ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၀၉ ၊

၂၉၀ - စာ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) သံမှန်တိုင်းရဲနုလုံးသားစိန်ခေါ်သံ

အချစ်ဆိုတာ ငါ့အတွက်
 ဂီတမဟုတ်ခဲ့လို့
 သံစဉ်တွေကို မသိနိုင်ဘူး
 ပန်းချီမဟုတ်ခဲ့လို့လည်း
 စုတ်ချက်တွေကို မခံစားတတ်ဘူး
 ကဗျာမဟုတ်ခဲ့လို့လည်း
 စာသားတွေကို နားမလည်ဘူး
 ဘာသာစကားမဟုတ်ခဲ့လို့လည်း
 အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောမပေါ်ရဘူး
 တကယ်တော့
 အချစ်ဆိုတာ
 လူတိုင်း ချစ်ဖွားက ပြောနိုင်တဲ့
 ယုံတမ်းစကားပါ။

ဝေးကွာသွားခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ မြန်မာပြည်၏
လေထုရနံ့သင်းသင်းကို ရှုရှိုက်မိလိုက်သည်နှင့် စိတ်အာရုံ
တို့က ကြည်လင်လန်းဆန်းကာ နိုးကြားသွားရသည်။ သူဟာ
လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေကလို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စက်ပစ္စည်းတွေနှင့်
သာ ရောယှက်နေထိုင်ခဲ့ရသည့် စက်ရုပ်ဆန်ဆန် လူသား
မဟုတ်တော့သလို၊ စိတ်ထဲ လန်းဆန်းလတ်ဆတ်သွား
တော့သည်။ မြန်မာပြည်ရဲ့ ရင်ငွေ့ကပဲ သူ့ဘဝကို လုံခြုံခွေး
ထွေးစေတာပါဆိုတာ သူ အခုမှပဲ လုံးလုံးကြီး လက်ခံသွားမိ
တော့တာပါ။

မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ မွေးရာ

ဇာတိဖြစ်တဲ့ ပြင်ဦးလွင်သို့ အမောတကော ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ (၅)နှစ်တာ ကာလအတွင်း မြို့လေးမှာ အတော်ပင် တိုးတက်ပြောင်းလဲခဲ့ပါပြီ။ လမ်းမှာ သူနှင့်သိသူများ တွေ့လေဦးမလားဟု မျက်စိဝေကြည့်မိပါသော်လည်း အရည်းနီးပင်။ သူနေခဲ့ဖူးသော “ပန်းကမ္ဘာ” ဟု အမည်ပေးထားသော ခြံကျယ်ကြီးရှေ့မှာ ရပ်ကာ ခြံဝင်းထဲသို့ လွမ်းဆွတ်ငေးမောစွာ တမေ့တမြော ကြည့်မိလိုက်သည်။

ခြံကြီးမှာပေမယ့် ဗိမာန်မပြောင်းလဲ။ အရင်တုန်းက လိုပဲ ပန်းများနှင့် ဝေဆာလှပနေဆဲ။

သူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရပ်နေမိသည် မသိ။ အနောက်ဘက်မှ လက်တစ်ဖက်က သူ့ကို သိုင်းဖက်လာတော့မှ သတိဝင်ကာ အလန်တကြားနှင့် ကြည့်မိလိုက်သည်။

“မောင်”

“ရောင်းရင်း”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အားရဝမ်းသာနှင့် ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။

“မင်း မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာသေးတယ်နော်”

“ပြန်လာတာပေါ့ကွ။ ဒါက အမိမြေပဲ”

“ငါတို့တွေက မင်း ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထား”

“ခွဲဘူး”

“ဆောရီးကွာ . . . (၅)နှစ်လုံးလုံးကြီး အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားမိခဲ့တယ်”

“ဒါတွေက ငါတို့နှစ်ယောက်ကြား ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူးကွာ။ မင်းကို အခုလို လန်းလန်းဆန်းဆန်း တွေ့ရတာပဲ ငါက ပျော်နေတာပါ”

“မောင် . . . မင်း အိမ်ထောင်ကျနေပြီဆို”

“အင်း . . . မင်းမာမိဖောက်သည်ချင်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ အန်တီရော နေကောင်းလား”

“ရှင်ရှင်လန်းလန်းပါပဲ။ မာမိတောင် အလည်လာဦးမယ်ပြောနေသေးတယ်။ ငါ ပြန်ရောက်တာ (၃)ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မင်းတို့ကို သတိရလို့ ချက်ချင်းတန်းလာခဲ့တာ”

“မင်းတို့ကို . . .”

“အင်းလေ . . . ဒီပန်းကန္တာကိုရော၊ မင်းကိုရော၊ ဒီ
မြို့လေးကိုရော၊ ပြီးတော့ . . .”

“မင်းရင်ထဲမှာ သူက အခုချိန်ထိ ရှိနေသေးတာ
လား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွာ။ သူက ငါ့ရင်ထဲ
က တစ်ပွင့်တည်းသောပန်းပါ”

“ဧည့်၊”

မောဂရဲ့ ဧည့်က သိပ်သက်ဝင်လှပမှု မရှိ၊ ဧည့်
ဆိုတဲ့စကားလုံးရဲ့နောက်ကွယ်မှာ မြုပ်ကွက်တစ်ခုခု ရှိနေ
လိမ့်ဦးမယ်ဆိုတာ သူ အလိုလို နားလည်သွားမိသည်။ နား
လည်သွားမိခြင်းနှင့်အတူ စိုးရိမ်သောကတွေက ရင်တစ်ခု
လုံး ပြောင်းဆန်သွားရပါသည်။

ဘာလဲဆိုတာမျိုးကို မေးဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာ . . .

“ဟေ့ . . . လူလေး ရောက်လာပြီလား။ မနေ့က ည
ကပဲ မမကြီး ဖုန်းဆက်ထားလို့ ဦးမြက လူလေးကို မျှော်နေ
တာကွယ့်”

သူတို့မိသားစု၏ လူယုံတော် ခြံစောင့်ဦးမြရဲ့အသံ
ကြားမှ သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြန်ပြုမိကာ . . .

“ဧည့် . . . ဦးမြ နေကောင်းတယ်နော်”

“လန်းလန်းဆန်းဆန်းပါပဲကွာ။ လူလေး ဒီမှာ တစ်
ယောက်တည်း ရပ်နေတည်းက ဦးမြက မြင်ပါတယ်။ ဦးမြ
က အသက်ကြီးပြီကွယ့်၊ လူလေးက နည်းနည်းပြောင်းလဲ
သွားတော့ ဦးမြက ရုတ်တရက် မမှတ်မိလိုက်ဘူး။ မောဂရဲ့
တွဲမြင်လိုက်မှ ဦးမြက သိလိုက်တာ။ လူလေးမရှိပေမယ့်
မောဂ ဒီကို အမြဲလာတာကွယ့်”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါ ဦးမြဆီ အမြဲလိုလိုရောက်ဖြစ်
တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ မင်းရောက်မယ်ဆိုတာ ငါ ကြိုသိနှင့်
တာပေါ့”

“ဧည့် . . . ဒီလိုလား။ ငါက မင်းကို ခြံရံမှာ တွေ့
ရလို့ အံ့သြနေတာ”

“လာ . . . လာ . . . သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အိမ်ထဲ
ဝင်ကြဦး။ ဦးမြ လူလေးတို့စားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးမယ်”

“ဦးမြ ဖုတ်ကျွေးတဲ့ အသားခြောက်ကို ကျွန်တော်
က အမြဲသတိရမိပါတယ်”

“လူလေးကြိုက်တတ်မှန်းသိလို့ ဦးမြက စိစဉ်ထား
ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ဦးမြ”

ဦးမြ ထွက်သွားတော့မှ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်
ယောက်ပန်း တစ်ယောက် ဖက်ကာ ဖြုံကျယ်ကြီးထဲသို့
ကွန်ကရစ်လမ်းအတိုင်း ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

“မင်းမိန်းမက ချောလား၊ မောက”

“ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ လှတာပေါ့ကွာ”

“မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ၊ လောလိုက်တာ။ ဟေမဝန်
ကလည်း မင်းကို တွေ့ဖူးချင်ပါတယ်။ ရောင်းရင်းဆိုတဲ့လူကို
သူက အကြားအာရုံနဲ့တင် ရင်းနှီးနေလို့လေ”

“ဟေမဝန်ဆိုတာက”

“ငါ့ခွဲနှီးချောပေါ့ကွာ”

“နာမည်လေးတော့ လှသားပဲ”

“လူလည်း လှပါတယ်ကွာ”

“နေပါဦး၊ သူက ငါ့နာမည်ကို ဘာကြောင့်ရင်းနှီး
နေရတာလဲ၊ မင်း ရွှန်ထားပြီနဲ့တူတယ်”

“ဟေမဝန်က သူငယ်ချင်းရဲ့ Best Friend လေ”

“သူငယ်ချင်း . . . အရင်တုန်းကလိုပဲ မဟုတ်လား။
သူ ငါ့ကို မျှော်နေသေးရဲ့လား။ မျှော်နေမှာပါ။ ငါ သူ့ကို ယုံ
ကြည်တယ်။ သူက အင်မတန် ကတိတည်တတ်တယ်။ ငါ
သူ့ကို တစ်ရက်မှ မမေ့ခဲ့ပါဘူး။ သူ့ကို ငါ သတိရတိုင်း ဧရီး
ထားခဲ့လို့ ခိုင်ယာရီ (၃)အုပ်ပြည့်သွားတယ်။ သူ့ကို ငါ လက်
ထပ်ခွင့်တောင်းမယ်၊ ပြီးရင် လက်ထပ်မယ်။ အေးချမ်းသာ
ယာတဲ့ မိသားစုဘဝလေး တည်ဆောက်မယ်။ စိတ်ကူးထဲမှာ
တော့ ငါတို့ကမ္ဘာလေးဟာ သိပ်လှနေပါပြီ။ လက်တွေ့
အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

သူ့စကားသံ အဆုံးမှာတော့ မောကထဲမှ သက်ပြင်း
ချသံသို့သို့ကိုသာ ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေ ပျက်သုဉ်းသွားတဲ့လူ
ဟာ အားကိုးရာမဲ့ နလန်မထူနိုင်အောင် လဲကျပျက်စီးတတ်
ကြတယ်။ ငါဟာ အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
အနေနဲ့ မင်းဘေးမှာ ဖေးမနေမှာပါ ရောင်းရင်း”

“ဘာ! . . . မင်းစကားက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ
မောဂ”

“တည်ငြိမ်နေတဲ့ ကန်ရေပြင်ပေါ်ကို ခဲလုံးပစ်ချသူ
ဟာ ငါ မဖြစ်ချင်ဘူး ရောင်းရင်း”

“မင်းစကားတွေကို ငါ နားမလည်ဘူး။ ငါ့ကို ရှင်း
ရှင်းပဲ ပြောပါ မောဂ။ မင်း ငါ့အကျင့်ကို သိပါတယ်။ ငါက
ရှင်းရှင်းပွင့်ပွင့်ပဲ ကြိုက်တယ်”

“ငါ မင်းကို ခရီးရောက်မဆိုက် အပြစ်မတင်ချင်ဘူး
ရောင်းရင်း။ ဒါပေမဲ့ မင်းစကားအရ ငါ မင်းကို ပြစ်တင်
ပြောဆိုဖို့ ဖြစ်လာပြီ။ ငါ မင်းကို မေးပါမယ်။ မင်းကိုယ်၌က
ရော ရှင်းရှင်းပွင့်ပွင့် လုပ်ခဲ့လို့လား”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်လောက်က ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်း
နိုင်ငံခြားမသွားခင်တုန်းက မင်း တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
ပြန်လာပါ့မယ်လို့ မင်း ဘယ်သူ့ကို ပြောသွားသလဲ”

“ဒါ . . . အမိမြေလေ ပြန်လာမှာပေါ့ကွ”

“အဲ့တုန်းက မင်းပုံစံကို ပြန်တွေ့ကြည့်လိုက်ပေါ့
ကွာ။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့မယ့်လူလို လုပ်သွားပြီး
အဆက်အသွယ် တိစန့်ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ။ ဒါ ဘာသဘော
လဲကွာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဒါလား မင်းတို့တွေ ခံစားသွား
ရတယ်မို့လား။ ငါက နောက်တာပါကွာ။ မင်းတို့တွေ ငါ့ကို
လွမ်းကျန်ရစ်အောင်လို့”

“အခု မင်း လွမ်းကျန်ရစ်တော့ ရောင်းရင်း”

“ဘာ . . . ဟား . . . ဟား . . . ငါ့ကို ဒီလိုလာနောက်
လိုတော့ မရဘူး မောဂ။ တွေးလား . . . အဲတိုနေပြီ”

“အဲတိုတယ် ရှည်တယ်ဆိုတာ သွားဆရာဝန်နဲ့ ပြ
မှ သိမယ်။ သေချာတာက မင်းက ဇာတ်မျောကြီးရဲ့ ဇာတ်

ကောင်တစ်ယောက်ဖြစ်ဦးမှာပဲ”

“မောဂ . . . မင်း အတည်ပြောနေတာလား”

“ငါလည်း ပြောင်းလဲသွားပြီ ရောင်းရင်း။ အရင်က
လို မနောက်တတ်တော့ဘူး”

“ပြောစမ်းပါ . . . ငါ စိတ်ပူသွားပြီ။ ရှင်းရှင်း . . . ဟာ
သူငယ်ချင်း ဘာဖြစ် . . .”

“သူ လက်ထပ်သွားပြီ”

“ဘာ . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်း ငါ့ကို ညာတာပဲ ဖြစ်
မယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ရှင်းရှင်းက ငါ့ကို အသေအချာပြော
ထားပြီးသားကွ။ သူက ငါ့ကိုပဲ ချစ်တယ်။ ငါ့ကိုပဲ လက်ထပ်
မယ်တဲ့။ သူ့စကားကို ငါ ယုံတယ်။ ငါ ပြန်လာသည်ဖြစ်စေ
မပြန်လာတော့ဘူးဖြစ်စေ သူ ငါ့ကို မျှော်နေမယ်တဲ့။ ငါဟာ
သူ့အတွက် တစ်ယောက်တည်းသောလူတဲ့။ ရှင်းရှင်းက
ပြောပြီးစကား ပြန်မရင်သိမ်းတတ်ဘူး။ ငါ သူ့ကို ယုံတယ်။
မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မင်းစိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းလိုက်ပါ

ရောင်းရင်း။ ရှင်းရှင်း တကယ်ပဲ လက်ထပ်သွားပြီ”

“မယ့်ဘူး . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်း ငါ့ကို အဲလိုမျိုးကြီး
တော့ မနောက်နဲ့ မောဂ”

“ငါကလည်း မင်းစိတ်ကူးယဉ်ထားသလိုပဲ ဖြစ်စေ
ချင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရောင်းရင်း . . . လောကကြီးရဲ့ပြုကွက်
တွေဟာ ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေလို လှပမနေတတ်ဘူးဆိုတာ မင်း
သိထားသင့်တယ်”

မောဂမျက်နှာမှာ တည်ငြိမ်လေးနက်နေသည်။

သူရင်ထဲ ဝေခွဲရခက်သွားသည်။ ဘာလဲ . . .
ဘာလဲ။ မောဂမျက်နှာက တည်ငြိမ်မှုကြောင့် ဒါ မောဂ
နောက်နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ အသေအချာ သိနေပေ
မယ့် သူ မောဂစကားကို လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်ပါ။

မျက်လုံးလေးတွေ ကြည်စင်ပြီး ညာမပြောတတ်
တဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ သူ့ချစ်သူလေးရဲ့မျက်နှာ တစ်ခုသာ သူ
အာရုံတွေကို ပိုင်စိုးထားပါသည်။ ရှင်းရှင်းရဲ့စကားကို သူ ယုံ
ကြည်သည်။

သို့ပေမယ့် အခုလိုအချိန်မှာ ဒီလိုကြီး နောက်နေ
မှာ မဟုတ်တဲ့ သူရဲအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မောဂရဲ့ စကားကို
လည်း သူ ငြင်းမရ။

ဒါဆို . . . ဒါ တကယ်လား။

ဟာ . . . သူ ဘာမှမသိနိုင်တော့။ ဒွီဟစ်တန်နဲ့သာ
ငူငူကြီး ထိုင်ချလိုက်မိတော့သည်။

“မင်းထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အဖြစ်အပျက်
မျိုးစုံက မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်ပွားခဲ့တယ် ရောင်းရင်း၊ ချင်းချင်းရဲ့
ဘဝက မျက်လှည့်ပွဲတစ်ခုလိုပဲ တခြားတနား ပြောင်းလဲသွား
ခဲ့တယ်”

မောဂက အဝေးတစ်နေရာသို့ မျှော်ကြည့်ကာ
သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်သည်။ ရောင်းရင်းကတော့ ခုံပေါ်
မှာ အသက်ပျောက်နေသူတစ်ဦးနယ်။

“ချင်းချင်းက သက္ကတိုဆိုတဲ့ သူ့အဖေရဲ့လူယုလို့ကို
မွေးစားသားလိုလိုကောင်နဲ့ လက်ထပ်သွားတာ သိပ်မကြာ

သေးဘူး။ (၅)လလောက်ပဲရှိသေးတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်
ကြားမှာ ပြဿနာတော့ နည်းနည်းရှိပုံရတယ်”

“ချင်းချင်း မတရားဘူးကွာ။ ချင်းချင်း သစ္စာမရှိဘူး”

“မင်း ချင်းချင်းကို ဇွတ်မစွပ်စွဲနဲ့ ရောင်းရင်း။ ချင်း
ချင်းက မင်းအပေါ် သစ္စာရှိရှိနဲ့ မျှော်လင့်နေခဲ့တဲ့လူပါကွာ။
မင်းကသာ မညာမတာ လူတွေအားလုံးကို အစိမ်းလိုက် စွန့်
ရွာသွားခဲ့တာ”

“သူ ဘာကြောင့် တခြားလူတစ်ယောက်ကို လွယ်
လွယ်လက်ထပ်လိုက်ရတာလဲ”

“ခါတော့ ငါ သေချာမသိဘူး။ ငါသိတာက မင်းကို
ချင်းချင်း အမြဲမျှော်နေခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ။ ချင်းချင်းဘက် မင်း
တစ်ချက်လောက် တွေးကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ မိဘတွေက ရုတ်
တရက် ဆုံးသွားတယ်။ ဘာမှ မသိနားမလည်နဲ့ မျက်စိ
သူငယ် နားသူငယ်ရှိနေတဲ့ ချင်းချင်းကို ဘာလိုလို ညာလိုလို
နဲ့ သတ္တကိုဆိုတဲ့ကောင်က ဦးဆောင်လမ်းပြသွားပေးတယ်။
ဒီကြားထဲက ချင်းချင်းနဲ့ သတ္တကိုတို့ကြားက ပြဿနာကို

တော့ ငါတို့ မသိဘူးပေါ့ကွာ။ နောက်တော့ ဒိတ်စာရောက်ခဲ့
တယ်။ ငါတောင် အတော် အံ့သြသွားခဲ့တာ။ မင်းသတင်းကို
သာ အမြဲမေးမြန်းနေတတ်တဲ့ ချင်းချင်းက သတ္တကိုနဲ့ လက်
ထပ်သွားတာ မအံ့သြဘဲနေပျံ့မလား။ ငါနဲ့ ဟေမဝန် ချင်း
ချင်းရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို တက်ပါတယ်။ ချင်းချင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ
က ငါ့ကို တစ်ခုခုပြောနေသလိုပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်နေတဲ့
သတို့သမီးတဲ့ကွာ အင်အားချည့်နဲ့နေတဲ့ လူမမာလေးကျနေ
တာပဲ။ အဲ့ဒီတုန်းက ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး စိတ်
မကောင်းဖြစ်သွားမိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီလို မင်္ဂလာဆောင်
ပြီး တစ်လအကြာမှာတော့ သူ ဟေမဝန်ဆီ ရောက်လာတယ်။
ဟေမဝန်ပြောတာတော့ ချင်းချင်းက အသည်းအသန် ငိုကြွေး
သွားတယ်တဲ့။ စကားတော့ ဘာတစ်ခုမှ ဟုတ်တိပတ်တိ
ပြောမသွားဘူးတဲ့။ သူ ပီပီသသ ပြောသွားတာက ရောင်းရင်း
ဆိုတဲ့ မင်းနာမည်တစ်ခုပဲတဲ့။ ငါ့အထင်ပြောရရင် သူတို့ကြား
မှာ ပြဿနာတစ်ခုခုရှိပုံရတယ်”

“ချင်းချင်းက ပွင့်လင်းရိုးသားသူပဲ။ မင်းကို ဘာမှ

ပြောမပြဘူးလား”

“အဲဒါက အရင်တုန်းကပါကွာ။ အခု ချင်းချင်းရဲယှက် လွန်ခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်တုန်းကနဲ့ ဘာမှမတူတော့ဘူးကွ။ မင်း အံ့သြမိမှာ အမှန်ပဲ။ အရင်ကလို သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှုဆို တာမျိုးလည်း မရှိတော့ဘူး။ မင်း ချင်းချင်းကို မြင်လိုက်ရင် သိလာမှာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ အသေအချာ မပြောနိုင် ပေမယ့် ချင်းချင်းကို သနားနေမိတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ငါ မတွေ့ချင်တော့ပါဘူးကွာ။ ငါက တခြား က လေးပါးကိုသာ ကျူးလွန်ချင်လွန်မယ်။ ဒု-သ-န-သော တော့ ရှောင်တယ်။ ကိုယ့်ကို မချစ်လို့ တခြားရင်ခွင်ထဲ ဝင် သွားမှတော့ ငါက ဆေးမနေချင်တော့ဘူး။ ခူးဆွတ်ခွင့်မရ တဲ့ ပန်းကို သူများ ခေါင်းမှာ လှလှကြီးပန်ဆင်ထားတာမျိုးကို ငါ ကရုဏာမပွားများနိုင်ဘူး”

“ငါက မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ အမှန် တရားဘက်က လိုက်ချင်တယ်။ ချင်းချင်း မင်းတစ်ယောက် တည်းကိုပဲ သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ အသက်နဲ့ရင်းပြီး အာမ

ခံရဲတယ် ရောင်းရင်း။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက ပြီးသွားပါပြီ။ ထား လိုက်ပါတော့။ နှစ်တွေအကြာကြီး ခွဲနေရတဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက် က တွေ့တွေ့ချင်း အလွမ်းတွေကို စာဖွဲ့နေတာ သိပ်သဘာဝ မကျဘူး။ တွေ့တုန်း ဆုံတုန်း ငယ်မှု ငယ်သွေးလေးတွေ စား မြုံ ပြန်ကြရအောင်။ ထုတ်ကွာ . . . မင်းရဲ့ ဆိုင်ကယ်ကြီး။ လစ်ရအောင်”

“ငါ အသည်းကွဲနေတာတော့ အမှန်ပဲ မောဂ။ မြို့ တစ်ပတ်ပတ်ပြီး ဘီယာဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ ငါက မင်းကို ပြုစုမယ်”

“ဒီလောက်ကောင်းတဲ့စိတ်ကူး မင်းခေါင်းထဲမှာ ရှိ မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့ဘူးကွာ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လက်ဖဝါးချင်းရိုက်လိုက် ကြသည်။

သူရင်ထဲ တင်းကျပ်ပိန်းပိတ်နေတဲ့ စိတ်ခံစားမှုတို့ ကို ဆိုင်ကယ် အရှိန်မြှင့်ခြင်းနှင့် လေထုထဲ အတင်းဖွတ်ညွှင့် ပစ်နေမိသည်။ ကျွတ်ဆတ်ဆတ်မာကြောကြော တဖွတ်ထိုး

ဆန်လှသည့် သူ့စိတ်အရဆိုရင်တော့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ သူ
ချစ်သူလေးကိုရော၊ မမြင်ဖူးသေးတဲ့ သတ္တကိုဆိုတဲ့ တစ္ဆေ
ကောင်ကိုရော ဓမ္မယမ်းပစ်ချင်မိသည်။ သို့သော် သူက ကံ
(၅)ပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သည့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြန့်မာလူမျိုး
စစ်စစ်ဖြစ်နေ၍သာ အသိစိတ်နှင့် လွတ်ထွက်ချင်မိသည့်
စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ လွတ်ထွက်ချင်မိသည့်
အသည်းကွဲဝေဒနာကြောင့် ဘိယာတွေကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်
ခွက် မူးပြဲအောင် သောက်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းလေး
တွေ ခိုဝေထွေပြားလာမှ မောဂက သူ့ကိုင်ထားသော ခွက်
ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“တော်လောက်ပြီကွာ။ တော်ကြာ မင်း ဆိုင်ကယ်
ပေါ်က ပြုတ်ကျနေဦးမယ်”

“ရပါတယ်ကွာ... အေးစေးပါ။ မင်းတောင် ငါနဲ့
ဆိုင်ကယ် ပြိုင်မောင်းချင်သေးလား။ အေးစေးပါ”

မောဂ သူ့ကို နားလည်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒါကြောင့်

လှမ်းဆွဲထားသော ခွက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

(၅)နှစ်လုံးလုံး တစ်ကိုယ်ရည် စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာ
လေး ပျက်စီးသွားခဲ့ရတဲ့အတွက် သူ ဝမ်းနည်းလေမပေပါ။
ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
အသည်းကွဲဝေဒနာကို သူ တနာမိပါသည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ သတ္တကိုနှင့် လူတစ်စု ဝင်လာကြ
သဖြင့် မောဂက ရောင်းရင်းနားကပ်ကာ ...

“ရောင်းရင်း... ဟိုးမှာလာနေတာ သတ္တကိုဆိုတဲ့
ငန့်ကြီးပေါ့”

“ဘာ! ...”

ရောင်းရင်းက ရုတ်တရက် ဒေါသဖြစ်သွားမိသည်။
သူ မကျေနပ်နေတဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင်က သတ္တကိုပဲလေ။
လောင်းကုတ်အနက်နှင့် လွှားလွှား လွှားလွှားဖြင့် ဝင်လာ
သော အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို မဖွင့်နိုင် ဖွင့်နိုင် မျက်လုံး
လေးနှင့် ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“မောဂ... ဒီကောင့်ကို ငါ ဖိုက်ချင်တယ်။ ရန်ဝ

လိုက်ရမလား”

သူက ခပ်တွေ့တွေ့လေးပြောလိုက်ပေမယ့် မောဂ
က ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကာ . . .

“မလုပ်နဲ့ ရောင်းရင်း၊ မင်း ငါ့ကိုခင်တယ်ဆိုရင် ငါ
စကားနားထောင်ပါ . . . မလုပ်နဲ့”

“ကောင်းပြီ . . . မင်းကို ငါ ခင်တယ် . . . ဟား . . .
ဟား . . . မင်းက သစ္စာရှိတဲ့ကောင်ပဲ။ ငါ ခင်တာပေါ့။ သစ္စာ
မရှိတဲ့ မိန်းမကိုပဲ ငါက မုန်းနေတာ။ မုန်းတယ် . . . ချင်းချင်း
မင်းကို မုန်းတယ်။ ဟင့်အင်း . . . ချစ်တယ် . . . အသည်းပေါက်
မတတ်ချစ်တယ်။ အော့ . . . ဟေ့ကောင် မောဂ . . . ငါ
ချင်းချင်းကို ချစ်ရမှာလား၊ မုန်းရမှာလား”

“မုန်းလိုက်ကွာ။ မုန်းလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။
မုန်းကွာ”

“မုန်းလို့မရဘူးကွ။ ဟေ့ဒီ ရင်ဘတ်ကြီးထဲက ချစ်
နေတာ။ ကြာပါတယ်ကွာ။ ဒီနေ့ကို ဖွဲလိုက်တာ အေးပါတယ်”
ရောင်းရင်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထမည်အပြုမှာ

ယိုင်နဲ့နဲ့ဖြစ်နေသော ရောင်းရင်းကို မောဂက လှမ်းဆွဲလိုက်
၍ ရောင်းရင်းက ထိုင်ခုံပေါ် ပုံပျက်ပန်းပျက် ထိုင်ကျသွားပြန်
သည်။

“ရောင်းရင်း မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ မင်း ငါ့ကို မခင်ဘူး
လား”

“ခင်တယ်လေ။ မင်းက သစ္စာရှိတာပဲ”

“ခင်ရင် မလုပ်နဲ့ကွာ။ မင်း ဒီအချိန်မှာ သက္ကကို့ကို
ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ မင်းက သိပ်မူးနေပြီလေ။ သက္ကကို့ရဲ့
အနောက်မှာပါလာတဲ့လူ (၅)ယောက်ကို တွေ့တယ် မဟုတ်
လား။ အဲ့ဒီ သူရဲဘော်ဒီကတ်တွေက လက်သံပြောင်တယ်”

“ဘာလဲ ဒီကောင်က ဆရာကြီးလား”

“ဆရာကြီးလား၊ ဘာလားတော့ မသိဘူး။ တပည့်
တော့ (၅)ယောက်ရှိတယ်။ သူတပည့်အားလုံးက ထောင်
ထွက် လူမိုက်တွေချည်းပဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ငါ ကြောက်မယ်ထင်နေလား။
အခုတော့ ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်။ အမူးပြေမှ ဒီကောင် ငါနဲ့

တွေ့မယ်”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ။ အချိန်လည်း ကြည့်ဦး၊ ဦးမြ မင်းကို မျှော်နေတော့မယ်။ ပြန်တာ အသင့် တော်ဆုံးပဲ”

“အွန်း... ဟတ်တယ်။ ငါ ဦးမြကို မေ့သွားတယ်။ ပြန်မယ်... ပြန်မယ်။ ဦးမြလည်း သစ္စာရှိတယ်။ ငါ့ကို ချစ်တယ်။ ငါက ချင်းချင်းကို ချစ်တယ်။ အိုကေတယ်နော်။ ချင်းချင်းက သက္ကကိုရဲဒိန်းမ။ ငါက သက္ကကို့ကို ထိုးချင်တယ်။ မထနိုင်အောင် ထိုးပစ်လိုက်ချင်တာ။ ချင်းချင်းက သစ္စာ မရှိဘူး။ ငါ ချင်းချင်းကို ချစ်တယ်... မုန်းတယ်။ ချင်းချင်းကို တွေ့ချင်တယ်... မတွေ့ချင်ဘူး။ ငါ ခန့်ကုန်ကို ပြန်မယ်... မပြန်ဘူး... ဟား... ဟား... ရယ်ရတယ်နော်”

စကားတွေသာ တတွတ်တွတ် ပြောနေသော ရောင်းရင်းကို ကြည့်ပြီးသာ မောဂ သက်ပြင်းမောကို တနင့်တပိုးကြီး ချပစ်မိတော့သည်။

သွေခေါင်းတစ်ခုလုံး နာကျင်အုံ့မိနေရသည်။ မနေ့က ဘီယာသောက်တာ သိပ်များသွားလို့နဲ့တူသည်။ ခေါင်းရင်းဘက်မှ ကျလီ ကျလီနဲ့ အော်နေကြသော ကျေးငှက်သာရကတို့ရဲ့အသံကို နားစွင့်ကာ ပြတင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်တွင် ငှက်ကလေးတွေက ကြောက်လန့်တကြားနှင့် တစ်မျိုးတည်း ထပျံသွားကြသည်။

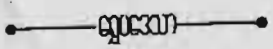
သွေရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားသလိုလို ဇံတားလိုက်ရသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာ ခေါင်းစည်းကြိုးအဝါရောင်လေးနှင့် အစွမ်းကုန် လှနေသော ချင်းချင်းရဲ့မျက်နှာလေးကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

လှပတဲ့အပြုံးလေးများနှင့်အတူ သွေအတွေးစေတော့က ဟိုးအတိတ်ကမ္ဘာဆီသို့ လွင့်ပျောသွားရတော့သည်။

ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်သည်။ သူနှင့်
မောဂက ဝရတ်ကျသူများပီပီ ပီကေကို တချောက်ချောက်
မှတ်ကာ လာခဲ့ကြရာ ဈေး သွားနေသော ဖိကြီးအဝါလေးကို
ခေါင်းမှာ အလှပတ်ထားတဲ့ ဆံပင်ဝတ်ပုံကောင်မလေးနား
အရောက်မှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်စပစ်
လိုက်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ ကောင်မလေးရဲ့နောက်ကျော
အလှက ပီပြင်နေသောကြောင့်ပင်။

ဆံပင်တွေကြားမှ ဖုံးမနိုင် ဖိမရ ထိုးထွက်နေသော
လည်ကုပ်သား ဖြူဝင်းဝင်းလေးက သူမဟာ သိပ်လှပါတယ်

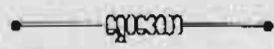

ဆိုတဲ့အကြောင်းကို သက်သေထူနေသလိုပင်။ စကတ်တို
တိုလေးကို ဘောင်းဘီရှည် ခပ်ကျပ်ကျပ်ပေါ် ပီပီရီရီ ဝတ်
ဆင်ထားကာ ပုံပြင်တွေထဲမှ စင်ဒရဲလားရဲ့ ဖိနပ်မျိုးခေါ်
မလား ထိပ်ရွှန်ရွှန်ကော့ကော့လေးနှင့် ဇန်ကြည်ရောင်ဖိနပ်
ကို စီးထားပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ကပိုကရီလွယ်ထားပုံလေး
မှာ ပုရိသတို့ကို မျက်စိအတကျွေးနေသလိုပင်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ကောင်မလေးလှလှကို တွေ့
လျှင် စနေကြ ငမ်းနေကြဖို့ ထုံးစံအတိုင်း ဝရတ်ကျလိုက်မိ
တော့သည်။

ရောင်းရင်းက ထုံးစံအတိုင်း အပြုံးတစ်ပွင့်ကို ထိ
မထင်ဇန်ဆင်းကာ လက်စုပ်နှစ်ချက် ဆင့်တီးလိုက်သည်။
ကောင်မလေးကလည်း ဆရာမကြီး ဖြစ်ပုံရသည်။ လုံးဝ
လှည့်မကြည့်ပါ။ ဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က နည်းနည်း
အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားရသည်။ ဒါနဲ့ပဲ မောဂက မစ်ချင်
ဖြစ်သွားရကာ လက်ခေါက်မှတ်လိုက်ပြန်သည်။

ဒါလည်း ဆရာမကြီးက လှည့်မကြည့်ပါ။

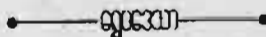

သူတို့နှစ်ယောက် နည်းနည်းတင်းလာကြသည်။
 ကောင်မလေးလှလှမြင်တိုင်း သူတို့ ဒီလို အမြဲစနေကြပါ။
 သူတို့ စလိုက်တိုင်းလည်း ကောင်မလေးတွေက ယောင်
 ယမ်းပြီး လှည့်ကြည့်ကြတတ်မြဲပင်။ ဒီကောင်မလေးနှင့်ကျမှ
 ဗရုတ် သိပ်ကျလှပါတယ်ဆိုတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရာဇဝင်
 ကို လှန်ပစ်ရမလိုဖြစ်နေပြီ။ ဒါကို သူတို့လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါ။
 ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
 ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နောက်တစ်ဆင့် တက်ရန်ဆိုတဲ့
 အဓိပ္ပာယ်ပဲဖြစ်သည်။

သူတို့ရဲ့နောက်တစ်ဆင့်ကတော့ ကောင်မလေးရဲ့
 အနားကို ကပ်ကာ ဖြတ်လျှောက်ပြီး ရုတ်တရက် အသံကျယ်
 ကြီးနှင့် စကားပြောကြရန် ဖြစ်သည်။

သူတို့အကြံနှင့် သူတို့ ကောင်မလေးနား ဖြတ်
 လျှောက်သွားကြစဉ် ရောင်းရင်းက ကောင်မလေးဘက် ကပ်
 ကာ ...

“ဟေး ... မောင်”

ဟု အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်ပစ်လိုက်သည်တွင်
 တချောက်ချောက် ဝါးနေသော ပီကေက ကောင်မလေး၏
 စိပ်ပင်တွေမှာ ကပ်ငြိသွားတော့သည်။

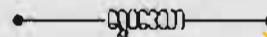
သူ့အသံက သိပ်ကျယ်လွန်းသွား၍ ဘေးမှာ ဖြတ်
 လျှောက်သွားသူများက အလန့်တကြားနှင့် သူတို့ကို ကြည့်
 လာကြပါသော်လည်း သူမကတော့ ဘာမှ သတိထားမိပုံ
 မပေါ်။

ထိုအခါမှ သူတို့နှစ်ယောက် သူမလေးရဲ့မျက်နှာကို
 ဘေးတိုက်အနေအထားနှင့် တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။
 ကောင်မလေးမှာ အမှန်တကယ်ပင် မှန်နေအောင်လှနေပါသည်။

“နားကလည်း ပင်းလိုက်တာ”

“သူနားက နားကြပ်ကြီးကို မင်းမမြင်ဘူးလား။ ငါတို့
 က တကယ့်အရူးပဲ။ သူကတော့ Hip Hop သံစဉ်တွေနဲ့ ငြိမ့်
 နေတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်တောင် သတိပြုမိလားဘဲ”

“ကောင်းတယ် ... ပတ်ဝန်းကျင် သတိမပြုမိတာ
 ဘဲ။ နို့မဟုတ်ရင် ငါတော့ ကောင်းကောင်းအကောင်အရီး

မယ်၊ ပါးစပ်ထဲက ဝိကောကို သူ့ဆံပင်တွေက သယ်သွားပြီ”

“ဟိုက် . . . ဒုက္ခပဲ။ မင်း အဲ့လောက်ထိ ညစ်ပတ်ရသလား ဧရာဦးရင်း”

“မတတ်နိုင်ဘူး။ ငါက အဲ့လောက်ထိ ညစ်ပတ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။ ကံစီမံရာပေါ့ကွာ”

“ဟွန်း . . . မြင်ယောင်သေးတယ်။ မနက်ဖြန်တော့ ထိပ်ပြောင်ဖြစ်လာမလား။ ခေါင်းတုံးဖြစ်ခဲ့မလားပဲ”

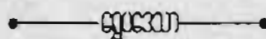
“ခေါင်းတုံးလေးဆိုလည်း တစ်မျိုးထူးတာပေါ့ကွာ။ သူက ငါတို့အော်တာကိုမှ လှည့်မကြည့်ချင်တာကိုး။ သူ့အပြစ်နဲ့သူ ဖဲပစေပေါ့ကွာ”

“ဆံပင်လေးတွေက လှတယ်။ နှမြောစရာတော့ အကောင်းသားကွ”

“လှတော့ အတော်လှတာနော်။ သင်တန်းသူအသစ် ထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မြန်မာစစ်စစ်ဖြစ်ပုံမရဘူးနော်”

“ဟာ . . . မင်းပြောမှ ငါ သတိရတယ်။ ဟုတ်တယ်။

ငါ သူ့ကို ဘယ်မှာမြင်ဖူးသလဲ စဉ်းစားစမ်း . . . စဉ်းစားစမ်း”

ဟုဆိုကာ မောဂ သူ့ခေါင်းကို သူ ရိုက်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပြီ . . . ငါ သတိရပြီ။ သူ့နာမည်က ရိုးဆန်းဆန်းပါပဲ။ ဧပြီ . . . သူ့နာမည်က သူငယ်ချင်းတဲ့”

“ဟာ . . . သိလှချည်လား။ မင်းက ဘယ်မှာ သိလိုက်တာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က ငါ ငိုဒယ်ဒီနဲ့ ပါတီတစ်ခုကို

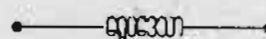
လိုက်သွားရတယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“အေးလေ . . . အဲ့ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“အဲ့ဒီမှာ သိလိုက်တာ။ မင်းထင်တာ မှန်တယ်။ သူက မြန်မာစစ်စစ်မဟုတ်ဘူး။ သူ့အဖေက ရှမ်းလူမျိုး။ အဖေက တရုတ်မ။ အဲ့တော့ ရှမ်းတရုတ်စပ်ပေါ့ကွာ။ သူ့အဖေကို မင်း သိပါတယ်။ ဦးအိုက်ဝမ်လေ”

“ဧပြီ”

ဦးအိုက်ဝမ်ဆိုသော အသံကြားမှ သူ လုံးလုံးကြီး သိ

သွားရတော့သည်။ သီလေမပေါ့။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ပြီးမှန်တာပဲကိုး။

“ငါ သိပ်ညှံနေမှန်း အခုမှပဲ သိလိုက်တော့တယ်
မောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူတကာတို့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းတီးနေတဲ့ ချင်း
ချင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက သူပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်မှာပေါ့... သူ့နာမည်က သူငယ်ချင်းတို့ဟာကို”

“ငါတို့နှစ်ယောက် ဘယ်နားအိပ်ပျော်နေကြလဲ
မသိဘူးကွာ။ နောင်တရချင်လာပြီ။ ကောင်မလေးက တော်
တော်လှတာနော်”

“လူတယ် မလုပ်နဲ့ ဆရာ။ ဟိုနေ့က ဟိုကောင်
ငကျွတ်တို့အုပ်စုလေ ပြောနေကြတာ ငါ နားစွန်နားဖျား ကြား
လိုက်တာ။ ချင်းချင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို လိုက်ပိုးကြတာ
ဒီကောင်တွေ ပွဲလှန်သွားတယ်ဆိုပဲ”

“ဒါဆို သူက ဆရာမကြီးပေါ့”

“ငါ အတိအကျမသိဘူး။ မျက်စိထဲမှာတော့ မြင်

ယောင်နေသေးတယ်။ ဆရာမကြီး ခေါင်းတုံးလေးနဲ့ ဖြစ်နေ
မှာကို”

“ရောင်းရင်းပါကွာ . . . ဆရာမကြီးလည်း ဆရာ
ခေါ်သွားစေရမယ်”

“ဟား . . . ဟား”

ပြိုင်တူရယ်မိလိုက်ကြတော့သည်။

စပ်သန့်သန့်နှင့် လူစရာလေးများဖြစ်သော သူတို့
နှစ်ယောက်ကို အချို့၊ အချို့က မျက်စိစေ့ကြည့်လာကြပါ
သော်လည်း သူတို့က ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာမျိုးကို ဂရုမစိုက်
တတ်ကြသူများပီပီ ပီကေကိုသာ တဖျောက်ဖျောက် မှုတ်
ကာ ပြောချင်ရာ ပြောနေကြသည်။

ဒီနေ့တော့ သူတို့ရဲ့စကားတွေထဲက အဓိက ဇာတ်
ကောင်ကတော့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေးပဲ ဖြစ်ပေ
ဦးတော့မည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ချင်းချင်းဆိုတဲ့ မိန်းမရော
မလေးကို သူတို့ မတိုင်ပင်ထားပါဘဲ စောင့်မျှော်နေမိကြ
သည်။ ခေါင်းတုံးလေးနဲ့ဖြစ်လာရင် ဟားတိုက်ရယ်မောကြဖို့
ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဉာဏ်ကြီးရှင် ဆရာမကြီးက ခေါင်းတုံး
မလေးဖြစ်မလာဘဲ အထပ်အထပ်လေးတွေ များစွာနှင့် တစ်
မျိုးလေး အဆန်းထွင်ထားသော ဆံပင်ကေလေးဖြင့် အစွမ်း
ကုန် ဖူးပွင့်နေပြန်သေးသည်။

အသွင်တစ်မျိုးဖြင့် ဆန်းသစ်နေသော သူမကို မြင်

တော့ ဗရတ်ကျလှပသော သူတို့နှစ်ယောက်ပင်
လျှင် မှင်တက်သွားရသည်။

“ရောင်းရင်း . . . မင်း အသက်မှရှိသေးရဲ့လား”

“မိန်းကလေးတွေ လှတယ်ဆိုတာ ငါ လုံးဝ လက်
ခံသွားပြီ မောင်”

“ဘာလဲ . . . မင်း ကြွသွားပြီလား”

“ထင်တာပဲ။ သူ့မျက်နှာလှလှက ငါ့အသည်းထိ
ဖောက်ဝင်သွားပြီ မောင်”

“ကြွသွားရင်လည်း လိုက်ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ မင်း
ကို ငါ သတိပေးထားမယ်။ အဲ့ဒါ ဆရာမကြီးနော်”

“ဘယ်လိုဆရာမကြီးဖြစ်တာလဲ”

“သူက လှတယ်လေ။ မိန်းကလေးတွေ လှလေ
မာန်တက်လေပဲကွ။ သူ့ကို လိုက်ပြီး ရည်းစားစကားပြောတဲ့
လူတိုင်း အဟားခံရတယ်။ အလောင်ခံရတယ်။ အဲ့ဒါ ထုံးစံလို
လို ဖြစ်နေပြီ”

“မင်းစကားကြီးကလည်း ငါ့ကို စိန်ခေါ်နေသလိုပဲ။

သေချာတယ် ဒီညနေကစပြီး ဒီငရွတ်မလေးနောက် ငါ တကောက်ကောက်လိုက်တော့မယ်”

“ကြည့်ကောင်းဦးမယ်ပွဲပဲ။ မင်းကလည်း ဆရာကြီး သူကလည်း ဆရာမကြီး။ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြ သလိုပေါ့”

“အဲ့ဒီဆင်မလေးကို ငါက အမြီးတစ်ချက် ပုတ်ပြီး အသံဖြူကြီးနဲ့ ဟိန်းဟောက်မယ်။ သူ အဝိုက်မိလောက်တဲ့ အချိန်ရောက်မှ ခေါင်းပေါ်မှာ အမိအရ တက်ထိုင်ပြလိုက်ဦး မှာ”

“အေးပါကွာ . . . မင်းကပဲ သူ့ခေါင်းပေါ်တက်ထိုင် နိုင်မလား။ သူ့နာမောင်းအဝှေ့တစ်ချက်မှာပဲ မင်း လွင့်စင် သွားမလားဆိုတာ နောက်မှပဲ အဖြေပေါ်မှာပါ”

မောဂရဲ့အပြောကို ရောင်းရင်းက ထိမထင်အပြုံး နှင့်သာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ရောင်းရင်းက အသက်(၂၀)ဝန်းကျင် ကျားပျိုတစ် ကောင်ပီပီ မာန်စွယ်လေးနှင့်ပင်။

ရှပ်ရည်အားဖြင့် သန့်ပြန်ရောမောတဲ့သူကို ဣတ္ထိယ အများစုက မဆွတ်ခင်ကပင် ညွတ်ချင်ချင် အရေးပေးကြ လွန်းတာကြောင့် သူ့မှာလည်း မာန်လေးနှင့်ပင်။ သူကသာ မိန်းကလေးများနှင့် သူငယ်ချင်းမက သမီးရည်းစားမကျနှင့် အသည်းစားဘုရင်လေး လုပ်နေပေမယ့် ပုရိသတို့၏ အသည်းကို စားသည်ဆိုသော ထိုမိန်းမပျိုလေး၏ အသည်း ပန်းကိုလည်း သူ ပန်ဆင်ချင်နေမိပါ၏။

သင်တန်းချိန်ပြီးသည်ထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့် ဆိုင်းနေမိသည်။ သင်တန်းချိန်ပြီးတော့ ကောင်မလေးက ထွက်လာကာ သူမရဲ့ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်ချိန် မှာ သူက မောဂကို မျက်စုံးလေးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ မောဂက သူ့ကို လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်း ထောင်ပြလာ သည်။

အမိပွားယံမှာ Lesson 1 ဆိုတာပဲဖြစ်သည်။ သူက လည်း လက်ညှိုးနှင့်လက်မလေးကို အဝိုင်းပုံစံလေးလုပ်ကာ အိုကေဟု ပြောကာ ဆိုင်ကယ်စက်ကို နှိုးလိုက်သည်။

သွေ့ရဲဆိုင်ကယ်သွားရာလမ်းကြောင်းမှာ သူမလေး
ရဲဆိုင်ကယ်နောက်တည့်တည့်ဖြစ်သည်။ လူရှင်းသော လမ်း
ကွေ့လေးတစ်ခုသို့အရောက်မှာ သူက သူမလေးနှင့် ဘေး
ချင်းယှဉ်မောင်းလိုက်ပြီး တပ်ထားသော မျက်မှန်ကို နဖူးပေါ်
ပင့်တင်လိုက်သည်။

“ဆီဇေးတွေတက်နေတယ်။ နင့်မိဘတွေက ပိုက်ဆံ
ချမ်းသာပုံရတယ်”

သူကတောင် ဘာမှ အစမချီရသေးခင် ထွက်ပေါ်
လာတဲ့ သူမထံမှစကားသံကြောင့် သူ နည်းနည်းတော့ ဖြူ
သွားရသည်။ သို့သော် သူလည်း ရောင်းရင်းပဲလေ။

“မင်းအာရုံတွေ အဲ့လောက်ထိ လန်းဆန်းနေတာ
တောင် ဆံပင်မှာ ပီကေကပ်လာတာ မသိလိုက်တာ ငါ နည်း
နည်း အံ့သြတယ်”

“ဧပြီ . . . တရားခံက နင်ကိုး။ ငါလည်း အဲ့ဒီ
တရားခံကို သိချင်နေတာ”

“နင် ဒေါသဖြစ်လို့လား”

“မဖြစ်ပါဘူး။ အဲ့ဒါ ငါည့်လို့ပဲလို့ သဘောထားပါ
တယ်”

သူ နည်းနည်းအံ့သြသွားမိသည်။ သာမန်အားဖြင့်
တော့ ဒီကိစ္စက စိတ်တိုချင်စရာပဲလေ။ ထူးဆန်းလွန်းတဲ့ ထို
မိန်းကလေးကို သူ နည်းနည်း စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။

“နင် ဘာကြောင့် ငါ့နောက်ကို တစ်လမ်းလုံး လိုက်
လာရတာလဲ။ ငါ့ကို ခင်ချင်လို့ဆိုရင်တော့ နင်လှည့်ပြန်
တော့။ ငါက ဘယ်သူ့ကိုမှ မခင်တတ်ဘူး”

“ငါကလည်း နင့်ကို ခင်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပျင်း
လို့ အပျင်းပြေမလားလို့ လိုက်စကားပြောကြည့်တာ”

ဘဝင်မြင့်လွန်းတဲ့ သူမကို အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ရွဲ့
ပြောလိုက်ပါသည်။ သူ့စကားကြောင့် သူမက ဒေါသအလိပ်
လိုက်ထွက်လာမည်ဟု သူ မျှော်လင့်ထားခဲ့ပါသော်လည်း
သူမရဲ့မျက်နှာအမူအရာက ထူးဆန်းစွာ ချိုကြည်လာသည်။

“အိုကေလေ . . . ငါကလည်း ပျင်းနေတာနဲ့
အတော်ပဲ”

သုမုန့်ကားကြောင့် သူက ညစ်ကျယ်ကျယ်တစ်
ချက် ပြုံးကာ ...

“နင်ပျင်းရင် ရည်းစားထားကြည့်လိုက်ပါလား”

“နင့်ကိုလား။ လာပြန်ပြီ ... နင်ကလည်း လမ်း
ဟောင်းကြီးတိုင်းပါပဲလား။ ဒါတွေက ရိုးနေပြီ”

“ငါက ဘဝင်မြင့်လွန်းတဲ့မိန်းကလေးတွေကို စိတ်
မဝင်စားတတ်ဘူး”

“အိုကေ ... နင့်ကိုတော့ ငါ ခင်သွားပြီ။ နင်က ငါနဲ့
တူပြီး စကားနိုင်လှပေးတဲ့အတွက် ငါ မပျင်းရတော့ဘူးပေါ့။
နင် ပျင်းနေသေးတယ်ဆိုရင် ငါနဲ့ ကော်ဖီလိုက်သောက်
လေ”

“ဖိတ်ခေါ်မယ့်လူရှိနေပြန်တော့လည်း အားနာ ပါး
နာနဲ့ လိုက်ပေးရမှာပေါ့”

“နင်ကလည်း ဘဝင်သမားပဲ”

တည့်တည့်ကြီးပြောချလိုက်တဲ့ သုမုန့်အပြောမှာ
တော့ သူရော သူမပါ မတိုင်ပင်ထားဘဲ ရယ်မိလိုက်ကြတော့

သည်။

သူက ကော်ဖီတစ်ခွက်မျှသောက်ပြီး သုမု မျက်နှာလှ
လှကို မသိမသာ ငေးကြည့်လိုက်သည်။ သုမုက လှတာ
တော့ အတော်လေးလှတာပင်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ဖူးကြွ
လုံးပြည့်နေကာ နှာတံလေးတွေက ချွန်ပြီး သွယ်ဝင်းနေ
သည်။ သုမုရဲ့အကြည့်တစ်ချက်ကို သူ အမိအရ လှမ်းယူ၍
နုလုံးသားထဲ မှတ်တမ်းတင်ထားမိသည်။ မင်းမျက်ဝန်းတွေ
က သိပ်လှပါ၏လို့ပေါ့။

“ငါနဲ့ ဒီလိုကော်ဖီသောက်ခွင့်ရတဲ့ အမျိုးသားဟာ
နင် ပထမဆုံးပဲ”

“ဒါကို ငါက ဝမ်းသာဂုဏ်ယူရမပေါ့”

“နင့်နေရာမှာသာ တခြားလူတစ်ယောက်သာဆို
ရင် ငါ ဘာလုပ်မိမလဲဘဲ။ နင့်စကားတွေ တင်စီးလွန်းတယ်
လို့ မထင်ဘူးလား”

“ငါ့နေရာမှာသာ တခြားလူတစ်ယောက် ဟာဆို
လား။ ဒါဆို ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မသိဘူး။ နင့်ကိုတော့ ခြွင်းချက်အဖြစ် ခွင့်လွှတ်
ချင်နေတယ်။ အဲဒါ နင် ချောလို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”
ထိုမိန်းကလေးရဲ့ ပွင့်လင်းမှုကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်
ပင် ဩချလိုက်မိသည်။

“နင့်ကို ငါ စိတ်ဝင်စားသွားပြီ။ နင်က တော်ရုံတန်
ရုံ မိန်းကလေး ပြောမထွက်တဲ့စကားကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်း ပြောထွက်လို့ပဲ”

“ငါက စိတ်ထဲရှိရင် ရှိတဲ့အတိုင်းပဲ အရင်းခံတတ်
တယ်။ လိမ်လည်း မပြောဘူး။ ညာလည်း မပြောတတ်ဘူး။
ဒဲ့ပဲပြောတတ်တယ်”

“အိုကေ... ငါတို့နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်း လုပ်ကြ
ရအောင် သူငယ်ချင်း”

“လူတကာခေါ်သလို ချင်းချင်းလို့ ရိုးရိုးပဲခေါ်ပါ”

“အဆင်ပြေတာပေါ့။ ငါ့နာမည်လည်း မှတ်ထား
ပေါ့ နင့်နာမည်နဲ့ ဆင်တူရိုးမှားပဲ။ ရောင်းရင်းတဲ့”

“ငါ မှတ်ထားမယ်။ အခုတော့ ငါ့မှာ အချိန်က အပို

မရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်။ ခင်ကြတဲ့အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့
ဒီကော်ဖီဖိုးကို နင်ပဲ ရှင်းလိုက်ပေါ့”

ဟု ခပ်မော့မော့လေး ပြောကာ ကျော့ကျော့လေး
ထထွက်သွားတော့ သူ ကြောင်အမ်းသွားရသည်။ ဘယ်လို
ဟာလေးပါလိမ့်။

မောဂကိုသာ ဒီအကြောင်းပြန်ပြောလို့ကတော့
ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောဦးတော့မှာ အမှန်ပင်။

သင်တန်းခန်းမထဲမှ ထွက်လာသော ချင်းချင်းရှေ့
မှာ သူက ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူမက နည်းနည်းမျက်မှောင်
တွန့်သွားပြီးမှ ပြုံးပြလာသည်။

“ကော်ဖီလိုက်သောက်မလား”

“ဆော့ရီးပဲ ရောင်းရင်း။ ငါ ဒီနေ့ ဘာမှသောက်ချင်
စိတ် မရှိဘူး”

“ငါပြောမယ့်ကော့ကိုရော နားထောင်ချင်စိတ် မရှိ
ဘူးလား”

“စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့အကြောင်းအရာဆို

ရင်တော့ နားထောင်ချင်ပါတယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမှာပါ။ အမြဲစိမ်းတောမှာ
တိုက်ခတ်နေတဲ့ သဲမှန်တိုင်းအကြောင်းပဲ”

“အိုကေလေ... အဲဒီအကြောင်းဆို ဆက်ဆွေးနွေး
ကြတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ ထိုအဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာ
လဲဆိုတာတော့ သူတို့ မည်သူမှ နားမလည်လိုက်ကြပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် နံတန်းရှည်လေးမှာ ထိုင်မိလိုက်
ကြပြီး...

“ငါ နင့်ကို ရယ်စရာတစ်ခုပြောပြမယ်။ နင် နား
ထောင်မလား”

“ငါ နင့်ကားတွေကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

သူ သူမလေးကို စူးနစ်စွာကြည့်ကာ တစ်ချက် ပြုံး
လိုက်မိသည်။

“တောရွာတစ်ရွာမှာပေါ့ကွာ။ ဘယ်လိုတော့မှာပေါ့”

လည်းဆိုတော့ မဖွံ့ဖြိုး မတိုးတက်သေးတဲ့ တောရွာမှာပေါ့။
 အသက်(၄၀)ဝန်းကျင်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က
 ကိုယ်လက်မအိမ်သာနဲ့ ခေါင်းထဲမှာ အုံခဲလာတယ်။ သူတို့
 သိနေတာက အဲလိုဖြစ်ခဲ့ရင် ဘာဆိုပဲလို့နဲ့ အနက်ကျက်ဆင်
 တဲ့သောက်ရင် ပျောက်တယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ အဲဒါနဲ့ သူလည်း
 ဆေးဝယ်သောက်မယ်ဆိုပြီး ဆေးဆိုင်မှာ ဆေးဝယ်လာတာ
 ပေါ့။ ဆေးဆိုင်လည်း ရောက်ရော အမျိုးသမီးက ဘာပြော
 တယ်ထင်လဲ”

သူက ကောင်းခန်းရောက်မှ စကားကို ရပ်ကာ
 လည်ရောင်းရှင်းလိုက်သည်။ ဒီတော့ နားထောင်သူဖြစ်တဲ့
 သူမက ပိုစိတ်ဝင်စားသွားရသည်။

“သူငယ်... အမေ့ကို ဘာလို့လို့နဲ့ အိမ်ခြေ ၂၀ ပေး
 ပါကွယ်တဲ့”

သူ့စကားဆုံးတော့ သူမက ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်မိသွား
 တော့သည်။

သူ့ပုံစံမှာလည်း တကယ့်အသွားကြီးပုံစံ လုပ်ပြ

သောကြာပင်။

သူ့စကားကြောင့် ခိုးခိုးခပ်ခပ်နှင့် ကလေးငယ်
 တစ်ဦးလို ရယ်နေသော သူမလေးကို ကြည့်ရင်းဖြင့် သူ့ရင်
 ထဲ အမည်ဖော်လို့မရတဲ့ စံစားချက်လေး တိုးဝင်လာရသည်။

သူမလေးကို အမြဲဒီလိုရယ်မောပြုံးပျော်စေချင်တဲ့
 စေတနာဆန္ဒလေးတစ်ခုလည်း ကပ်ငြိလာသည်။

ဒါသူမ သိပ်လှလွန်းနေ၍လား။ သူ မသိပါ။ သေချာ
 တာကတော့ သူမလေးအပေါ် ပြောမပြနိုင်တဲ့ ကရုဏာလေး
 တွေ စိမ့်ဝင်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ သူ့ရင်ထဲ သံသယလည်း
 ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ ဒီလောက်လှတဲ့သူမလေးက ဘာဖြစ်လို့
 များ အခုချိန်ထိ ရည်းစားဆိုတာ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိရ
 သေးတာလဲဆိုတာကိုပဲ ဖြစ်သည်။ သူမက အမှန်တကယ်ပဲ
 မာယာများတဲ့ အသည်းစားဘုရင်မကြီးလား။

သူကလည်း ပွင့်လင်းရိုးရှင်းသူ ဝီဝီ ဖြစ်ပေါ်လာမိ
 သော မေးခွန်းများကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ...

“နင် သိပ်လှတယ် ချင်းချင်း။ ဘာဖြစ်လို့များ နင် အခု

ချိန်ထိ ရည်းစားကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် မထားသေးတာလဲ”

“နင်က ရှင်းနေတာကို ရွှင်အောင်လုပ်ချင်ပြန်ပြီ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင်တော့ အချစ်ကို မတွေ့သေးလို့ဘဲ လို့ ခြေမိမှာပဲ”

“အချစ်ဆိုတာကို နင်က ဘယ်လိုခံယူထားလို့လဲ”

“ငါ မသိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါက ချစ်မှ မချစ်ဖူးသေးတာကိုး။ လူတစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်မိ သွားရင်တော့ တစ်မျိုးတစ်မည်ခံစားလာရမယ်လို့ ငါ ထင် တယ်”

“ငါ့ကိုရော နင် ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

“ဟား...ဟား...နင့်ဟာက ပေါ်တင်ကြီးပါလား။ နင့်မေးခွန်းကို မဖြေရင် ငါက နင့်ကို တစ်ခုမေးချင်တယ်။ နင့်မှာ ရည်းစားရှိလား”

“ငါ့မှာသာ ရည်းစားရှိနေရင် နင့်နားမှာ အလကား သက်သက် အချိန်လာဖြုန်းမနေတော့ဘူး”

“အိုကေ... အဲ့ဒါဆို နင် ဘာကြောင့် ငါ့နားမှာ

အချိန်တွေလာဖြုန်းနေတာလဲ”

“သေချာ မသိဘူး”

“ငါလည်း နင့်လိုပဲပေါ့။ နင့်အပေါ် ဘယ်လိုခံစားရ သလဲဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း မသိဘူး။ နင်ကရော အချစ် ဆိုတာကို ဘယ်လိုလက်ခံယူကြည်ထားသလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး။ ငါလည်း နင့်လိုပေါ့။ ချစ်မှ မချစ် ဖူးသေးတာ”

“ငါတို့နှစ်ယောက်က အတူတူတွေပေါ့နော်”

“အင်း... ငါတို့နှစ်ယောက်က Type တူတွေပဲ။ ချစ်ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“အရူး... အချစ်ဆိုတာ မြည်းစမ်းလို့ ကောင်းတဲ့ အရာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါက နင့်ကို အချစ်တစ်ခုပေးမယ်ဆိုရင်ရော”

“ပေးတိုင်းယူကောင်းတဲ့အရာထဲမှာ အချစ်မပါဘူး”

“ငါ နင့်ကို အထင်ကြီးသွားပြီ။ နင်က သိပ်လေး နက်တာပဲ။ ငါက နင့်ကို အဝက အထင်မကြီးခဲ့ဘူး။ စောရီး

ကွာ။ ငါ နင့်ကို တကယ်ချစ်မိသွားခဲ့ရင် နင် ငါ့ကို ပြန်ချစ်မှာ
လား။

မထင်မှတ်ဘဲ ထွက်ကျလာတဲ့ သူ့စကားကြောင့်
သူမ ဂေဟမျှ မှင်တက်သွားရသည်။

သူနှင့် သူမရဲ့အကြည့်များက လမ်းစုလပ်မှာ ပြင်း
ပြင်းထန်ထန် ဆုံမိသွားကြသည်တွင် သူတို့ရင်ထဲမှာ ကိုယ်စီ
အံ့စွေးစွေးလေးဖြစ်သွားကြသည်။ သူမက မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ပေမို့ ရျက်ချင်းပင် အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။ ထိုအခါ
မှ သူက လည်ချောင်းလေးရှင်းကာ ရယ်ကျဲကျဲအသံလေး
နှင့်...

“ဟဲ...ဟဲ...နောက်တာပါကွာ”

“နောက်ပြောင်ခြင်းတွေထဲမှာ ရင်ထဲက ဂုဏ်ထား
တဲ့ အမှန်တရားတစ်ဝက် ပါတတ်တယ်တဲ့။ ငါ ကြားဖူးတာ
ပြောတာပါ”

အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ သူမစကားက သူ့ရင်တစ်ခု
လုံး ပြောင်းဆန်သွားစေခဲ့ပါသည်။

“မောဂ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားရင် ဘယ်လို
မျိုး စံစားလာရတာလဲ”

“အထူးအဆန်းပါလား”

“အတည်ပြောနေတာကွ”

“မင်းလို အချစ်များတဲ့ကောင်ကတောင် အချစ်ကို
နားမလည်မှတော့ ငါက ဘာပြောတတ်နေဦးမှာလဲကွ”

“မင်း အထင်လွှဲနေတာ။ ငါ မချစ်ဖူးသေးဘူးကွ။ ငါ
အခု မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတော့မလို့”

“ငါ ထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် အဲ့ဒီမိန်းကလေးက

သုဇယ်ချင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ငါ ဝန်ခံပါတယ်။ ချင်းချင်းကို ငါ ချစ်နေမိပြီ ထင်တယ်။ သေချာတယ်။ ငါ သူ့ကို ချစ်နေပါပြီ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွ။ မင်းလိုကောင်က သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရည်းစားရသွားရင် မိန်းကလေးတွေအတွက် စိတ်အေးရတာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် မင်းရဲ့ ဘာလိုလို ညာလိုလို ဇာတ်မျောကြီးထဲမှာ မိန်းကလေးတွေကို မကြည့်ရက်နိုင်လွန်းလို့”

“ခွေးနာ... မင်းပြောလိုက်မှ ငါက ချီးထုပ်ကြီး လုံးလုံး ဖြစ်သွားရပြီ”

“စတာပါကွာ”

“ငါ ချင်းချင်းကိုပဲ အမြဲတမ်း တွေ့ချင်နေတယ်။ ချင်းချင်းနဲ့ စကားပြောနေရရင် ငါက ငါမဟုတ်တော့သလို ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ချင်းချင်းကို တွေ့ရင် ငါ ပျော်တယ်။ သေချာတယ်... ငါ ချင်းချင်းကို တကယ်ပဲ ချစ်မိသွားပြီ”

“ငါ့ကျားကြီးတော့ ဆင်မလေးနာခေါင်းနဲ့ မှတ်တာကို ခံရတော့မယ်”

“ငါ ချင်းချင်းနဲ့မျှော်လင့်တွေကို ဖတ်တတ်နေတယ်။ မင်းထင်ထားသလို အခြေအနေ မတင်းမာလောက်ဘူး”

“တကယ်လို့ဆိုတာမျိုးရှိခဲ့ရင်စရာ”

“သူ ငြင်းမှာ ငါ မကြောက်တော့ဘူး။ ငါ သူ့ကို အရမ်းချစ်မိနေပြီ”

“ကုရာနတ္ထိ စေးမရှိ ဆိုတဲ့ရောဂါထဲမှာလည်း အချစ်ရောဂါက ထိပ်ဆုံးကပဲကို။ ဒီတော့ မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“တစ်နေ့နေတော့ ငါ သူ့ကို ဖွင့်ပြောဖြစ်မယ်နဲ့ တူတယ်”

“သူမှာ အခြေအဆင်သင့်ရှိမနေရင်တော့ မင်း ကွဲပြား”

“ချင်းချင်းက ငါတို့တွေဖူးသမျှ မိန်းကလေးတွေရဲ့ Type နဲ့ မတူဘူးကွ။ အဲဒါ ချင်းချင်းရဲ့ တူးခြားချက်ပဲ”

“ဆိုစမ်းပါဦးကွာ။ ထူးခြားချက်ကလေးကို ငါလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ချင်းချင်းက ငါတို့ထင်ထားသလို ဆရာမကြီး မဟုတ်ဘူးကွ။ ငကျွတ်တို့ကောင်တွေ မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ ပက်တာကွ။ မဟုတ်တဲ့သတင်းတွေကို လုပ်ကြံပြီး လျှောက် ဖွတာ။ ဒီကောင်တွေကို ငါ တကယ်ဆွဲထိုးချင်တယ်”

“မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ဖွတယ်ဆိုတော့ ဟုတ် တာတွေက ဘာတွေလဲ”

ချင်းချင်းနဲ့ကော်ဖီအတူသောက်ဖူးတဲ့ ယောက်ျား သားဟာ ငါ ပထမဆုံးပဲတဲ့။ သူပြောတာ ငါ ယုံတယ်။ ချင်းချင်း က စကားတစ်လုံးကို လီဆယ်ပြီး မပြောတတ်ဘူး။ သူက ပွင့်လင်းရိုးရှင်းတယ်။ အရှိကို အရှိအတိုင်း ဘာမှ ကွယ်ဝှက်ထိန်ချန်တတ်ခြင်း မရှိဘူး။ ငါ သူ့ရဲ့စရိုက်ကလေး ကို ကြိုက်တယ်ကွ။ ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ပျိုသိပ်ထိန်ချန် နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့တရင် ချင်းချင်းလို ပွင့်လင်းရိုးသား မှုကို ငါ ပိုပြီးနှစ်သက်တယ်။ ချင်းချင်းက ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း

နဲ့ ပိုချစ်စရာကောင်းလာတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ရယ်နေ လိုက်တာများ ကလေးလေးကျနေတာပဲ”

“ရောဂါပဲ။ မကျွမ်းခင် မြန်မြန်ကုလိုက်တော့”

“ချင်းချင်း ငါ့ကို လက်ခံပါမလားလို့ စိုးရိမ်မိတာ တော့ အမှန်ပဲ”

“မင်းရဲ့ လူအကဲခတ်ပညာက အဲလောက်ကြီး မနဲ ချာသေးပါဘူးကွာ”

“သူ့အဖြေက Yes ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ငါ မယုံကြည်ရဲ ဘူးကွ။ ငါလည်း ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး။ သတ္တိတွေ ယုတ် လျော့လာသလိုပဲ”

“ယုတ်လျော့နေတဲ့ သတ္တိတွေကို အစားပြန်သွင်း လိုက်ပေတော့။ ဟိုမှာ မင်းရောဂါကို ကုပေးမယ့် ဆရာဝန် မလေး လာနေပြီ”

သူ ဟောဂ မေးခွဲပြရာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အမှန်ပင် ချင်းချင်းပါပဲ။

ဒီနေ့တော့ ချင်းချင်းက စကတ်အတိုအဖြူနောင်

ပွပ္ဖလေးကို ဝတ်ထားပြီး အားကစား ဖိနပ်ပန်းနဲ့ရောင်လေး
နှင့် လျှာထိုးဦးထုပ်ကို စောင်းလျက်ဖြစ်သည်။ ချင်းချင်းက
မော်ဒယ်လ်မလေးများလို အမြဲပင် ဒီဇိုင်းဆန်းလေးများနှင့်
ဗူးကြွလှပနေတတ်ပါသည်။

ချင်းချင်းက သူ့နားလာရပ်ပြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြုံး
ပြကာ...

"ရောင်းရင်း... နင် ငါ့ကို နေရာတစ်ခုကို မလိုက်
ကုချင်ဘူးလား"

"ဘယ်ကိုလဲ ကောင်းကင်ပေါ်ကိုလား"

"ကြယ်တွေ ထွတ်စူးခိုင်းရင်ရော နင်က စူးပေးမှာ
မို့လို့လား"

"စူးပေးမှာပေါ့ကွဲ့၊ နင်က ငါ့ကို ချစ်မယ်ဆိုရင်လေ"

"ရတယ်လေး၊ နင် ကြယ်တွေ စူးပေးတဲ့နေ့မှာ ငါ
လည်း နင့်ကို ချစ်မယ်"

"ကတိနော်"

"အဲ့ဒါတွေ နောက်မှပြောမယ်၊ အခုလောလော

ဆယ် နင်းဆီပန်းအပွင့်တစ်ထောင် လိုချင်တယ်။ ပန်းခြံကို
လိုက်ကွဲ့"

"အိုကေ... အခုလား"

"အခုပေါ့"

"ဟေ့ကောင် မောက... ငါ လစ်လိုက်ဦးမယ်"

"မင်းထက် ကံကောင်းတဲ့လူတောင် မင်းလောက်
အဆင်မပြေနိုင်ဘူး။ ဓရငတ်တုန်း နတ်ရေကန်က အဆင်
သင့်ပါလဲလား။ ဟင်း... ပြောစမ်း ရောင်းရင်း၊ မင်းကံတာတာ
တွေက မြင့်လာပြီ။ ဒီနတ်ရေကန်ထဲသာ ခိုင်မာစွာခိုင်မာ
လိုက်တော့"

"မနာလို မရှိနဲ့၊ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ် လာတာ။
လစ်ပြီဟေ့ကောင်၊ ညမှ တွေ့မယ်"

ချင်းချင်းနောက်ကိုသာ တစ်ချိုးတည်း ပါသွား
သော ရောင်းရင်းကို သူ မုဒိတာပွားရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ
တော့ပြီ။

ရောင်းရင်းကတော့ သူ့ဆိုင်ကယ်ကြီးရဲ့နောက်မှာ

နတ်ရေကန်လေးကို တင်ဆောင်၍ သွားခဲ့ပါပြီ။

ရောင်းရင်းရဲရင့်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်ဝမ်း
မြောက်နေမိသည်။ ဘာကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ ပျော်
ရွှင်နေမိမှန်း မသိပေမယ့် သူ့ရဲ့ပျော်ရွှင်နေမှုက ချင်းချင်းဆို
တဲ့ သူမလေးနဲ့တော့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်မှုရှိနေသည်။

သူက ဆိုင်ကယ်ကို သူမလေးရပ်ခိုင်းသော ခြံ
ကျယ်ကြီးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

ခြံဝင်းထဲဝင်လိုက်တော့ ရောင်စုံပွင့်လန်းနေကြ
သော နှင်းဆီလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို မျက်စိတဆုံး တွေ့လိုက်
ရ၍ သူ အံ့သြမိသွားသည်။

“နှင်းဆီပန်းတွေ အရမ်းလှတယ်နော် ရောင်းရင်း”

“အင်း... လှတယ်။ ဒီလောက်ကျယ်တဲ့နှင်းဆီခြံ
ကို ဒါ ငါ ပထမဆုံး တွေ့တာပဲ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ နင်က နှင်းဆီ
အပွင့်တစ်ထောင်ကြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟင့်အင်း... အဲဒါ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း အတိအကျ
မသိဘူး”

“ဒါနဲ့များ”

“ငါ့အကျင့်က တစ်မျိုးဟာ။ ငါက စိတ်ဝံ့စားမှုဆိုတာ
ကြီးကို သိပ်ရှေ့တန်းတင်တာ။ ဒီခြံကိုလာပြီး ကိုယ်တိုင် စိတ်
ကြိုက် နှင်းဆီပန်းခူးရတာကို သိပ်ပျော်တာဟာ။ ခြံရှင်က ငါ့
အကြောင်းကို သိနေတော့ ငါ့စိတ်ကြိုက်ခူးခွင့်ပေးထားတယ်
လေ။ ဟိုးမှာပြင်လား ကတ်ကြေးနဲ့လက်အိတ်။ အဲဒါ ငါတို့
အတွက် ပြင်ဆင်ထားပေးတာ”

“နင်က ပိုင်လှချည်လား”

“ပိုင်ဆို ဒါ ဇေဇေဒုမိတ်ဆွေရဲ့မြလေ။ ငါ ဒီနေ့ ပန်းခူး
လာမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းရယ်။ အဖော်တစ်ယောက်ပါလာ
မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းရယ် ငါက ဖုန်းကြိုဆက်ထားတာကိုး”

“ဧ... နင်က ငါ နှင့်နောက်ကိုလိုက်မယ်ဆို
တာရော ကြိုတွေးထားမိပုံရတယ်”

ထိုအပြောမှာတော့သူမက သူ့ကို ချစ်စဖွယ်လေး
ပြုံးပြလာပြန်သည်။

လက်အိတ်ကို စွပ်ကာ ကတ်ကြေးတစ်လက်နှင့်

နှင်းဆီပန်းပွင့်တွေကို တစ်ပွင့်ချင်း လိုက်စားနေသော ချင်းချင်း
ကို သူ ငေးနေမိပြီးမှ ချင်းချင်းနည်းတူ သူလည်း လက်အိတ်
ကို စွပ်ကာ ကတ်ကြေးလေးနှင့် ပန်းစူးကုလိုက်သည်။

“နင်က ပန်းစူးတတ်လို့လား”

“စူးတတ်တာပေါ့။ ဘာခက်တာမှတ်လို့”

“ပန်းစူးတယ်ဆိုတာ ကတ်ကြေးလေးနဲ့ ရိုးတဲကို
ကိုက်ဖြတ်လိုက်ရုံနဲ့ ပြီးမသွားဘူးဟာ။ အပွင့်ဖတ်လေးတွေက
ညီညီညာညာနဲ့ ဖြာထွက်လာရဲ့လား။ ဘယ်အကွာအဝေးထိ
ဖြတ်လိုက်ရင် အတက်ကလေးတွေ ဘယ်နှစ်တက် ထွက်
လာနိုင်တယ်ဆိုတာလည်း သိဖို့လိုတယ်”

သူ့ကို ဆရာမကြီးလေးသံနှင့် ပြောနေသော ချင်း
ချင်းကို သူ ငေးမောပြီးမှသာ ကြည့်နေမိပါတော့သည်။

“ချင်းချင်း နင်ပန်းတွေစူးပြီးရင် ဒီပန်းတွေကို နင်
ဘာလုပ်ပစ်မလဲ”

“အင်း... ငါ့အခန်းတစ်ခန်းလုံးပြည့် အလှဆင်
ချင် ဆင်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် အပွင့်လေးတွေရည်း ခြွေပြီး ပန်း

ခွေရာခင်းအိပ်ချင် အိပ်မယ်။ ဘာလုပ်ဖြစ်မလဲဆိုတာ သိပ်
အသေအချာမပြောနိုင်ဘူး။ အဲ့ဒီအချိန်မှာမှ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း ပြုမူမယ်”

“နင်က စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပဲ မကွယ်မဝှက် လုပ်
ဆောင်နေကြလား”

“အင်း... အမှန်ပဲ”

“တစ်ချိန်ချိန်မှာ နင့်ဘက်ကစပြီး ကောင်လေး
တစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်ရော”

“နင့်မေးခွန်းက ငါ့ကို ချောင်ပိတ်ဖမ်းလိုက်တာဆို
ပေမယ့် ငါ့အတွက် ဖြေရမကျပ်ပါဘူး။ ငါက သူ့ကိုချစ်နေ
ရင် ချစ်တယ်ပေါ့။ ဘာမှ ထိန်ချန်နဲ့နားကွယ်ထားဖို့ မလိုပါဘူး။
ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ယောက်ျားလေးဘက်ကပဲ စပြော
ရတယ်လို့ ဘယ်ကျမ်းဂန်ရာဇဝင် အနှစ်ချုပ်တွေမှာမှ ငါ
မဖတ်ဖူးဘူး။ ငါက ချစ်ရင် ချစ်တယ်၊ မချစ်ရင် မချစ်ဘူးဘဲ။
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့”

“နင်က ချစ်တယ်ပြောပြီးမှ ကောင်လေးက ငြင်း

ပယ်လိုက်မှာကိုရော နင် မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“ငါ ဘယ်အရာကိုမှ ကြံတွေ့ပြီး မစိုးရိမ်တတ်ဘူး”

“အကယ်၍ ငါက နင့်ကိုချစ်နေတယ်ဆိုရင်ရော”

“နင်က ငါ့ကိုရည်းစားစကားပြောနေတာလား”

“ပြောချင်နေတာပါ။ နင့်ဘက်က အဖြေအဆင်
သင့် မရှိမှာစိုးရိမ်မိလို့ပါ။ ငါက စိတ်မြန်တဲ့လူလေ။ စောင့်
ဆိုင်းရတာမျိုးကို ဝါသနာမပါဘူး”

“နင့်ရဲ့စိတ်နဲ့ ငါ့ရဲ့စိတ်က အတော်လေး ဆက်နွယ်မှု
ရှိတယ်။ အင်း... ငါလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ ဆန်းစစ်ရတော့မယ်နဲ့
တူတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“နင့်ကို ချစ်တယ် မချစ်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့”

“နင် ငါ့ကိုချစ်သည်ဖြစ်စေ မချစ်ဘူးဖြစ်စေ
နောက်နှစ်ရက်ကြာရင် နင့်ကို ငါ ကောင်းကင်ထဲက ကြယ်
လေးတွေ ခူးဆွတ်ပေးမယ်”

“တကယ်”

•—•—•—•—•

“အင်း”

“နင်က ဘယ်လိုခူးဆွတ်ပေးမှာလဲ။ တကယ်တော့
ကြယ်တွေက အဝေးကြီးတွေဟာ။ ငါက စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြော
လိုက်တာ”

“ငါက နင့်အတွက်ဆို ဖန်ဆင်းရှင်တစ်ယောက်လို
အရာရာ ဖန်ဆင်းပေးချင်တာ။ နောက်နှစ်ရက်ကြာပြီး ည
တစ်ညမှာ ငါတို့တွေ တွေ့ကြတာပေါ့”

“ငါတို့တွေ ဘယ်လိုဆိုကြမလဲ”

“ငါ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

“ဟင်း... ဟင်း... ငါ အရမ်းကြည်နူးနေမိပြီ။ နင်
ဖုန်းဆက်လာမယ့်အချိန်ကို ငါ မျှော်နေမယ် သိလား”

ချစ်သူက ပြုံးစိမိလေးနှင့် မျှော်လင့်တကြီး ပြော
လာ၍ သူရင်ထဲ စွမ်းအားတွေ ပြည့်ဝလာသလိုပင်။ သူ ဘာ
ကြောင့် ချင်းချင်းကို အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ ချစ်မိသွား
တာလဲ။ ဘယ်တုန်းကတည်းက ချစ်မိနေခဲ့တာပါလဲ။ ဒီ မေး
ခွန်းတွေရဲ့အဖြေကို သူ စဉ်းစားမရပေမယ့် ချင်းချင်းကို ချစ်

•—•—•—•—•

နေမိပါပြီဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်ရသောအချိန်မှာတော့
ချင်းချင်းက သူ့ရင်ထဲရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံးတစ်နေရာမှာ ကျောက်
ဆိုင်ကျောက်သားတွေလို ခိုင်မာစွာ စွဲထင်လို့ နေခဲ့ပါပြီ။

တံခါးရွက်ကို ဖွင့်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူမ အမှန်
တကယ်ပင် မှင်တက်သွားရသည်။ ကောင်းကင်ကြီးထဲကို
အမှန်တကယ်ပင် ရောက်သွားရသလို။ သူမရဲ့သားပတ်ဝန်း
ကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ကြယ်တာရာများနှင့် ဝိုင်းရံလို့နေခဲ့ပါပြီ။
တစ်ခဏတွင်းမှာပင် သူမစိတ်တွေ ကြည်နူးပျော်ရွှင်လာမိ
ကာ ကြယ်ရောင်စုံတွေကြား ပြေးလွှားနေမိသည်။ ပြေးလွှား
ပျော်မြူးနေမိရင်း သူမကိုယ်သူမလည်း ဒဏ္ဍာရီထဲက နတ်
သမီးလေးလို ခံစားလာမိသည်။ သူမက ပြေးလွှားနေမိရာ
ရောင်ဝါလင်းနေသောပုံနှင့် ဒန်းသဖွယ်ပြုလုပ်ထားသော

ရောင်စုံလခြမ်းကွေးကြီးပေါ်မှာ တက်ထိုင်လိုက်မိတော့သည်။

လနတ်သမီးလေးလို အေးချမ်းလှပနေသော ချစ်သူလေးကို သူ ငေးနေမိပါ၏။ သူ့ရဲ့စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်တီးခြယ်မှုန်းထားမှုလေးကြောင့် ချစ်သူရဲ့ ကြည်နူးပုံရိပ်လေးကို တွေ့မြင်ခွင့်ရတဲ့အတွက် သူ နှစ်ထောင်းအားရ ကျေနပ်သွားမိပါသည်။ ဂါဝန်ရှည်အဖြူရောင် ဆွတ်ဆွတ်လေးနှင့် လခြမ်းကွေးလေးပေါ် ဒဏ္ဍာရီလနတ်သမီးလေးသဖွယ် ထိုင်နေသော ချစ်သူရဲ့ခြေတော်ရင်းမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချပစ်မိကာ

“ချင်းချင်းကို အရမ်းချစ်တယ်။ ချစ်ခွင့်ပေးနိုင်မလားဟင်”

သူ့အမေးကို ချင်းချင်းက မဖြေပါ။ ချင်းချင်းရဲ့အဖြေစကားကို သူ အချိန်အတော်ကြာသည်ထိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ပေမယ့် ချင်းချင်းထံမှ ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မရလာ၍ သူ ချင်းချင်းကို မော့ကြည့်မိလိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာတော့ သူ့ရဲ့နှလုံးခုန်သံတို့က မယုံကြည်နိုင်စွာပင်

တဒိန်းဒိန်းနဲ့ မြည်ဟည်းသွားရတော့သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ချင်းချင်းက သူ့ကို ရီဝေရွန်းလဲ့စွာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့လို့ပါ။

ချင်းချင်းက လက်တစ်ဖက်လှမ်းလာ၍ သူလည်းဘုမသိ ဘမသိနှင့် လက်တစ်ဖက် လှမ်းပေးလိုက်ရာ သူ့ရောသူမပါ လခြမ်းကွေးလေးပေါ် အတူတူထိုင်မိသွားကြပါတော့သည်။

“နင် သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ ရောင်းရင်း။ ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်မိသွားပြီ”

ဟု ဆိုကာ သူ့ပန်းစွန်းလေးပေါ်မှီနွဲ့လာတဲ့ ချင်းချင်းကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒါ ငါ့ကို အဖြေပေးလိုက်တာပေါ့နော်”

“အွန်... အဲ့လိုပြောလည်း ရတယ်။ တကယ်တော့ ငါ့အချစ်တွေကို ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်တာပါ။ သေချာတယ် ရောင်းရင်း။ ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်မိနေပြီ။ လူ့ဘာသာတို့က မဆန်းကြယ်သလို အလွယ်ပြောနေကြတဲ့ အချစ်ဆိုတာနဲ့

ကိုယ် တကယ်လက်တွေ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့ အချစ်ဆို
တာ ကြောက်မမန်းလိလိကို ထူးခြားဆန်းကြယ်တယ်နော်”

“ဒီနေ့လေးကို အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုအနေနဲ့ အကြီး
ဆုံး ကြယ်တစ်ခုကို နင့်အတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ရှားဆွတ်
ပေးမယ်နော်”

သူက ဒီလိုလေးပြောလိုက်သည်တွင် သူမက မျက်
လုံးလေးပိတ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြုလာသည်။

သူက အကြီးဆုံးကြယ်တစ်ခုကို ရွေးကာ ခုန်ပြီး
လှမ်းဖြတ်လိုက်သည်။ သူမလက်ထဲသို့ သူ့ရဲ့ချစ်လက်ဆောင်
ကြယ်လေးတစ်ပွင့်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီကြယ်ပွင့်မှာ ငါ့ရဲ့နှလုံးသားကို ဖြှုပ်နှံထားလိုက်
ပြီ”

“ဒီကြယ်ပွင့်ကို ငါ့ရဲ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးနဲ့ရင်နှိုးပြီး
အသက်ထက်ဆုံး မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားသွားမှာပါ”

“ငါ ပြင်ဆင်ထားတာကို နင် ကြိုက်ရဲ့လား”

“အင်း... အရမ်းသဘောကျနှစ်သက်တယ်။ ဒီလို

စိတ်ကူးကောင်းလေးတွေ နင့်မှာ ရှိနေမယ်လို့ ထင်မထားခဲ့
ဘူး”

“အဲ့ဒါ အချစ်က သင်ပေးတာလေ”

“နင် ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကတည်းက ချစ်နေတာလဲ”

“မသိဘူး။ နင့်ကို ငါ ချစ်နေသလားလို့ ငါ့ကိုယ်ငါ
သံသယဝင်မိလိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ ငါ နင့်ကို တော်တော်
လေး ချစ်နေပြီ”

“လောကကြီးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

“ဟင်... ဘာကြောင့်လဲ”

“နင့်လိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို
ငါ့ရှေ့မှောက်ရောက်အောင် တွန်းပို့ပေးခဲ့လို့ပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ အပြုံးတွေက ခုချိန်ခါမှာ
တော့ နွေးထွေးလတ်ဆတ်၍ပါ။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဗလှယ်နေကြသော
ရီဝေရွှန်းစိုတဲ့အကြည့်လေးတွေက နက်ရှိုင်းလှတဲ့ အသည်း
နှလုံးတွေထဲ ထိုးဖောက်လှမတတ်ပင်။

“ရောင်းရင်း... နင်က ငါ့ကို လှလို့ချစ်တာလား”

“နင့်ထက်လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ငါ ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သေချာတယ် ငါ နင့်ကိုချစ်လို့ ချစ်တာပါ”

“ငါ သစ္စာဆိုရဲတယ် ရောင်းရင်း။ ငါ့ဘဝမှာ နင် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်သွားတော့မယ်။ ငါ နင့်ကို တကယ်ပဲ သိပ်ချစ်မိသွားပြီ”

“ဘယ်ကတည်းကလဲ”

“အခုတင်ပဲ။ ဘာနဲ့မှ မတူအောင် ချစ်မိသွားတာ”

“နင့်ကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ်”

ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ ကြားလေသွေးမှာ စိုးသည့်အလား တင်းကျပ်စွာ ဖွဲ့ဖက်ထားမိပါတော့သည်။

ဖူးသပ်စေချစ်သူနှစ်ဦးတို့မှာ လကမ္ဘာခြမ်းလေးပေါ် သက်ဝင်လှပလျက်...

“သွက်လှချည်လားကွ”

မောကမှာ ရောင်းရင်းပြောပြသမျှကို မယုံကြည်နိုင်စွာ အံ့အားသင့်မိလျက်ပင်။

“သူငယ်ချင်းရဲ့ အချစ်ကို ရဖို့ အဲလောက်လွယ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်မိခဲ့ဘူး ရောင်းရင်း။ တကယ်ကွာ မင်းကိုတော့ ဩချလောက်အောင်ကို ရိုးကျူးတယ်”

“မင်းပုံစံက ငါ့ကို ဆရာတင်နေသလိုပဲ”

“ဆရာတင်သင့်ပါတယ်ကွာ။ နေ့စမ်းပါဦး။ မင်းချင်းချင်းရဲ့အချစ်ကို ရလိုက်ပုံလေး လင်းစမ်းပါဦး”

“သိပ်တွေတွေထူးထူး မရှိပါဘူးကွာ။ သူက ဟန်
မဆောင်တတ်ဘူး။ ပဲမများတတ်ဘူး။ ဖွင့်လင်းရိုးရှင်းတယ်။
ဒါ အဖြေရခြင်းရဲ့အဓိကသော့ချက်ပဲ။ တခြားမိန်းကလေး
တွေလို အဖြေပေးဖို့ရက်ကို မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် ဘယ်သော
အခါဆိုတာမျိုးနဲ့ ဟန်လုပ်မနေဘူး။ အရှိကို အရှိတိုင်းပဲ။ ချစ်
တယ်ဆိုတဲ့စကားကို မပြောရဲမဆိုရဲလည်း ဟန်လုပ်မနေ
ဘူး။ ဒဲ့ပဲ”

“မင်း ညွှန်းတာတွေများနေပြီ။ လိုရင်းကို မရောက်
နိုင်ဘူး”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ။ ကောင်းခန်းက ခုမှ စမှာ။ သူ
က ငါ့ကို ချစ်တယ်တဲ့။ အဖြေပေးတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ
အချစ်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံတာမိတဲ့ကွာ။ ဘယ်လောက်နှစ်သလဲ။
ဒီလောက်ရိုးရှင်းပြန်တော့ ငါ တော်တော်ကြွသွားတယ်”

“ဒီတစ်ယောက်ကော အမှန်အကန်လား။ အာပလာ
လား”

“အမှန်အကန်ကွ။ ငါ တကယ်ပဲ ကြွသွားပြီ”

“သူငယ်ချင်းထက် သာတာတွေခွဲပြန်ရင်ရော”

“မတူဘူးကွ။ အချစ်က အပေါ်ယံလွှာ အရေပြားနဲ့
ပတ်သက်ရုံပဲ ပတ်သက်တာ။ မသက်ဆိုင်ဘူး။ ချင်းချင်းက
ငါ့နဲ့လုံးသားထဲ တည့်တည့်ကြီး ဝင်သွားခဲ့ပြီကွ။ နတ်လို့ မရ
တော့ဘူး။ နှလုံးသားထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြည့်
သွားပြီး နောက်လူလက်မခံနိုင်တော့ဘူး”

“သေချာရဲ့လားကွာ”

“ငါက မင်းကို အာပလာရိုက်စရာလား”

“မိန်းမလှလေးတွေရေ... မင်းတို့လွတ်လွတ်လပ်
လပ် ပျံသန်းရစ်ကြတော့။ ဒီကောင် မှိုင်းမိသွားပြီ။ မင်းတို့ကို
မငမ်းနိုင်တော့ဘူး... ဟား... ဟား”

အသံကျယ်ကြီးနဲ့အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ မောဂရဲ့အသံ
စူးစူးကြောင့် တချို့တချို့တွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကွက်
ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်ကုန်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့အထာနှင့် သူတို့
မို့ ပြုံးစိပ်လေး လုပ်နေကြသည်။

မောဂကို ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ရောင်းရင်းက အမှန်တကယ်ပင် ချင်းချင်းကို နှစ်သက်မြတ်နိုးသွားရပါပြီ။ အစပိုင်းမှာတော့ လှသတင်းကြီးတဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေးမို့ စိတ်ဝင်စားရုံလေး ဖြစ်မိခဲ့ရုံဆိုပေမယ့် တည်ကြည်ရိုးရှင်းလှတဲ့ သူမရဲ့စိတ်ထားလှလှ၊ မျက်နှာလန်းလန်းကြောင့်ထင်အသည်းမိုက်အောင် မေတ္တာမှန်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးသွားမိခဲ့သည်။

မောဂကတော့ အမှန်တကယ် ချစ်တတ်သွားခဲ့တဲ့သူကို နောက်လို့ မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

“မထင်ရဘူးနော် ... သိလားရောင်းရင်း။ မင်းမှာအဲလို အချစ်စိတ်လေး ရှိမယ်လို့ကို မထင်ရတာ”

“မင်းကြီးတော်တဲ့မှ ... လူပဲကွ။ ချစ်တတ်သေးတာပေါ့”

“ငါက မင်းကို မိန်းကလေးတကာကို လိုက်စွန့်၊ အိမ်ကလီရိုက်နဲ့ပဲ ဘဝကို အရိုးထုတ်တော့မယ်လို့ ထင်နေတာ။ ဘာတဲ့ မင်းပြောတဲ့ကေားကို ငါ မှတ်မိပါသေးတယ်။

ငါက မင်းကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရည်းစားလေးတစ်ယောက်လောက် ထားကြည့်ပါလားလို့ ပြောတော့ မင်းပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား”

မောဂက စွဲချက်တင်သလို ပြောလိုက်တော့ ရောင်းရင်းက မလုံမလဲသာ ပြုံးနေမိတော့သည်။

“ရည်းစားထားလိုက်ရင် အဲဒီရည်းစားတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပျင်းနေအောင် ချစ်ပြနေရမှာတဲ့။ ဒီလို အိမ်ကလီလေးတွေပဲ များများထားတော့ အချစ်များများရတာပေါ့ဆိုဟား...ဟား... ဘယ်လိုလဲ ငါ့ကောင်း။ မင်း ပျင်းနေအောင် ချစ်ပြတော့မလို့လား”

“ညီလေး ... မသိရင် မှတ်ထား။ အချစ်က ပျင်းဖို့ မကောင်းဘူး။ နေ့တိုင်း၊ နေ့တိုင်း၊ မရိုးနိုင် မအိနိုင် သစ်လွင်တောက်ပနေတာ အချစ်ပဲ”

“မှတ်သားလောက်ပါတယ်ကွာ။ မှတ်သားထားပါ့မယ်”

“ဘာတွေ မှတ်သားနေကြတာလဲ”

သူတို့ရဲ့နောက်ဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ချင်းချင်း
ရဲ့ အသံ ခပ်စူးစူးလေးကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး လှည့်
ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

“အသက်ရှည်ဦးတော့မှာပဲ။ အခုပဲ ငါတို့ မင်း
အကြောင်းပြောနေကြတာ”

“ငါ့အကြောင်း... ဟုတ်လား။ ဘာလဲ မဟုတ်တာ
တွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းအကြောင်းသာ မဟုတ်
တာ ပြောလို့တော့ ဒီကောင်ကြီး ဒီလိုပြုံးနေပါတော့မလား”

“ဟုတ်တယ်... ငါ ချင်းချင်းကို ချစ်တဲ့အကြောင်း
တွေ မောဂကို ပြောပြနေတာ။ မောဂက ငါတို့ကို အားကျ
နေလောက်ပြီ”

“ငါ့နဲ့လုံးသားဘာကြီးက အသစ်ကြီးကွ။ အားအပြည့်
နဲ့ ဖျီတက်နေတုန်း။ ချင်းချင်း ငါ နင့်ကို ကြုံတုန်း သတိပေးရ
ဦးမယ်ဟ”

“ဘာလဲ”

“ဒီကောင်ကို မင်းအဖြေပေးတာ စောလွန်းမနေ
ဘူးလား”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီကောင်က ကားကြုံလိုက်မီးတာ တော်တယ်ကွ။
ကြုံရင်ကြုံသလိုပဲ။ နင် နောင်တရမှာစိုးလို့ပြောတာပါ”

“ဓမ္မနာ... မောဂ... မင်းက ငါ့သူငယ်ချင်းလား
ချင်းချင်းသူငယ်ချင်းလား။ တော်တော် သစ္စာရှိတဲ့ ရဲဘော်ပဲ”

ဒေါသ၊ မောဟမပိတဲ့ သူတို့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်
ရဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အပြောလေးတွေကို ပြုံးပြုံးလေး နား
ထောင်ရင်း...

“ရောင်းရင်းနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရတဲ့အတွက် ငါ ဘယ်
တော့မှ နောင်တရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက ယောက်ျားလေးတွေ
ချစ်ခွင့်ပန်လာမှ အဖြေပေးတတ်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး။
ငါ့ဘက်ကသာ ချစ်မိသွားခဲ့ရင် သူ ချစ်သည်ဖြစ်စေ မချစ်
သည်ဖြစ်စေ ငါက ချစ်တယ်ပြောမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ ငါက ခံစားချက်ကို သိဝှက်ထိန်းချုပ်ထားတတ်လို့ပဲ။

အခုလည်း ငါက ရောင်းရင်းကို အဖြေပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့စိတ်တစ်ခုကို ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်တာပါ။ ငါ ရောင်းရင်းကို ချစ်တယ်။ အခုလည်း ချစ်တယ်။ နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလည်း ချစ်ဦးမယ်။ ရောင်းရင်း နှင် ယုံပါ။ ငါ နှင့်ကို တကယ်ပဲ ချစ်မိသွားခဲ့တာပါ။ ငါက ပုထုဇဉ်မိန်းမသားတစ်ယောက်ဆိုတော့ နည်းနည်း လောဘရှိတယ်။ ငါက နှင့်ကို ချစ်သလိုမျိုးပဲ နှင်ကလည်း ငါ့အပေါ် ချစ်စေချင်တယ်။ ရပါတယ်။ ငါ အတင်းဇွတ်မတောင်းဆိုပါဘူး။ စိတ်ဆိုတဲ့အရာမျိုးက တမင်တကာ ဖန်တီးယူလို့မှ မရတာ။ နှင် ငါ့ကို ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မချစ်တော့ဘူးဖြစ်စေ ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ နှင့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲချစ်သွားတော့မယ်”

သုမရဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဝန်ခံလိုက်တဲ့ စကားအချို့ကြောင့် မောဂပင်လျှင် မှင်တက်သွားရတော့သည်။

ရောင်းရင်းမှာ ဘာမှမပြောနိုင်လောက်အောင် ဆွံ့အသွားရပြီးမှ ပြုံးလာသည်။

ပြီးနောက် မကွာဘဲတိုင်တက်ပြလာသော အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လေသံထွားထွားနှင့် . . .

“မောဂ . . . မင်းကြိုးစားထားလိုက်ဦး။ ငါ့လိုချစ်သူမျိုး ရဖို့ ကြိုးစားစမ်း။ ကျော်ဟိန်းပြောသလိုပဲ . . . ခဝနစ် . . . ခဝ နှစ် ဟောကောင်”

ရောင်းရင်းရဲ့ အရွှန်းဖောက်စကားကို မောဂက တဟဲ့ဟဲ့နှင့်သာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ရောင်းရင်းက ကျေနပ်ပြီးကြိုးကို အပြည့်အဝပန်ဆင်ကာ ချင်းချင်းကိုသာ နှစ်လိုစွာ ကြည့်ရင်း . . .

“ချင်းချင်း နှင် သိပ်သတ္တိရှိတာပဲ။ ငါတောင် နှင့်လိုအံ့လောက်ကြိုး ပြတ်ပြတ်သားသား ဝန်မခံရဲဘူး။ ငါလည်း နှင့်ကို ရာသက်ပန် သက်ဆုံးတိုင် ချစ်သွားမှာပါ။ တကယ်ပါ။ ယုံပါလို့တော့ မပြောချင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အချိန်ကြာလာသည်နဲ့အမျှ ငါ့သစ္စာကို နှင် ယုံကြည်လာတော့မှာမို့ပါ”

“ကဲ . . . မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးတို့ရဲ့ ဇာတ်ပင်ခန်း

တော့ သိပ်လှနေပြီ။ အရန်က ရှောင်ပေးရတော့မယ်နဲ့ တူ
တယ်”

ဟု မောဂက ခပ်နောက်နောက်လေး ပြောလာ၍
သူတို့သုံးယောက်လုံး တဟဲ့ဟဲ့နှင့် ရယ်မိလိုက်ကြတော့
သည်။

“ချင်းချင်း ပျင်းနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း... နင်ရှိတာပဲ မပျင်းပါဘူး”

“နင့်ကို ရယ်စရာပြောပြရမလား”

“အင်း”

“ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆရာမက စာသင်တယ်
တဲ့။ ကမ္ဘာကြီးဟာ လုံးသည်ပေါ့။ ကလေးက ဆရာမ သင်
တာကို မှတ်သားပြီး အိမ်မှာ စာသွားကျက်တာပေါ့။ ကမ္ဘာ
ကြီးဟာ လုံးသည်လို့ အဲ့ဒီအသံကြားတဲ့အခါမှာ ကလေး
အဖေက ကလေးကို ပြောတယ်တဲ့။ ကမ္ဘာကြီးဟာ ဘာဖြစ်
လို့ လုံးရမှာလဲ။ ကမ္ဘာကြီးက ပြားတာလို့ပြောတော့ ကလေး

က စာပြန်အော်ပြန်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးသည် ပြားသည်ပေါ့။
နောက်တော့ စာမေးပွဲလည်း ဖြေရော အဲဒီတက ပါလာတော့
ကလေးက ဘာဖြေလဲ သိလား...

သူက စကားကို စကရပ်ကာ သူမရဲ့မျက်နှာချိပ်
လေးကို အကဲခတ်သလိုနှင့် ဖာတ်ရိုက်ကို မြှင့်တင်လိုက်တော့
သူမမှာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားရုံပဲလေးနှင့် မျက်ဝန်းလေးတွေ
တောက်ပလာသည်။

“ကလေးက စာမေးပွဲခန်းလည်းရောက်ရော ဘာ
ဖြေရမလဲလို့ အထပ်ထပ်စဉ်းစားပြီး နောက်ဆုံးတော့ ကမ္ဘာ
ကြီးသည် ကျောင်းတွင် လုံးပြီး အိမ်၌ပြားသည်လို့ ဖြေလိုက်
သတဲ့”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

သူမ သဘောကျလွန်း၍ စိုးစိုးဝပ်ဝပ် ရယ်မောပါ
တော့သည်။

“ကလေးက ဉာဏ်အရမ်းထက်တာပဲနော်”

“ဉာဏ်ထက်လွန်းတဲ့ကလေးကြောင့် ကမ္ဘာကြီးက

လုံးလိုက် ပြားလိုက်ပေါ့။ စပရိန်ကမ္ဘာလုံးလေး...ဟဲ...ဟဲ”

“နင်က ရယ်စရာလေးတွေ ကြုံကြုံဖန်ဖန် သိပ်ပြော
တတ်တာပဲ”

“နင်နဲ့တွေ့ရင် နင့်ကို ရယ်စေချင်လာလို့ပါ”

“နင့်ချစ်သူဖြစ်ရတဲ့အတွက် ငါ သိပ်ကျေနပ်တယ်။
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နင် ငါ့ကို စွန့်ခွာသွားမှာ မချစ်တော့မှာကို ငါ
စိုးရိမ်လာပြီ”

“ငါက နင့်ကို ဘာကြောင့်စွန့်ခွာသွားရမှာလဲ။ ငါ
နင့်ကို အရမ်းချစ်တာ။ ငါနဲ့နင် ခွဲခွဲရရင်တောင် ယာယီ အခိုက်
အတန်ပေါ့”

“ဘာ...ဘယ်လို”

“ငါ ပြည်ပထွက်ရမယ့်နေ့က တစ်နေ့ထက် တစ်
နေ့ နီးလာပြီလေ။ အဲဒါကြောင့်ပါ”

“ဟင်...နင်...”

သူမ တစ်စုစုပြောမယ်လို့ပြင်ပြီးကာမှ နှုတ်ဆိတ်
နေလိုက်သည်။

“ယာယီအခိုက်အတန့်ဆိုတော့...”

သူမရဲ့စကားသံတို့က ရှေ့ဆက်ထွက်မလာခဲ့တော့ပါ။ သေးသေးမွှားမွှားကိစ္စရပ်လေးအတွက် သူမရင်ထဲ မတန်တဆ မချိမဆန့်ကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ သူကတော့ ဘာမှမထူးဆန်းသည့်အလား ပြုံးတုံ့တွံပင်။ သူမရင်ထဲ နားမလည်နိုင်ခြင်းများစွာ တိုးဝင်လာသည်။ သူက ခွဲရမယ်ဆိုတာ သိနှင့်နေပြီး ဘာမှမခံစားရပဲ ထောက်ရင် သူမကို ချစ်တယ်ဆိုတာ အမှန်တကယ်ရော ဖြစ်နိုင်ရဲ့လားဆိုတဲ့ သံသယသေးသေးလေး တိုးဝင်လာချိန်မှာတော့ သူမစိတ်တွေ ကယောက်ကယက်နှင့် လှုပ်ခတ်သွားရတော့သည်။

သူမ ဘာကို အတ္တကြီးနေမိပါလိမ့်။ သူမ အဝကတည်းက သူ့ကိုချစ်မိပြီဆိုတည်းက သူမဘက်က အချစ်သက်သက်တည်းသာပါ။ အခုတော့ သူမရဲ့အချစ်မှာ အတ္တတစ်ခုက ရောယှက်ရှုပ်ထွေးနေပါပြီ။ ဒီလိုတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးလေ။ သူမက အချစ်ကို ဘာအရောင်အဆင်းမှ မပါတဲ့ အဖြူတည်အချစ်သန့်သန့်လေးအဖြစ်သာ ကိုးကွယ်ချင်ခဲ့မိ

သူပါ။

အတ္တတွေကို ဖျောက်ပစ်လိုက်စမ်းဟု သူမကိုယ်သူမ အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးနေမိတော့သည်။ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ချောင်ပိတ်သွားစေအောင် ပစ်ဖမ်းတဲ့ပိုက်ကွန်တစ်ခုမှ မဟုတ်တာဘဲလေ။

သူမသိတဲ့ အချစ်က အတူတူမျှဝေခံစားပြီး သာယာပျော်ရွှင်နေဖို့ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူမဘေးနားက ခွဲခွာသွားတော့မယ့် ချစ်သူအတွက် သူမက အတူတူ မျှဝေခံစားနိုင်တော့ပါ့မလား။ ချစ်သူနဲ့ ခွဲခွာခြင်းက ပျော်ရွှင်စရာကောင်းပါတော့မလား။ သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းထိခိုက်စွာ ခံစားရပေမယ့် ချစ်သူ လျှောက်မယ့်ဘဝလမ်းကို ဆူးစလုတ်အဖြစ် မပိတ်ပင်ချင်ပေ။ ဒါကြောင့် ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာကို အလှပဆုံးလေး မလွှဲတလုံဖုံးမိနေမိသည်။

ဝမ်းနည်းနေမိခြင်းက ရင်ထဲက မြစ်ချားခံလာတာမို့ သူမရဲ့စကားလုံး အသုံးအနှုန်းနဲ့ အပြုံးတွေက ပီပြင်မလာ

တော့ပါ။ ဒါကိုပဲ ချစ်သူက ခန့်မှန်းအကဲခတ်နေဟန်တူ
သည်။

“နင် ဘာပြောချင်တာလဲ ... ပြောလေ”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး”

“ခွဲရတော့မယ်ဆိုတော့ နင် ဝမ်းနည်းသွားတယ်
မဟုတ်လား”

မှန်နေ၍ သူမ ပြန်မဖြေပါ။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်း
သည် ဝန်ခံခြင်းတူလေ။

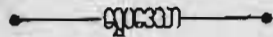
“ဟား ... ဟား ... ငါ အရမ်းပျော်တယ် သိလား”

“ဘာကိုလဲ”

“နင် ဝမ်းနည်းနေလို့လေ။ အဲ့ဒါ နင် ငါ့ကို တကယ်
ချစ်တယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေတာ။ နင့်အချစ်ကို တကယ်ယုံ
သွားပြီ”

သူမချစ်သူက အမှန်တကယ်ပင် ထူးဆန်းလွန်းလှ
ပါ၏။

“ငါငယ်ငယ်တုန်းက ဘာကို Crazy ဖြစ်လဲ သိ

လား။ ငါက တစ်နေရာထွက်သွားလို့ အချို့အချို့တွေက ငါ့ကို
လွမ်းကျန်နေရင် ငါက သိပ်ကြည်နူးတာ။ အကယ်၍ ငါ
ပြည်ပထွက်သွားရင် နင် လွမ်းကျန်နေမှာမပါနော်”

ချစ်သူက လွမ်းနေမှာကို ပျော်နေတဲ့ သူမရဲ့ထူး
ဆန်းသော ချစ်သူလေးကို သူမ မှင်တက်စွာ ဝေးမောနေ
လိုက်မိသည်။

သူမရဲ့ချစ်သူက ပြုံးနေရာမှ ရုတ်တရက်ကြီး တည်
သွားကာ ...

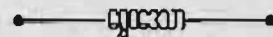
“ဒါပေမဲ့ ငါ တစ်ဝက်ပဲ ကြည်နူးတယ်။ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ လွမ်းကျန်ရစ်မယ့်လူက နင် ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“အကယ်၍ နင်ထွက်သွားဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါ နင့်
ကို အမြဲလွမ်းနေမှာပါ။ ထာဝရပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ထာဝရဆိုရင်ရော နင်က ငါ့ကို လွမ်းမှာလား”

သူမချစ်သူရဲ့အမေးကို မျက်ဝန်းလေးဝိတ်ကာ
ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“ငါ နင့်ကို လက်ထပ်ချင်တယ် ရောင်းရင်း။ ဒီကား

ကို မိန်းကလေးဘက်က အရင်စမပြောရဘူးတဲ့။ စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းပေါ့ကွာ။ နင် သိပ်အံ့သြသွားလား”

အမှန်တကယ်ပင် သူ အံ့သြသွားရတာပါ။ အံ့သြ သွားလွန်း၍ မျက်လုံးပြူးများနှင့်သာ ကြည့်နေမိတော့တာပါ။

“မအံ့သြပါနဲ့ဟာ။ ငါ နောက်လိုက်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့။ အချစ်ဆိုတာ တော်တော်ဆန်းကြယ် တယ်ဟာ။ တကယ်တမ်း ချစ်မိပြီဆိုရင် ရင်ထဲမှာ သတ်မှတ် ထားတဲ့အချစ်နဲ့ တခြားစီဖြစ်သွားတတ်ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင်ထဲက အချစ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျအောင် ချစ်မှာပါ။ နင် မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ နင့်ဘဝကို ငါ့အချစ်နဲ့ မပိတ်ပင်ပစ်ပါဘူး။ အချစ် မှာ လွတ်လပ်မှုရှိရမယ်လေ။ အချစ်ကို လက်ထပ်ခြင်းနဲ့ ငါ မရောထွေးပစ်ပါဘူး။ ငါတို့တွေက အရွယ်ရှိသေးတာပဲ။ ဘဝ ကို လွတ်လပ်စွာ ပျံ့သန်းကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ပြောရဲတယ်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါ လက်ထပ်မယ့် လူဟာ နင်ပဲ။ ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်။ နင်က ငါ့ကို ထာဝရ အလွမ်းပေးခဲ့ရင်တောင် ငါက ကျေနပ်စွာလွမ်းနေရစ်မှာပါ။

နင် ကြည်နူးအောင်လို့လေ။ နင် ငါ့ဆီပြန်လာခဲ့သည်ဖြစ်စေ မပြန်လာတော့ဘူးဖြစ်စေ ငါ နင့်ကိုပဲ စောင့်မျှော်နေမယ်။ ဒါ ငါ့ချစ်သမ္ဘာပဲ”

ရဲရင့်ပြတ်သားလွန်းတဲ့ ချစ်သူလေးကို သူ သိပ်နှစ် သက်မြတ်နိုးသွားရသည်။

“နင်က အဲလိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်တော့ နင့်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ခွန်အားရှိသွားပြီ”

“နှုတ်ဆက်ဖို့ . . . ဟုတ်လား။ နှုတ်ဆက်တယ်ဆို တာ ထာဝရဝေးကွာကြတော့မယ့်လူတွေအတွက်ပဲ။ နင်က တကယ်ပဲ ထာဝရ . . .”

“နင်က ထာဝရလို့ ထင်နေတာလား။ အင်း . . . နင် ကြိုက်သလို ထင်လို့ရတယ်”

သူက ပြုံးစိစိလေး ပြောလိုက်တာပေမယ့် သူမ ရင် ထဲ နင့်သွားရသည်။ ချစ်သူရယ် ဘာဖြစ်လို့များ ပြုံးနေနိုင်ရ တာလဲ။ သို့ပေမယ့် သူမ ပျော်ပါသည်။ ချစ်သူရဲအပြုံးကို မြင် ရလို့လေ။

“စုတည်းက မလွမ်းပါနဲ့ဦးဟာ။ ငါက ကြုံပြောပြထားတာပါ။ ငါက ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး ပျောက်သွားရင် နင့်စိတ်ထဲ နားဝေတိမ်တောင်ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ။ ငါက ငါခရီးထွက်ရင် လူတွေကို နှုတ်ဆက်လေ့မရှိဘူး။ ငါ သွားမယ့်နေ့လည်း နင့်ကို ကြုံပြောပြီး နှုတ်ဆက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ရုတ်တရက်ပဲ ထွက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဘယ်တော့လဲလို့ ငါ မေးရင်ရော နင် ခြေမှာလား”

“မနက်ဖြန်မဟုတ်ရင်တော့ တစ်ရက်ရက်ပေါ့ဟာ”

ဝမ်းနည်းပိုင်ကျသွားသော သူမကို ရောင်းရင်းက ဝပ်စွေစွေလေး ကြည့်ပြီး...

“ငါ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာတော့ နင် သိထားပါ”

ဒါ ချွေးသိပ်စကားလားဟင်။ ဒီစကားက ရင်ထဲက လာသည်ဖြစ်စေ မလာသည်ဖြစ်စေ သူမ ကြည်နူးမိတာတော့ အမှန်ပင်။

နောက်နေ့ မနက်မှာပဲ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ မောဂကိုပင် နှုတ်မဆက် အသိမပေးဘဲ ထွက်ခွာခဲ့မိပါသည်။

ဒါ သူ့အကျင့်လေ။

မောဂက သူ့ကို ပြစ်တင်ဆဲရေးနေမယ်ဆိုတာ သူ အတတ်သိနေပါသေးသည်။

လူတကာကို အံ့သြအောင်လုပ်ချင်တာကလည်း သူ့စိလေးပဲမို့ တမင်တကာပင် အားလုံးနှင့် အဆက်ဖြတ်ထားမိခဲ့သည်။ သူသာ ရုတ်တရက် ဘွားခနဲပြန်ပေါ်လာရင်

အားလုံးက အံ့သြပျော်ရွှင်နေကြရမည်လေ။

သူ့ရဲ့ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အတွေးလေးတွေအားလုံးဟာ
အခုတော့လည်း ညစ်ညမ်းမည်းပုတ်သွားခဲ့ရပါပြီ။

အတိတ်ကမ္ဘာဆီ ကူးယှက်မိသွားတဲ့ သူ့စိတ်တွေ
ကို အတိတ်ဆီမှ ပြန်လည်ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကိုယ့်ကို မချစ်လို့မှ တစ်ပါးသူရင်ခွင်ထဲ မှားဝက်
နီနားသွားတဲ့ချစ်သူကို ဘယ်လိုနလုံးသားနဲ့ လွမ်းဆွတ်တမ်း
တနေရမှာလဲဟု မာန်လေးနှင့် ချိုးနှိမ်လိုက်သည်။ ကျန်ရှိ
နေသေးတဲ့ ဘဝအပိုင်းအစလေးတွေကို လွမ်းဆွတ်ပူဇွေး
နေခြင်းနဲ့ အချိန်ကုန်မခံနိုင်ပါ။ ပျော်ပျော်နေတတ်သူပီပီ
ပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့သာ အသက်ဆက်ချင်သည်။

ဒါကြောင့် ညစ်ညမ်းပုတ်သိုးနေတဲ့ ခံစားချက်အမျိုး
ကို လေထဲလွှင့်ပစ်လိုက်မိသည်။ သို့ပေမယ့် လုပ်ယူစန့်တီး
လို့မရတဲ့ စိတ်အစဉ်အတွက် သောကဖြစ်မိတာမှာ အမှန်
ပင်။ ပျော်ရွှင်မှုတွေဆီသို့ စိတ်တွေကို အတင်းမောင်းပို့နေ
ပေမယ့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းသောကအိုင်ထဲသာ ရုန်ဆင်း

ချင်နေမိတဲ့ စိတ်တစ်ခုကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်နေရပါ၏။

အခုတော့ သူ့ရဲ့မနက်စင်းကလည်း မလှပလာခဲ့
တော့သလို ကျေးဇူးတင်သာရတာတို့ရဲ့ စတေးသီကျုံးသံလည်း
မသာယာနိုင်တော့ပေ။

သူ့ရင်ထဲ နောက်ကျိရှုပ်ထွေးလွန်း၍ လက်စွဲတော်
ဆိုင်ကယ်အနီအမြင့်ကြီးကိုသာ စီး၍ ဘီးလှိုင့်ရာ မောင်းနှင်
နေမိသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ချစ်သူငယ်ချင်းကြီး မောဂရဲ့
မြဲကျယ်ကြီးထဲ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်တော့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်
အကြည်ဆိုက်နေကြသည့် မောဂတို့စုံတွဲကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

ဆိုင်ကယ်သံကြောင့် မောဂက သူ့ကို သတိပြုမိ
သွားကာ လက်ယမ်း၍ခေါ်သည်။

သူက ဆိုင်ကယ်ကို သင့်တော်ရာနေရာမှာ ရပ်
လိုက်ပြီး မောဂတို့စုံတွဲရှိရာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် လာနေသည်ကို
မောဂရဲ့အမျိုးသမီးက မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ အကြည့်စူးစူးကြောင့် သူ့ခြေလှမ်း
တို့က တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းရယ်ပါ။

“ငါ့ရောက်လာတာနဲ့ မင်းတို့ကမ္ဘာတစ်ခန်းရပ်သွား
ပြီလား”

“မင်းရောက်လာတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။
နို့မဟုတ်ရင် ငါတို့က မင်းဆီသွားကြတော့မလို့၊ သွားရ လာ
ရ သက်သာတာပေါ့”

“စကားကိုက မေတ္တာတုံးချင်စရာပဲ”

“ငါက စကားတင် မေတ္တာတုံးဖို့ကောင်းတာ မင်း
ကမှ လူကောင်လုံးကို မေတ္တာမရှိချင်စရာကောင်းတာ”

“ဘာကြောင့်လဲ . . . ငါက လိမ်လိမ်မာမာပါပဲ”

“ငါ အခုပဲ ဟောမန်ကို မင်းအကြောင်း ပြောပြနေ
တာ။ (၅)နှစ်လောက်ခွဲသွားမှာကိုတောင် ငါ့ကို အသိမပေး
နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားတဲ့အကြောင်းကို မကျေမနပ်နဲ့
စားမြုံ့ပြန်နေတာ”

“ဒါ ငါ့အကျင့်လေ။ မင်း ဝါးတားတားနဲ့ အိပ်လည်

လည်ကြီး ဖြစ်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“အမှန်ပဲ ငါ့ကောင်မေရ။ မင်း သွားပြီးခါစကဆို ငါ
နေတောင် မနေတတ်ဘူး။ မင်းကို ဒေါသလည်းဖြစ်တယ်
သတိလည်းရတယ်။ မင်းကို တစ်ချက်လောက် ထိုးချင်တာ
ပဲ ဟောကောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းအမေကိုမေးတော့ နိုင်ငံခြားသွားတယ်တဲ့။ ငါ
တော်တော်တင်းသွားတယ် သိလား”

“နိုင်ငံခြားသွားတာ တင်းစရာလားကွ”

“ရိုးရိုးသွားတာဆို ဘာအရေးလဲကွ။ အခုက ပြန်
မလာတော့ဘူးလို့လို့”

“ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ပြောသွားလို့လား”

“မပြောသွားပေမယ့်လည်း မင်း ခဏ ခဏ ပြော
နေတာပဲ။ နိုင်ငံခြားထွက်လို့တော့ ခဏမသွားဘူး။ အပြီး
အပိုင်နေမယ်နဲ့ . . .”

“ဟား . . . ဟား . . . နောက်တာပါကွာ။ ငါ့အကြောင်း

မသိတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခံစားရတာပေါ့ကွ”

“အဲ့ဒါဆို ငါ ပျော်ပြီ။ ငါက မင်းကို ခံစားရစေချင်

တာ”

“ခွေးနာ...”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြိုင်တူရယ်မိလိုက်ကြ

သည်။

“ဪ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟေမဝန် ဒါ

ကိုယ်ပြောပြနေတဲ့ အတ်လိုက်မင်းသားလေ ရောင်းရင်းတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ လူကို

မမြင်ဖူးပေမယ့် ရောင်းရင်းကို ဟေမဝန် ရင်းနှီးနေပါတယ်။

ရောင်းရင်းကို ဟေမဝန်က တွေ့ဖူးချင်နေတာ”

“ဟ... တယ်ထူးတဲ့ ကံပါလား။ မနာလိုမဖြစ်နဲ့

နော် မဟာ”

ဟု သူငယ်ချင်းမို့ ရွတ်နောက်နောက်လေး စလိုက်

သည်။

“ရောင်းရင်းက ပျော်တတ်တယ်နော်”

“ကိုယ် ပျော်ပျော်ပဲနေချင်တယ်”

“ရောင်းရင်းက ပျော်နိုင်ပေမယ့် ဒီလောကကြီးမှာ

ရောင်းရင်းကြောင့် မပျော်နိုင်တဲ့လူလည်း ရှိကောင်း ရှိနေနိုင်

မယ်”

ဟေမဝန်ရဲ့ ငြောင့်ကျကျစကားကြောင့် သူ့အပြုံး

တွေက နှုတ်ခမ်းပါးပေါ်မှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။

“ရောင်းရင်း အပျော်တွေ ရပ်တန့်သွားရရင်

ဆောရီးပါ။ ဟေမဝန်က ချင်းချင်းရဲ့သူငယ်ချင်းမို့ပါ”

ထိုနာမည်လေးကို ကြားရချိန်မှာတော့ သူ့မျက်နှာ

ရိပ်က မည်းညိုပျက်ယွင်းသွားရတော့သည်။

ဘာကြောင့် ဒီလို မထိတရိစကားလုံးနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ရ

တာလဲ ဟေမဝန်ရယ်။ လဲကျလုလုစိတ်တွေကို မခိုင်တခိုင်

ထောက်တိုင်လေးနဲ့ ယိုင်နဲ့နဲ့ ပြုပြင်ထားရတာပါ။ မရိုက်မျိုး

လိုက်ပါနဲ့ဟာ...။

သို့ပေမယ့် သူက ခံစားချက်တစ်ခုကို မျှသိပ်ထိန်

ချန်တတ်သူပီပီ ပျက်ယွင်းသွားတဲ့ မျက်နှာမူဟန်ကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီး အပြုံးပွင့်ကြီးကို ပန်ဆင်လိုက်သည်။

“ချင်းချင်း နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“လူတော့ နေကောင်းပါတယ်”

“ဪ . . . ဟေ့ကောင် ရောင်းရင်း ထိုင်ဦး။

ဟေမဝန် ရောင်းရင်းအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ဟာ”

ဟု မောဂက ကြားဖြတ်ဝင်လိုက်သည်။

မောဂက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သိရှိနေလို့လေ။

“ဟုတ်သားပဲ။ ဧည့်သည်မှန်း မေ့သွားတယ်။ အပူ

လား အအေးလား”

“ကော်ဖီခါးခါးသောက်ချင်တယ်”

“ခဏနေဦးနော်။ ဟေမဝန် သွားဖျော်လိုက်မယ်။

ကိုရော ကော်ဖီပဲလား”

“အင်း”

ထွက်သွားသော ဟေမဝန်ကို မောဂကြည့်ရင်း

သက်ပြင်းမိုးရှိလိုက်သည်။

ခပ်ပိုင်ပိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရောင်းရင်းကို အကဲခတ်

ကာ . . .

“ရောင်းရင်း အေးဆေးထိုင်ဦးကွာ။ ငါ့အသည်း

လေးကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

သွားဆိုသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးနှင့် လက်ပြလိုက်

သည်။

မောဂမှာ ပါမစ်ရလိုက်သူတစ်ဦးနယ် မီးဖိုခန်းထဲ

သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် ကော်ဖီဖျော်နေသော ဟေမဝန်

နားသွားရပ်ကာ . . .

“ဟေမဝန် ဘာဖြစ်လို့ ရောင်းရင်းကို အဲ့လိုပြော

လိုက်ရတာလဲဟာ”

“သူ့ကိုမြင်တော့ တစ်ခုခုပြောလိုက်ချင်တာနဲ့ပဲ သူ့

အလိုလိုထွက်ကျသွားတာ”

“မပြောပါနဲ့တော့ကွာ။ ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးကုန်

ပြီပဲ”

“မပြီးသေးဘူး ကို။ အကယ်၍ ပြီးသွားခဲ့ရင်တောင်

ဇာတ်သိမ်းက မလှဘူးကို”

“ရောင်းရင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာနဲ့ပါ။ ကိုယ်တို့ အနာ ကျက်စေခဲပဲ ပေးသင့်တယ်။ ဒဏ်ရာထပ်ရအောင် မစောင့် တွန်းသင့်ဘူး”

“ချင်းချင်းအတွက် ဟောမဝန်တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင် သေးတယ်”

“ဘာမှမလုပ်ကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ တည်ငြိမ် လက်စနဲ့ ရှိပါစေတော့။ ဒီကောင် သိပ်ခံစားနေရတယ်ဆို တာ ကိုယ်က သူသူငယ်ချင်းမို့ သိနေတယ်။ ကြည့်လေ . . . သူ ဘယ်လောက်ငြိမ်သက်နေသလဲဆိုတာ”

ဟုပြောရင်း မောဂ အပြင်ဘက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော ရောင်းရင်းထံသို့ မေးခွဲပြလိုက်သည်။

ထိုအခါမှာ ဟောမဝန်ထံမှ သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ ဒီကောင်က ဒီလိုငြိမ်နေတတ် တဲ့အမျိုးအစား မဟုတ်ဘူးကွ။ ဒါကို ဟောမဝန်လည်း သိနင့်

မှာပါ။ ချင်းချင်း ပြောပြစရာပေါ့”

“အင်း . . . အမြဲပြီးပျော်နေတတ်တဲ့ သူ့ချစ်သူ အကြောင်းကို ရိုးအီလောက်အောင် ကြားဖူးပြီးသားပါ”

“ဒီကောင် မနေ့က ဘီယာတွေမှူးပြအောင် သောက် တယ်။ မူးတော့ စိတ်ရင်းမှန်တွေ ပေါ်တာပေါ့ကွာ။ ကိုယ် သိ တယ်။ ဒီကောင် ချင်းချင်းကို အရမ်းချစ်တာ။ သူ သိပ်မျှော် လင့်ခဲ့တာ။ ဒီကောင့်အဖြစ်က ဆုတ်လည်း ဆူး၊ စားလည်း ရှူးလိုဖြစ်နေတာ။ သူ့ကို ထပ်ခံစားရအောင် မပြောပါနဲ့တော့ ဟောမဝန်။ သူက ဒဏ်ရာနဲ့ဆိုတော့ နည်းနည်းလေးထိလိုက် တာနဲ့ နာကျင်နေမှာ”

“အဲ့ဒါအားလုံး သူ ဖန်တီးတာလေ။ အရမ်းအံ့ဩ တာ သိလား။ (၅)နှစ်လုံးလုံး ချစ်သူကို အဆက်ဖြတ်သွားပြီး မှ အခုမှ ငြုန်းခနဲ ပေါ်လာတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်လာတော့မှာလဲ”

“အဲ့ဒါ သူ့အကျင့်ပဲ ဟောမဝန်။ ရောင်းရင်းက ငယ် ငယ်တုန်းတည်းက အဲ့ဒီတိုင်းပဲ”

“ချင်းချင်းကို အရမ်းသနားတာပဲ သိလား”

“နေ့စပ်ပါဦး . . . ကြုံတုန်းမေးရဦးမယ်၊ ချင်းချင်းကရော အဲဒီသတ္တကိုဆိုတဲ့ကောင်ကို ဘာကြောင့် လက်ထပ်လိုက်တာလဲ”

“အဲဒါကို ဟောမဝန်လည်း နားမလည်ဘူး၊ ချင်းချင်းက ဘာမှမပြောဘူး၊ ချင်းချင်းက အရင်တုန်းက ပွင့်လင်းရိုးရှင်းသလောက် အခုတော့ ထိန်ချန်သိုဝှက်တတ်နေပြီ၊ ချင်းချင်းကို အိပ်မက်တွေ ပေးသွားတဲ့ အဲဒီရောင်းရင်းကို မကျေနပ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့ ကာကွယ်ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ချင်းချင်းကရော ဘာကြောင့် တစ်ပါးသူရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်သွားရတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ဟောမဝန် တိတိကျကျမသိဘူး၊ သေချာတာက ချင်းချင်း သတ္တကိုကို လုံးဝမချစ်ဘူးဆိုတာပဲ၊ ချင်းချင်းက သဘောလွယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ချင်းချင်းနဲ့ သတ္တကိုတို့ကြားမှာ မြှုပ်ကွက်

တစ်ခု ရှိနေမှာတော့ သိနေတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ချင်းချင်းက ချစ်တဲ့လူကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တဲ့ သစ္စာရှင်မို့ပဲ၊ ဟောမဝန် သိတယ်၊ ချင်းချင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထက် ရောင်းရင်းကို ပိုချစ်ပါတယ်ဆိုတာ၊ အဲဒါကို သိနေ ခံစားနားလည်နေတော့ ရောင်းရင်းကို ပိုပြီး အားမရ မကျေနပ်လေပဲ၊ ချင်းချင်းကို ဟောမဝန် သိပ်သနားတာပဲ သိလား၊ ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်း ဒုက္ခနဲ့ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ အတူတကွ ယှဉ်တွဲနေထိုင်ရခြင်း ဒုက္ခ၊ အဆိုးဝါးဆုံး ဒုက္ခနှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစားနေရတာ၊ သိပ်အသည်းမာတဲ့ ချင်းချင်းက ငိုနေတာ မြင်ရလေ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရောင်းရင်းကို အပြစ် တင်မိလေပဲ၊ ကြည့်ပါလား . . . သူကျတော့ ပြုံးပြီးပြီးနဲ့ သိပ်အသည်းယားဖို့ ကောင်းတာ”

“ဟောမဝန် အထင်လွဲနေတာပါ၊ ရောင်းရင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းတစ်ခု ရှိလိမ့်မယ်၊ ရောင်းရင်းရဲ့ ခံစားချက်အမှန်ကို အပေါ်ယံလွှာ အရေပြားကို ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လို့ မရဘူး၊ ရောင်းရင်းက ခံစားချက်ကို လျှို့

ဝှက်ကျစ်လျစ်စွာ သိမ်းဆည်းထားတတ်တဲ့လူ”

“ဟေမဝန်တော့ ဘာမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။
ဇာတ်လမ်းကို မကျေနပ်တာပဲရှိတယ်။ ဟွန်း . . . ရောင်းရင်း
ပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုတာကိုသာ ချင်းချင်းသိသွားရင် ဘာ
ဖြစ်မလဲ”

“အရာအားလုံး ပြီးသွားခဲ့ပြီပဲကွာ။ နှုတ်ဆိတ်နေ
ကြတာ အကောင်းဆုံးပေါ့”

“ချင်းချင်းက ပြောဖူးတယ်။ ရောင်းရင်းရဲ့မျက်နှာ
လေးနဲ့ ရောင်းရင်းရဲ့အသံလေးကို သိပ်ကြားချင်တာတဲ့။
ရောင်းရင်းကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ကြိမ်လေး
ငေးကြည့်ခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီတဲ့။ ချင်းချင်းကို သိပ်သနား
တာပဲ”

သူတို့ သက်ပြင်းကိုယ်စီ ရှိက်လိုက်ကြသည်။
အဓိကဇာတ်ကောင်တွေတောင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြတော့
တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ပွဲကြည့် ပရိသတ်က ဝေဖန်ရုံမှ
တစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။

သူစိတ်တွေ လေးလံထွေပြားနေရသည်။

လူတကာတို့က အသည်းကွဲတယ်ဆိုတဲ့စကားကို
ပါးစပ်ဖျားတွင် လွယ်လွယ်သုံးစွဲခဲ့ကြပေမယ့် အဲဒီဝေဒနာကို
ကိုယ်တိုင် ခံစားရချိန်မှာတော့ နေမချို ထိုင်မသာနှင့် ရောက်
တတ်ရာရာ နေရခက်လှပါသည်။

နေရာတိုင်းမှာလည်း ချစ်သူမျက်နှာ အိပ်မက်တိုင်း
မှာလည်း ချစ်သူရယ်သံချည်းသာ စိုးစိုးနေ၍ မမှပျောက်ဖို့
ခက်ခဲလှပါသည်။ မမှပျောက်နိုင်၍ သတိတရနှင့် လွမ်း
ဆွတ်နေပြန်သော်လည်း နီးစပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့

ပင်း၊

ကြယ်ပွင့်လေးမှာ သူ့ အဲဒီချိန်တုန်းက ဖန်တီးခဲ့ဖူးတဲ့ ကြယ်ပွင့်ပုံစံမျိုးလေးနှင့် တစ်ပုံစံတည်းပင်။ ကြယ်ပွင့်လေးကို အမျိုးမျိုးလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေစဉ် သူ့နားမှာ လာရပ်တဲ့ ခြေလှမ်းတစ်စုံကြောင့် သူ့အတွေးစတို ရပ်တန့်သွားရသည်။ ဒီခြေချောင်းလှလှလေးတွေကို သူ သိပ်သိနေတာပေါ့။ ဒီခြေချောင်းလေးတွေသာ လောကမှာ အလှဆုံးဟု သတ်မှတ်ခဲ့ဖူးတာပဲလေ။

ခြေချောင်းလေးတွေကို မြင်လိုက်ရုံနဲ့ပင် သူ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

နင့်မျက်နှာကို မကြည့်ပါရစေနဲ့တော့ ချင်းချင်း။ ငါ့စိတ်တွေကို ချစ်တည်းပါရစေ။ နင့်နဲ့ငါဟာ မတွေ့မဆုံကြတော့တာ အကောင်းဆုံးပါ။

အခြားတစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်ရန်ပြင်နေသော သူ့ခြေလှမ်းအစုံတို့ ရပ်တန့်သွားရသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းစလေးက အညင်သာဆုံး အဆွဲ

ခံလိုက်ရလို့ပါ။

“ကြယ်တစ်ပွင့်ကျကျနဲ့ခိုလို့ ပြန်လှည့်လာတာ”

အားနည်းချော့တော့သော စကားသံလေးကြောင့် သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး လှုပ်နှိုးတုန်ခါသွားရသည်။ သူ့သူမကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ကြယ်ပွင့်လေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ငါ့ကို လှည့်တောင်မကြည့်ချင်တော့ဘူးလား၊ ရောင်းရင်းရယ်”

“အခုချိန်မှာ ငါတို့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ငါ့ကို ကြာကောင်လို့ ပြောမှာ မခံနိုင်ဘူး”

ချစ်သူရဲ့စကားရင့်ရင့်ကြောင့် သူ့နှလုံးသားကို စားထက်ထက်နှင့် မှန်းလာသလို နာကျင်ခံစားသွားရသည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ မှန်တာပေါ့။ အများအပြင်မှာတော့ သူမမှာ ကာမပိုင်ယောက်ျားကြီးနဲ့လေ။ ချစ်သူရဲ့ ခံစားချက်ကို သူမ နားလည်သွားရကာ ဆွဲထားမိခဲ့တဲ့ အင်္ကျီစလေးကို မလွှတ်ချင် လွှတ်ချင်နှင့် ခြေလျှော့လိုက်သည်။

အကျီစလေးက အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်သွားပြီဆို
တာ သိနေတော့ သူ့ခြေလှမ်းတွေက လှုပ်ရှားသင့်နေပြီလေ။
ဘာကြောင့်များ ခြေလှမ်းအစုံက မလှုပ်ရှားနိုင်ရသေးတာ
လဲ။

သိပ်တွေ့ရှင် မြင်ချင်နေခဲ့တဲ့ ချင်းချင်းကို မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် ဆုံတွေ့ခဲ့တာတောင် သူက မျက်
နှာချင်းမဆိုင် ရွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ သွားလိုက်ရတော့မှာလား။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိကြသော သူတို့
နှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားသံတို့က ဆိတ်သုဉ်းနေရသည်။

“နင့်ဘဝသစ်မှာ အဆင်ပြေနေတယ်မို့လား”

“နင့်ကို အဲလိုကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ တွေ့ရတော့
အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ။ နင့်ကို တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်တွေ့ရဖို့ ငါ
မျှော်လင့်ခဲ့ပါတယ်”

“အသည်းကွဲနေတဲ့ ငါ့ပုံကို အရသာရှိရှိ ထိုင်ဝေး
နေချင်လို့လား”

“ငါ စိုးရိမ်နေတာ။ နင် ငါ့ကို ဒီလိုပြစ်တင်စကားမှ

ဆိုပါ့မလားလို့”

ရင်ခုန်သံတွေကို နားလည်နေကြသူတွေလို တိတ်
ဆိတ်သွားချပြန်သည်။

“နင်က ငါ့ကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လို စိမ်းစိမ်းကြီး
စကားမပြောဘဲ ကျောခိုင်းသွားမှာနဲ့စာရင် နင့်ဆီက ရင့်သီး
တဲ့ စကားသံလေးဖြစ်ဖြစ် ငါ ကြားချင်ပါတယ်။ ငါ့ကို ပြစ်
တင်ပြောဆိုပါ။ မုန်းတော့ မမုန်းပါနဲ့”

“မမုန်းပါနဲ့ ဟုတ်လား။ မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေး
လဲ။ လောဘကြီးလှချည်လား။ မင်းလိုအိမ်ထောင်ရှင် အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်ကို မမုန်းဘဲ ချစ်နေရလောက်တဲ့ထိ ငါက
အောက်တန်းကျသွားပြီလား”

“နင့်ကို ငါ အဲဒီလိုမတွေးပါဘူး။ နင်က ငါ့အတွက်
တော့ ကောင်းကင်ပြင်ပေါ်က အမြင့်ဆုံးကြယ်တစ်ပွင့်ပါ။
နင်က ငါ့ဘဝရဲ့ထိပ်ဆုံးမှာရှိပါတယ်။ နင့်ဆီက ငါ တစ်ခုပဲ
တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ငါ့ကို မမုန်းပါနဲ့။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိ
တဲ့လူတွေ ငါ့ကို လှည့်မကြည့်ချင်လောက်အောင် ပျံ့ပျံ့

နှစ်နှစ် မုန်းကြပါစေ။ ငါ မစိုးရိမ်ဘူး။ သေရမှာလည်း ငါ
မကြောက်ဘူး။ လောကမှာ ငါ အစိုးရိမ်ဆုံး။ အကြောက်ဆုံး။
ခံနိုင်ရည်မရှိဆုံးက နင့်အမုန်းပဲ”

“ချင်းချင်း နင့်စကားတွေက အဓိပ္ပာယ်မဲ့လှချည်
လား။ ငါ့အမုန်းကို အိုလောက်ထိ ကြောက်နေရင် နင် ငါ့ကို
ပစ်သွားပါဦးမလား။ နင် တော်တော်ရက်စက်တာပဲ ချင်းချင်း။
ချစ်ခွင့်မရခဲ့ရင်တောင် မုန်းခွင့်တော့ ရှိသင့်တယ်။ နင့်ကိုငါ
နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ချင်းချင်း။ ငါ့နှလုံးသားက နင်လိုရာ
စေခိုင်းရလောက်အောင် ရီမှတ်(စ်)နဲ့ထိန်းချုပ်စေခိုင်းလို့
ရတဲ့ သက်မဲ့စက်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသားက ခံစား
တတ်တယ်။ နာကြည်းတတ်တယ်။ ချစ်တတ်သလို မုန်း
လည်း မုန်းတတ်တယ်ကွ။ ငါ နင့်ကို မချစ်ရတော့ဘူးဆိုရင်
မုန်း...”

“မပြောပါနဲ့။ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့။ ချစ်ရသူရဲ့
အမုန်းတစ်ခုကို လက်မခံနိုင်တာ ချစ်သူတိုင်းကပါ။ နင့်
အမုန်းကို ငါ လက်မခံနိုင်တာ သဘာဝကျပါတယ် ရောင်း

ရင်းရယ်။ မုန်းတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းအရာကလွဲရင် နင် ငါ့ကို
ကြိုက်သလို ငြိမ်တင်ပြောဆိုပါဟာ။ ငါလေ ... ငါ... နင့်ကို
သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါ”

အဖျားခတ်တုန်ခါသွားသော ချစ်သူရဲ့အက်ကွဲကွဲ
စကားသံလေးကြောင့် နှလုံးသား အပိုင်အခဲလေးက ပျော်ကျ
ပျက်စီးသွားရပါတော့သည်။

“နင် ငါ့ကို အိပ်မက်တွေ မပေးပါနဲ့တော့ ချင်းချင်း
ရယ်။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါတို့ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာ
လူမျိုးတွေလေ။ စည်းတစ်ခုကို ထိန်းချုပ်သင့်တယ်”

“ဓကလေးပါ ရောင်းရင်းရယ်။ ငါ မပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့
စကားလုံးအချို့ကို ပြောခွင့်ပေးပါ”

“နင် ငါ့ကို ဒီထက်နာကျင်ခံစားရအောင် ဝေဒနာ
တွေ ထပ်မပေးပါနဲ့တော့လား။ ငါ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးက
တစ်စီ ကျဲပြန်နေကုန်ပြီ။ အိပ်မက်တွေ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
ချွေးသွပ်မက်မောခဲ့ရတဲ့ အိပ်မက်တွေ အပုံလိုက်ကြီး မီးခိုး
လိုက်ရပြီ။ တော်ပါပြီ ချင်းချင်းရယ် ... တော်ပါပြီ ငါ့ကို ဒီ

ထက်ပိုပြီး နာကျင်အောင် မပြုစားပါနဲ့တော့”

“ငါ နင့်ကို ပြုစားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ရောင်းရင်း။

ငါ နင့်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ”

“တော်ပါပြီ ... မပြောပါနဲ့တော့။ ဒီယုတမ်းစကား

တွေ နင်ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို ဒီကကောင်က

(၅)နှစ်လုံးလုံး ယုံကြည်လိုက်ရတာ။ အခုတော့ အရှုံးကြီး ဖြစ်

လို့ တော်ပါပြီ ချင်းချင်းရယ် ဒီထက်ပိုမညာပါနဲ့တော့”

“ရောင်းရင်း ... နင့်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါဟာ။

တကယ်ပါ။ အရမ်းချစ်တာပါ”

ဗိုသံတစ်ဝက်နှင့် ပြောလာသော ချစ်သူရဲ့စကား

ကြောင့် သူရင်ထဲ ပဟောဠိများစွာ တိုးဝင်သွားရသည်။

ချစ်သူရဲ့မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေနှင့်အတူ မာန်

လေးနှင့် အားတင်းထားခဲ့တဲ့ အသိစိတ်တို့ အတုံးအရုံး ကျန်း

ကုန်ရသည်။

ချစ်သူရယ် ကျေးဇူးပြုပြီး နင့်မျက်ရည်က ဝိုအတွက်

မဖြစ်ပါစေနဲ့လား။ ငါက နှလုံးသားကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး မျက်စိ

စုံမှိတ် ရှေ့ဆက်တိုးရမှာလား။ လူ့စည်းကမ်းကျင့်ဝတ်ဘောင်

ကြီးက ဆွဲခေါ်ရာနေ့အောက် လိုက်ပါသွားရမှာလား။ ပြားနတ်ရှင်

ရယ် အသင်သာ ဆုံးဖြတ်ပေးပါတော့။ ဘာဖြစ်လို့များ နာ

ကျင်မြားနဲ့ ပစ်ခဲ့ရတာလဲ။ ပစ်မယ်ဆိုလည်း အချစ်သက်

သက် ပန်းနုရောင်မြားနဲ့ နှလုံးသားတည့်တည့် ပစ်ဝင်ခဲ့ပါ

လား။ အချစ်မြားနဲ့ မပစ်ခဲ့ရင်တောင် အဆိပ်လူးမြား အစိမ်း

ရင့်ရောင်နဲ့ တစ်ခါတည်း လဲကျသေဆုံးသွားအောင် ပစ်သင့်

တယ်။ အခုတော့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့တဲ့ ချောက်ကမ်းပါးနက်

နက်ကြီးထဲမှာ ငါဟာ လွင့်မျောနေရပါပြီ။ ချောက်ကမ်းပါးရဲ့

အဆုံးကို မှန်းဆပြီး စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်လှမ်းရမှာလား။

ကမ်းပါးပေါ်ကိုပဲ မမြင်ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်ကို အားပြုပြီး

တွယ်တက်ရမှာလား။ သူ ဘာကိုမှ ရေရေရာရာ မဆုံးဖြတ်

နိုင်တော့ပြီ။

မမြင်ရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ချစ်သူရဲ့မျက်နှာလှလှကို

သာ လှည့်ကြည့်ကာ ဝေးမောမိတော့၏။

အို ချစ်သူရယ်...

မျက်ရည်စလေးတွေနဲ့ ပေကျဲနေတဲ့ မျက်ဝန်းငယ်
ငယ်လေးကြောင့် ချောင်ပိတ်မိသွားတဲ့ ယုန်သူငယ်တစ်
ကောင်လို မလူးသာ မလွန့်သာ ခံတားလိုက်ရသည်။

ထိုမျက်ဝန်းငယ်ငယ်လေးတွေကို သူ ဘယ်လို
နှလုံးသားနဲ့ ဥပေက္ခာပြုရက်တော့မှာလဲ။

သူ ဘာဖြစ်လို့များ လှည့်ကြည့်လိုက်တာလဲ။

သူနှလုံးသားက ဆက်လက်မာကျောနိုင်ပါဦး
တော့မလား။ သူ့မှာလည်း မုန်းမရတဲ့ အချစ်စိတ်တို့နှင့်လေး။

“ငါ . . . ငါလေ နင့်ကို သတိရတိုင်း ကြယ်လေး
တွေကိုသာ အဖော်ပြုနေခဲ့တာ ယနေ့ချိန်ထိပါ ရောင်းဆင်း
ရယ်”

သူ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ စီးကျလာတဲ့ သူမ မျက်ရည်
တွေကို သုတ်ပေးရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ရက်စက်စွာ ကျော
ခိုင်းသွားရမှာလား။

သူမကို မရက်စက်နိုင်တဲ့ နှလုံးသားက အတိအကျ
ရှိနေပြီမို့ သူမရဲ့လက်နုနုလေးကို မရဲတရဲနှင့် နွေးထွေးစွာ

ဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ်မှာ . . .

“ချင်းချင်း”

ခေါ်သံစူးစူးကြောင့် သူမရော သူပါ အသံလာရာဆီ
သို့ ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

ဘီလူးတစ်ကောင်လို မာန်ဟန်ပြင်းပြင်းနှင့် စိုက်
ကြည့်နေသော သတ္တကိုရယ်ပါ။

ထိုမျက်လုံးများကို ချင်းချင်း တုန်လှုပ်သွားသည်
ထင်၊ ခြေလှမ်းလေးတွေ ကျုံ့ဝင်သွားရ၏။

“ဒီမှာ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဒါ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင်အချိန်ပါ”

“မင်း ငါ့ကို ဘယ်တုန်းက ဒီလိုခံပြောတတ်သွား
တာလဲ။ လာခဲ့စမ်း”

ဘယ်လိုတွေလဲ။ ဒါ့ မဟံလာဆောင်ထားတာ မကြာ
သေးတဲ့ ကြင်စဦးနီးမောင်နှံတို့လား။ သူ နားမလည်နိုင်
တော့ပါ။ နားမလည်နိုင်ခြင်းနဲ့အတူ ဒေါသလေးက ပြုထူထူ
လာရပါ၏။

ချစ်သူရဲ့လက်ကို ခုလို ကြမ်းကြမ်းဆွဲကိုင်ဖို့ မပြောနဲ့ ယုယကြင်နာဖို့တောင် သူက မဝံ့မခဲဖြစ်ခဲ့ရတဲ့လူပါ။ အခုတော့ သတ္တကိုဆိုတဲ့ကောင်က ချစ်သူကို လက်တစ်ဖက် ပြုတ်လှမတတ် ဆွဲခေါ်နေလေပြီ။

ချစ်သူလေးကလည်း သူ့ကို အားကိုးသလို ကြည့်နေပြန်၍လည်း သူ့မှာ ဝေခွဲရခက်လှပါပြီ။

“ကိုယ့်လူ လူတွေ ကြည့်နေကြတယ်။ မင်းချင်းချင်းရဲ့ သိက္ခာကို ခဲ့သင့်တယ်”

“ဘာ... သိက္ခာဟုတ်လား။ မင်းလိုကောင်မှာရော သိက္ခာရှိနေလို့လား။ မင်း မသိသေးရင် ထပ်ပြောရဦးမယ်။ သူက ငါ့မိန်းမ၊ ငါနဲ့လင်မယားတော်တယ်။ သူများမယားကြာမီတဲ့အမှုက ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ မင်း မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“သတ္တကို... ရှင် တော်တော့”

ဟု ချင်းချင်းက အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်ကာ လက်ကို ဆောင့်ရှန်းလိုက်သည်။

သတ္တကိုက မမျှော်လင့်ထားတဲ့ဖြစ်ရပ်ဖို့ လူတွေကြားမှာဖို့ မျက်နှာကို မီးမြှိုက်ခံရသလို ဒေါသတွေ ဝေဆူသွားရကာ ချင်းချင်းရဲ့ မျက်နှာကို လက်ဖျံနှင့်ရိုက်ဖို့ လက်ကို လေထဲ ပင့်မြှောက်လိုက်စဉ် လျင်မြန်လွန်းတဲ့ ရောင်းရင်းက သတ္တကိုရဲ့ လက်ကို ဆွဲကိုင်ထားလိုက်သည်။

“မင်း... လွန်လွန်းတယ် သတ္တကို”

သတ္တကိုရဲ့ လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ဆောင့်တွန်းလိုက်လေတော့သည်။

သတ္တကိုမှာ မမျှော်လင့်ထားတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေရည်းဖို့ ဒေါသချင်းချင်းနီသွားရသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ သိလိုက်ပြီ။ မင်းဟာ မင်း ဟိုးတုန်းက ချင်းချင်းနဲ့ ဘယ်လိုပဲပတ်သက်ခဲ့သက်ခဲ့အခုချိန်မှာ ချင်းချင်းက ငါပိုင်ပစ္စည်း။ မင်း ငါတို့ပြဿနာနဲ့ ဝေးဝေးဝံ့နတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ မင်းအတွက် နှစ်နာဆုံးရှုံးမှုတွေ ပျားစွာရှိလာနိုင်တယ်။ အချစ်သူရဲ့ကောင်း လုပ်တယ်ဆိုတာ ရှေးရှေးတုန်းက ပြုစုထားတဲ့

မှာပဲ ကြည့်လို့ကောင်းတာ။ ဒီခေတ်မှာ အသုံးမဝင်တော့
ဘူး။ အချစ်သူရဲကောင်းတွေဟာ ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ ဓမ္မ
အဆင့်လောက်ပဲ ရှိတယ်”

ခန်းခန့်ပြောလာသော သက္ကကိုရဲ့စကားအတွက်
သူ ဒေါသထွက်သွားပေမယ့်လည်း ဒေါသတွေကို လက်သီး
ဆုပ်ထဲမှာပဲ သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။

“သက္ကကို ရှင် လာရှာတာ ကျွန်မကို မဟုတ်လား။
ကျွန်မကို တွေ့ပြီ မဟုတ်လား ပြန်ကြဖို့သင့်တယ်”

ဟု ချင်းချင်းက ခပ်သွက်သွက်ပင် သက္ကကိုကို
တွန်းသလို ဆွဲပြီး ကားပေါ်ပါသွားခဲ့သည်။

သူ ဒေါသထွက်လွန်း၍ ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မဝေခွဲ
နိုင်တော့။ ဘေးနားမှာရှိတဲ့ ဘီယာဘူးခွံရှုံ့ကိုသာ အားနှင့်
လွှဲကန်မိလိုက်တော့သည်။

“ဖြန်း”

“ဘုန်း”

နာကျင်မှုနဲ့အတူ စုတင်ပေါ် လဲကျသွားတော့
သည်။ ဒါ ပထမဆုံးမှမဟုတ်တာ။ သူမ ပါးတွေက ကြမ်း
တမ်းတဲ့ရိုက်ချက်တွေကို စံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီ။

“ဘာလဲ မင်းက မပြီးသေးတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ပြန်
ဆက်ချင်နေတာလား။ ဟွန်း . . . ပြောစမ်း”

“ကျွန်မနဲ့ရှင်နဲ့ကြားမှာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး။
ကျွန်မက ရှင်ရဲ့ခြေသုတ်ပုဆိုးပဲ”

“ဟုတ်တယ်... အခုချိန်မှာ မင်းက ချီရဲ့ ခြေသုတ် ပုထိုး၊ အခုချိန်မှာ မင်းကို ငါနိုင်နေပြီ၊ မင်း ငါ့လက်ထဲက ဘယ်လိုရုန်းထွက်ဦးမလဲ၊ ကြိုးစားကြည့်လိုက်လေ”

“လူတိုင်းဟာ တစ်သက်မှာတစ်ခါတော့ အရှုံးကို ရင်ဆိုင်ရတတ်ပါ။ ရှင် ကျွန်းချိန်မှာ ကျွန်မ ဟားတိုက်ရယ်မော နေမယ်၊ ရှင် မှတ်ထားပါ”

“ပိတ်ချ၊ ချင်းချင်း... ငါကျွန်းခိုရင်တောင် အဲဒီ ကျွန်းခန်းထဲ မင်းကို အပါမခေါ်ဝင်သွားခဲ့ဦးမှာ၊ မင်းကို မင်း ရည်းစားနဲ့ သာယာပျော်ရွှင်ပါစေဆိုပြီးမှတော့ ကရုဏာပွား ပြီး ကြည့်မနေခဲ့ပါဘူး”

“ရှင်အတ္တတွေကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိနှင့်ပြီး သားပါ၊ အဲဒီအတ္တတွေကပဲ ရှင်ကို သတ်သွားဦးမှာ”

“အတ္တက သတ်မယ်ဆိုရင် ငါ အသေခံလိုက်မယ် ကွာ၊ မင်းဘဝကြီးကို ပိတ်ပင်ပစ်ရရင် ငါ့ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ငါ ကျေနပ်တယ်”

“ရှင် တော်တော် လူစိတ်မရှိတဲ့လူပဲ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ

သိပ်ရွံ့တယ်”

“မင်း သိပ်ရွံ့နေရင်လည်း ငါက မင်းယောက်ျား၊ ကဲ... ဒါကို ဘယ်လိုငြင်းမလဲ”

သူ့အပြောရင့်ရင့်မှာတော့ သူမက အထိတ်တလန့် နှင့် လဲကျနေရာမှ ကျုံးထလိုက်သည်။

သူမ သိပ်နောက်ကျသွားပါပြီ၊ သန်မာတဲ့လက် အစုံတို့နှင့် ရစ်တွယ်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီလေ။

“ငါက မင်းယောက်ျားဖြစ်မှန်း မသိသေးတော့ လည်း သက်သေပြရတာပေါ့”

“ရှင် မယုတ်ပတ်နဲ့နော် သတ္တကို၊ ရှင်ကို သိပ်မှန်း တယ်”

“မပြောနဲ့... ဒီဝကား မပြောနဲ့”

တင်းကျပ်စွာ ဧပွပိုက်ထားတဲ့ သူ့လက်အစုံနှင့် ဆောင့်တွန်းခြင်းခံလိုက်ရသည်။

တွန်းလိုက်သောအရှိန်ကြောင့် နဖူးနှင့် နံရံတွေ သွားပြီး ခေါင်းမှာ မူးဝေထုံကျင်သွားရသည်။

“မင်း ငါ့ကိုချစ်လာရမယ် ချင်းချင်း။ အဲဒါမှ ငါ နိုင်

မှာ။ မင်း ငါ့ကိုချစ်စမ်း”

“မချစ်ဘူး။ ရှင်ကို သိပ်မုန်းတယ်။ သိပ်မုန်းတယ်။

ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးကို ဝင်စွေခွဲတဲ့ ရှင်ကို သိပ်မုန်းတယ်။
မုန်းတယ်”

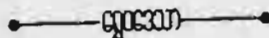
“ဖြန်း”

ဒေါသအရှိန်ကို မထိန်းလိုက်နိုင်ဘဲ ရိုက်ချပစ်လိုက်
သည်။ သူမမှာ မူးဝေနာကျင်စွာ လဲကျသွားရပြန်သည်။

“ချစ်လိုက်စမ်း ချင်းချင်း။ မင်း ငါ့ကိုချစ်လိုက်ရင်
အရာအားလုံး ငြိမ်းချမ်းသွားမှာ။ ချစ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

“ရှင်က အချွမ်းပဲ။ ရှင် ရွှေနေပြီ။ ဥစ္စာရွှေ။ ရှင်ရချင်တဲ့
ကျွန်မရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေရပြီးပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်မကို
လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါတော့။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မကို
လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါ”

“ငါ လိုချင်တဲ့အထဲမှာ မင်းဆီက အချစ်လည်း ပါ
တယ်”

“ရှင် ရွှေနေပြီ သိလား။ ရှင် ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာ

စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုသာ အားလုံးရချင်ရမယ် ပိုင်ချင် ပိုင်
မယ်။ ကျွန်မရဲ့အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ မရဘူးဆိုတာ မှတ်
ထားပါ။ ဒီကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်မရဲ့ချစ်သူက ရောင်း
ရင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်မရဲ့အချစ်တွေအားလုံးကို သူ့ကို
ပေးလိုက်ပြီးသား။ ရှင် ရချင်ရင် ကျွန်မရဲ့အမုန်းပဲ ရမယ်”

“တော်စမ်း... ငါ ထပ်မရိုက်မိခင် မင်း ပါးစပ် ပိတ်
ထား”

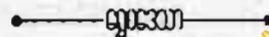
“ရိုက်လိုက်စမ်းပါ။ အသားနာရတာထက် ရင်ထဲက
နာကျင်နေတာ ပိုဆိုးတယ်”

“ရတယ်... ဖြန်း... ဖြန်း... ဖြန်း”

မရပ်မနား ရိုက်ချလာတဲ့ လက်ဝါးကြမ်းကြမ်းရဲ့
ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းကို သူမ ခံယူနေရသည်။

ချစ်သူရယ် ငါ့ဘဝက လျှောင်အိမ်ထဲက ငှက်တစ်
ကောင်ပါ။

“ဆရာ... ဆရာ”

အခန်းအပြင်ဘက်မှ သူတပည့်များက အခြေအနေ
မဟန်ခန့်ထင်၍ အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဆရာ . . . အရမ်းလွန်သွားမယ်၊ မမလေး မထ
နိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . . သူ သေသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ငါ သူ
ကို တရိုက်ရိုက်နဲ့ နှိပ်စက်ရဦးမယ်၊ အောင်ကြီး သူ့ကို အိပ်ရာ
ပေါ် ဆွဲတင်လိုက်၊ မိမိကို ခေါ်ပြီး ဆေးထည့်ခိုင်းလိုက်”

သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် အသည်းနှလုံး မရှိသူလို
ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

သူမ အသားကို လာထိသော အောင်ကြီးရဲ့လက်
ကို သူမ မရှိမဲ့အား အားလေးနဲ့ ပုတ်ချလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ် ကျန်း
တက်လိုက်သည်။

သူမမှာ နာကျင်မှုမဝေအနာတို့ကြောင့် အင်အားတွေ
ဆုတ်ယုတ်နေပါပြီ။

ထိုအချိန်မျိုးမှာ သူမ သိပ်လိုအပ်နေတာ ချစ်သူရဲ့
ပန်းတစ်ဖက်ပါ။

ကျိန်းစပ်နေသော မျက်ဝန်းတစ်ခုကို မပိတ်တဝါး
လေး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာကြက်ဖြူဖွေးဖွေးကို စီးမိုး
ကာ မြင်လိုက်ရသည်။

ညက သိပ်ငိုထား၍ထင်သည်။ မျက်လုံးလေးများ
ဖူးယောင်မို့အပ်ပြီး ဖွင့်ရခက်နေသည်။

သူမက အိပ်ရာထဲမှာ ဖိပ်မိပြီး မနေတတ်သူမို့ လူး
လဲထမို့ ပြင်စဉ် ဆုတ်ကိုင်ခြင်းခံထားရသော လက်တစ်ဖက်
ကြောင့် ဘေးဘီဝဲယာကို အကြည့်ရောက်သွားသည်။

မှန်ပါသည်။

သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ကြမ်းခင်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ခုတင်ကိုမှီ၍ ငုတ်တုတ်ကလေး အိပ်ပျော်နေသော သတ္တုကိုရယ်ပါ။

သူမ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူမကို နှိပ်စက်ချင်သလို နှိပ်စက်ပြီး ယမကာခိုးဝေစေနေတောင်းပန်ရင်း အိပ်ပျော်ခဲ့သည်ထင်။ သူမ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သွားရသည်။

အိပ်ပျော်နေသော သူ့ကိုသာ မုန်းတီးစိတ်တိုနှင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ကြီးကိုသာ နံရံဘက်ဆောင်တွန်းချင်မိတဲ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။

သူမအသားကို တစ်စက္ကန့်လေးဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ပေးအထိမခံနိုင်ပါ။ သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူမရဲ့လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲနှုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . ချင်းချင်း နီးစနုပြီလား”

သူမ သူ့ကို ဘာစကားမှ မဆိုပါဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာ ဆင်းလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်နေတာလား။ ဆောရီးကွာ။

ကိုယ် လွန်သွားတယ်။ သိပ်နာသွားလား”

သူမ သူ ဘာပြောပြော လုံးဝရမစိတ်ပါ။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆွဲယူပြီး ဧရချိုးခန်းထဲဝင်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာ သူက ဧရမှ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဖယ်ပါ”

“ဟွန်အွန်း . . . မင်း မျက်နှာတွေ နီရဲနေသေးတယ်။

မျက်နှာသစ်ရင်း မှန်မှာ မင်းမျက်နှာ မင်း မြင်မိသွားရင် ကိုယ့်ကို စိတ်တိုလိမ့်မယ်။ မျက်နှာမသစ်နဲ့ဦး”

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ။ ကျွန်မက ရှင်ပိုင်တဲ့ သက်မှအရပ်တစ်ရှုပ်မဟုတ်ဘူး။ သက်ရှိလူသား”

“ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်မှ မင်း ကိုယ့်အပေါ် စိတ်ပြောင်းလဲလာမှာလဲ”

“ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးလိုက်ပါလား”

“အဲ့ဒါကလွဲရင် မင်း ကိုယ့်ဆီက ကြိုက်တာတောင်းဆိုလို့ရတယ်”

“ရှင် ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ငြိုးမာန်ကြီးကြီး နှိပ်စက်ချင်တာလဲ သတ္တကို။ ရှင်ကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ရှင်လိုချင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလည်း အားလုံး ရနေပြီပဲ။ ရှင် ဘာလိုချင်သေးလို့လဲ။ ကျွန်မ ဒီစည်းစိမ်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ မမက်ပါဘူး။ ရှင်ကိုပဲ အားလုံးပေးမှာပါ။ ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်းကို ကွာရှင်းပေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ် ဒုက္ခခံပြီးမှတောင် အတင်းအဓမ္မလက်ထပ်မထားတော့ဘူး။ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်။ ချစ်လို့လက်ထပ်ထားတာ။ တကယ်တော့ ကိုယ် မင်းကို မချစ်ချင်ဘူး။ မင်းရဲ့အချစ်ကိုပဲ ခံယူချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ မင်းကို ဘာကြောင့်ချစ်မိသွားလည်း မသိဘူး။ မင်းကို အရင်ကတော့ သိပ်မုန်းခဲ့ဖူးတယ်။ ဂါဝန်ရှည်ဖြူဖြူလေးနဲ့ ငါ့ကို ကက်ကက်လန်နိုင်စားခဲ့တာကိုး။ အဲ့ဒီတုန်းက ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ တေးမှတ်ထားခဲ့ပြီးသားပါ။ တစ်နေ့ မင်းဟာ ငါ့မိန်းမဖြစ်လာရမယ်လို့ ကံတရားက ငါ့ကို ကြည့်ရှုပေးခဲ့တယ်။ ငါက မင်းအဖေကို သစ္စာ

ရှိ လူယုံဖြစ်လာတာပေါ့။ အဘိုးကြီးက ထာဝရအနားယူသွားတော့ ငါ့ရည်မှန်းချက်တွေ ပြည့်သွားရတာပေါ့။ မင်း သိပ်အလွန်းနေတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ဟား...ဟား”

သူမ သတ္တကို့ကို စိမ်းစိမ်းကြီးသာ ကြည့်ပစ်မိတော့သည်။

သူမ နောင်တများစွာရမိပါသည်။

သူမိုးက လူပြန်ဟန်သည့်အဖြစ်မျိုးမှီ ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာ ခံစားရပါသည်။

သူမတို့အိမ်မှာ အလုပ်သမား အနိမ့်စားအဆင့်ပဲရှိသည့် ညစ်ပေပေကောင်လေးတစ်ယောက်က အစုတော့သူမရဲ့အိမ်ဦးနတ်တဲ့လေး၊ သူမ ခံပြင်းလိုက်ပါဘိ။

ဘာကြောင့်များ ကံကြမ္မာက သူမကို အဲ့ဒီလိုကြီးလှည့်စားရတာလဲ။ အငြိုးအမျက်ကြီးလွန်းလှတဲ့ သတ္တကိုရဲ့ စိတ်ရင်းကိုလည်း သူမ လက်ဖျားခါးလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့မိပါသည်။

သူမကလည်း သူမပင်။ ငယ်ငယ်တုန်းက သတ္တကို

ကို အဆုံးစွန်ထိပင် စော်ကားနှိမ်ချခဲ့ဖူးသည်။ ဒါကလည်း မိဘတွေ အလိုလိုက်ခြင်းမထားရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေခြင်းပင်။

ဖေဖေက ချစ်သမီးကို အဖော်ရအောင်ဆိုပြီး ရှမ်း ပြည်နယ်က မိဘမဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာသည်။ ကလေးမှာ ညစ်ပတ်လွန်း၍ သူမ အမျိုးမျိုးနှိမ့်ချဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည်။ သက္ကကိုက အဲဒီတုန်းကတည်းက သူမကို ငြီးပျက်ခဲ့သည်ထင်ပါသည်။ သူများတကာတို့ စော်ကားနှိမ့်ချသမျှကို သည်းညည်းမိကာ သူမတို့မိသားစုအပေါ် အဆုံးစွန်ထိ သစ္စာရှိခဲ့သည်။ ကြာလာတော့ ဖေဖေရဲ့လူယုံတော်ကြီးလုံးလုံး ဖြစ်လာရကာ တချို့အလုပ်တွေမှာဆို ဖေဖေ ပါရော မလိုတော့ဘဲ သက္ကကိုနဲ့သာ ပြီးသွားတတ်သည်ထိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒီအခြေအနေရောက်သည်ထိ သက္ကကို သူမကို မော်မကြည့်ဝံ့သေးပေ။

သက္ကကိုက ဖေဖေ အားကိုးယုံကြည်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပဲ ထက်မြက်သွက်လက်ပြီး သစ္စာရှိသည်။

ဒီတော့ ဖေဖေရဲ့လုပ်ငန်းအားလုံး ငွေကြေးအရှုပ်အရှင်းတွေကိုပါ သက္ကကို သိနေတာ မဆန်းတော့။

တစ်နေ့တော့ ဖေဖေနှင့်မေမေ တောင်ကြီးကအပြန်မှာ မတော်တဆ ထိခိုက်မှုကြောင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်ကစပြီး သူမဘဝက သက္ကကို ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

သက္ကကိုက စာရင်းအင်းတွေအကြောင်း ဘာမှ နားမလည်တဲ့ သူမကို စာရင်းအင်းနဲ့ လှည့်ခြိမ်းခြောက်သည်။ ဖေဖေလက်ထက်ထဲက အိမ်ကြီးရဲ့ သစ္စာရှိ လူယုံဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ သက္ကကိုရဲ့ မုသားစကားမှန်သမျှကို ယုံကြည်ခဲ့မိတာ သူမတုံးအမှုတစ်ရပ်ပင်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သက္ကကိုက ဖေဖေစီးပွားရေး မှန်သမျှကို လက်ဝါးကြီးအုပ်လာပြီး သူမကိုပါ အလိုမတူဘဲ သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားလာ၍ သူမ ထွက်ပြေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ သို့ပေမယ့် သက္ကကိုက တပည့်တွေနဲ့ အနိုင်အမာရှိနေတာမို့ သူမ မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

အစကတော့ သတ္တကိုက သူမကို လက်ထပ်ချင်
 နေသည်ကို သူမက ခပ်ရိုးရိုးပဲ တွေးထင်ခဲ့ပေမယ့် နောက်
 တော့မှ သူမ တဖြည်းဖြည်း သိလာခဲ့သည်က သူမတို့ရဲ့
 စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို အပိုင်သိမ်းချင်သောကြောင့်ပင်။ လုပ်
 ငန်းအားလုံးကို သတ္တကိုသာ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ရပြီး ပိုင်ရှင်
 က သူမ ဖြစ်နေသည်မို့ သူ မကျေနပ်နိုင်ခြင်းပါ။ သူမနဲ့
 လက်ထပ်လိုက်မှ သူက အရှင်သခင်လုံးလုံး ဖြစ်မှာမို့လား။

သူမ သိပ်ညှဲလွန်းခဲ့ပါသည်။ သတ္တကိုလက်ထဲမှ
 မရှန်းထွက်နိုင်ခဲ့ပေ။

သူမ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာကို သတ္တကိုက သိ
 သွား၍ သူမကို ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်အသွယ် တိစန့်
 ဖြတ်ပစ်လိုက်ကာ သူမကို စိတ်ဆန္ဒမပါဘဲ အတင်းလက်
 ထပ်ယူလိုက်သည်။

သူမရင်ထဲ နာကျင်မုန်းတီးစွာ ခံစားလိုက်ရပါသည်။
 သူမက ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်သူကို တစ်ယောက်တည်းဖြစ်
 ချင်ခဲ့တာလေ။ အခုတော့ သူမက အမုန်းဆုံးလူနဲ့ လက်ထပ်

လိုက်ရသည်ပဲလေ။ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲမှာလည်း သူမ ဖြစ်
 ချင်ရာဖြစ် ထွက်ပြေးပစ်ဖို့ အမျိုးမျိုး ကြံစည်မိခဲ့ပါသေး
 သည်။ အလွန်လျင်တုံး သတ္တကိုရဲ့ လက်ထဲက သူမ လွတ်
 ပြောက်အောင် မရှန်းထွက်နိုင်ခဲ့ပါ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမကို ကုကယ်မယ့်သူမဲ့စွာ
 ပင် သတ္တကိုလက်ထဲမှာ သူမဘဝ ကြွေဆင်းခဲ့ပါတော့သည်။

သတ္တကိုရဲ့လောင်းရိပ်အောက်မှာ နေခဲ့ရပေမယ့်
 လည်း သူမနုလုံးသားက ချစ်သူအပေါ် သစ္စာမပျက်ခဲ့ပါ။
 ချစ်သူကိုသာ တမ်းတမ်းတတနှင့် လွမ်းဆွတ်မျှော်နေမိခဲ့ပါ
 သည်။ ချစ်သူ ပြန်ရောက်လာခဲ့ရင် သူမဘဝကို နှုတ်မှ ဆွဲ
 ထုတ်နိုင်ကောင်းခဲ့ဟု မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်လေးနှင့်ပါ။

သို့ပေမယ့် ချစ်သူရဲ့ နာနာကျင်ကျင် မျက်ဝန်း
 အောက်မှာ သူမရဲ့ မျှော်လင့်ချက်လေးများက အတုံးအရုံး လဲ
 ကွဲပျက်စီးခဲ့ရပါတော့သည်။

သတ္တကို ရှင်ကို သိပ်မုန်းတယ်။ မုန်းတယ်ဟုသာ
 ရင်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်ပြောမိနေပါတော့သည်။

“ချင်းချင်း ဒါ ဘာဆေးတွေလဲ”

“မသိတော့လည်း ပြောပြရသေးတာပေါ့။ ရှင်နဲ့
ရတဲ့ သွေးတစ်စက်တောင် ကျွန်မကိုယ်စန္ဒာထဲ ပေကျံမစ
ချင်လို့”

“ဖြန်း”

လက်လွှဲပြီး ရိုက်ချလိုက်သည်။

“အဲ့ဒါ မှတ်ထား။ နောင် မင်း ဒီစကားမပြောနဲ့။
နောင်စီလိုဆေးကတ်တွေ သုံးစွဲလို့တော့ ငါနဲ့တွေ့မယ်။ မင်း
သေပြီသာ မှတ်”

“ကောင်းတာပေါ့ . . . ပြန်ပြန်သေသွားခဲ့လေ ဒုက္ခ
တို့နဲ့ ကင်းဝေးလေ”

“မင်း သိပ်သေချင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူမရဲ့ ဆံပင်တွေကို ဆောင့်
ဆွဲလိုက်သည်။

“အား”

သူမ နာကျင်စွာ အော်လိုက်ပေမယ့်လည်း သူမ ပါး
ပြင်ပေါ်သို့ အနမ်းနွေးနွေးလေး ကျရောက်လာ၍ သူမ ရင်ထဲ
အော်ဂလီဆန်သွားရသည်။

“မင်းကို အဲ့လိုနမ်းမယ်။ ဒီလိုသိမ်းပိုက်ရဦးမှ။ မင်း
သေလို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ”

ဟုဆိုကာ သူမကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးကာ ဖက်
လိုက်သည်။

သူမလည်း အတင်းဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။

“အရင်က မင်း အဲ့လောက်ထိ အားအင်မရှိပါဘူး
ဟား . . . ဟား . . . ဘာလဲ မင်းက မင်းကောင်ကို အားကိုး

နေတာလား။ အဝီပဲ ချင်းချင်း။ မင်းကောင် မင်းနားကပ်လာ
တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းက လင်ရှိမယားလေ။ မင်းကောင်
က ဒုသနသောတော့ လုံတန်ကောင်းရဲ့”

သူရဲ့ခန်းခန်းစကားက သူမနလုံးသား တည်တည်
ဝင်သွားရကာ သူမ သူ့ကို တွန်းပစ်မိတော့သည်။

“အမှန်ကိုပြောတော့ အမှိုက်ထဲသွားပြီလား။ လိမ္မာ
စမ်းပါ ချင်းချင်းရယ်။ မင်းနဲ့ကိုယ်က စုချိန်မှာ မိသားစုဖြစ်
နေပြီ။ အေးချမ်းရအောင်”

“ရှင်က အေးချမ်းနိုင်မှာပေါ့။ လိုချင်တာမှန်သမျှ
အကုန်ရထားတာကိုး။ ဒီတလောကလုံးထဲမှာ ရှင်ကို အမှန်း
ဆုံးပဲ”

“ရတယ် . . . ကြိုက်သလောက် မှန်း။ မင်း ကိုယ့်
အနားရှိနေရင် မင်း စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရင် ကိုယ် ကျေနပ်ပြီ”

သူမ သူ့ကိုသာ စိမ်းကားစွာ ကြည့်ပြီး အခန်းပြင်
သို့ ပြေးထွက်ခဲ့မိတော့သည်။

သူမ ပြေးသွားချင်မိသည်။ ကမ္ဘာဆုံးရောက်တုတ်

ပြေးထွက်ချင်မိသည်။ အဲဒါမှ သက္ကကိုရဲ့ နှံ့အိုင်ထဲက လွတ်
မြောက်မှာလေ။ သူမ လေ့ကားအတိုင်း ပြေးဆင်းလာမိရာ
သက္ကကိုရဲ့ တပည့်ခေါင်းကြီးဆိုသူနှင့် ဆုံမိကြသည်။

“မမလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းရောက်နေပါတယ်”

“ဪ”

ထွက်ပေါက်လေးတစ်ခု ရလိုက်၍ သူမ ရင်ထဲ
ကျေနပ်သွားရသည်။

စီးကျလက်စ မျက်ရည်စ လက်ကျန်တို့ကို သုတ်
ပြီး စိတ်ညစ်ကြေကွဲနေသော မျက်နှာရိပ်တို့ကို ပြင်ဆင်ကာ
တွန့်ကြဲနေသော အင်္ကျီစေ့တွဲကို ဆွဲဆန့်ပြင်ဆင်လိုက်
သည်။

“ဟေ့မဝန်”

“ချင်း . . . ချင်း . . . နေနိုင်လိုက်တာဟယ်။ အပြင်
တောင် မထွက်တော့ဘူး”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်စကားများက
ခြောက်သွေ့နေသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သက္ကကိုရဲ့ လူ

များ ဝိုင်းရံထားသောကြောင့်ပင်။ ဒါကို သူမက ဉာဏ်လုပ်
ကာ ...

“ဟေ့ ... ငါ့သူငယ်ချင်းအတွက် တစ်ခုခုသွားပြန်
ဆင်လိုက်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ သူမတို့နား လူချဲ့သွားရသည်။

သူမက ဟောမဝန်ရဲလက်ကို ဆွဲကာ မြဲကျယ်ကြီး
ထဲ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ချင်းချင်း နင် ပိန်သွားသလိုပဲ”

“ဟုတ်လား”

“နင့်မျက်လုံးတွေကရော အရင်တုန်းကလို မလန်း
ဆန်းတော့သလိုပဲ။ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နင် ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူးဟာ။ ငါ့ဘဝနဲ့ ငါ့မိ
ရိုပါစေတော့။ ငါက ရေနစ်နေသူပါ။ ကူကယ်ဖို့ လက်တမ်း
လာရင်တောင် ဖမ်းဆုပ်မကိုင်ခံ့တော့ပါဘူး”

“ရောင်းရင်း မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်နေပြီ”

“ငါနဲ့ မနေ့ကပဲ တွေ့ပါတယ်”

“ဘယ်လို နင်တို့တွေ့ပြီးကြပြီ ဟုတ်လား”

“အင်း ... ရောင်းရင်းက ငါ့ကို မုန်းနေတယ် ထင်
တယ်။ ငါ အရမ်းခံစားရတာပဲ သိလား”

သူမ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စလေးတွေ ဝေ့သိလာ
ရသည်။

“ငါ သတ္တကိုကို သိပ်မုန်းတာပဲ။ ငါ့ကို သစ္စာမရှိတဲ့
ချစ်သူဆိုပြီး ရောင်းရင်း စိတ်နာနေပြီထင်တယ်။ ငါ့လေ ...
ငါ ရောင်းရင်းကို သိပ်ချစ်တယ် သိလား။ သူ မုန်းမှာကို ငါ
မခံနိုင်ဘူး”

“မငိုပါနဲ့ ချင်းချင်းရယ်။ ရောင်းရင်းလည်း နင့်ကို
ချစ်တာပါပဲ”

“ဟင် ... သူ ငါ့ကိုချစ်နေသေးသလား”

“ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ သူ နင့်ကို သိပ်ချစ်ပုံရ
တယ်”

“ငါ သတ္တကိုကို သိပ်မုန်းတာပဲ သိလား”

“ဒါပေမဲ့ သတ္တကိုက နင့်ရဲ့ခင်ပွန်းဖြစ်နေပြီလေ။ နင့်တို့ အိမ်ထောင်ရေး သာယာပျော်ရွှင်ဖို့ပဲ နှင် ကြိုးစားသင့် တယ်”

“ငါ သူ့ကို မချစ်ဘူး ဟေမဝန်။ ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ ခုချိန်ထိ ရောင်းရင်းက ထီးထီးကြီး မင်းမူနေတုန်းပဲ။ ငါ သတ္တ ကိုကို လုံးဝမချစ်ဘူး။ မုန်းတယ်။ နောင်လည်း မုန်းဦးမှာပဲ။ နှင် ငါ့အကြောင်းသိပါတယ်။ ငါက ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး။ မုန်းပါတယ်ဆိုတဲ့ သတ္တကိုကိုလည်း ဟန်လုပ်ပြီး ချစ်ပြနေ မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက နူးညံ့ချိုသာစွာ ဟန်လုပ်ဆက်ဆံရ လောက်အောင်လည်း သူ့အဆင့်က မတန်ပါဘူး။ ငါ့စည်းစိမ် ကို မက်မောလို့ ငါ့ကို အပိုင်ကြံ့ခဲ့တာပဲ။ သူက ဘီလူးတစ် ကောင်လိုပဲ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မျက်ဝန်းတွေက နှင်ကို ချစ် နေပါတယ်”

“နှင်က ငါ နှိပ်စက်ခံရတာကိုမှ မသိသေးဘဲ။ ဒီလို ပြောမှာပေါ့။ သူက ငါ့ကို သိပ်မုန်းတာ။ ငါ ငယ်တုန်းက သူ့ကို

အနိုင်ကျင့်ခဲ့လို့တဲ့လေ။ သူ အခု ငါ့ကို လက်စားချေနေတာ”

“ဘုရားဇေ”

“နှင် သိပ်အံ့သြသွားပြီလား။ ငါ တစ်နေ့နေတော့ သူ့လက်ထဲက လွတ်အောင်ရှုန်းထွက်နိုင်မှာပါ”

“ချင်းချင်းရယ် စဉ်းစားပါ။ ငါတို့မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဘဝက ဆိုးတယ်ဟ”

“ငါ ဒီလိုခံစားနေရတာထက်တော့ ပိုဆိုးတဲ့ အခြေ အနေ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ငါ သူ့ကို သိပ်ကြောက်တယ်ဟ။ တစ်ခါတစ်ရံမှ သူက ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့တော့ ပြောတတ် တယ်”

“နှင် ကျေနပ်လိုက်မေ့ပါဟာ”

“ငါ့ဘဝဟာ ဘယ်ရှုထောင့်ကပဲ ကြည့်ကြည့် ကျေနပ်စရာမကောင်းခဲ့ပါဘူးဟာ။ ဥစ္စာရှား ရှားနေတဲ့ ပိုင်းလုံး ကောင်ကို လင်တော်ထားရပြီး၊ တစ်ဦးတည်းသောချစ်သူကို တော့ ဘာမှမသက်ဆိုင်တော့တဲ့လူလို ဟန်လုပ်ပြီး နေနေ ရတာ။ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ရှိနိုင်ဦးမလား။ ငါ သတ္တကို

ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ မင်္ဂလာပွဲမှာလည်း မောဂကို မျက်လုံးလေးနဲ့ အကူအညီတောင်းခံခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မျက်လုံးရိပ်ကို ဘယ်သူမှ မဖတ်တတ်ခဲ့ဘူး။

“ဒါဆိုရင် သတ္တကိုက . . .

“အမှန်ပဲပေါ့။ သူလိုချင်တာ အမွေပစ္စည်းတွေ ချမ်းသာမှုတွေလေ”

ဟေမဝန်ထံမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ငါ့ဘဝတစ်သက်တာလုံးမှာ မပြောင်းလဲဘဲ ပြောသွားမယ့်စကားလုံးက ရောင်းရင်းကို ချစ်တယ်ဆိုတာပဲ။ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ဘာအရောင်မှ မပါဘူး။ အချစ်သက်သက်ပဲ။ ချစ်သူနဲ့ဝေးရလေ အချစ်ဆိုတာကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စံစားသိရှိလေပါပဲ။ အခုချိန်မှာ နွဲ့နွဲ့နေတဲ့ ငါ့ဘဝကို ဆွဲထုတ်လှည့်ပါလို့လည်း ရောင်းရင်းကို မတောင်းဆိုချင်ဘူး။ အဲဒါ ငါ ရောင်းရင်းကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါ။ မသန့်ရှင်း

တော့တဲ့ ငါ့ဘဝကိုလည်း ရောင်းရင်းကို မအပ်နှင်းချင်ဘူး။ ရောင်းရင်းရဲ့အချစ်ကို ငါ တန်ဖိုးထားလို့ပါ။ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ပေါင်းဆုံကြခြင်း၊ ဝေးကွာကြခြင်းနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး။ နှလုံးသားချင်းနီးစပ်နားလည်နေကြတယ်ဆိုရင်ပဲ အချစ်အဓိပ္ပာယ်ကို အများကြီး ဖွင့်ဆိုလို့ရပြီ။ အချစ်တစ်ခုကို နှစ်တွေအများကြီး ကြာတဲ့ထိ ငါ့ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းသွားဦးမယ်”

ချင်းချင်းရဲ့စကားတန်းရှည်ကြီးကို ကြားခွင့်ရလိုက်ပြန်တော့လည်း သူမကိုယ်၌ကပင် အသက်ရှူ မှားချင်သွားရသည်။

ချင်းချင်းအတွက် ဝိတ်မကောင်းဖြစ်မိနေရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။ ကာယကံရှင်တွေတောင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြတော့တဲ့ ဇာတ်မျှောကြီးကို သူမက ဘာများ တတ်နိုင်တော့ဦးမှာလဲ။

“ငါလေ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သေပင်လိုက်ချင်တယ်။ သေလိုက်ဖို့ စဉ်းစားမိတိုင်း ငါ အကြောက်ဆုံးအရာတစ်ခု ရှိ

ဟု ငျစ်တောက်ငျစ်တောက်လေး လုပ်ကာ အိပ်
ချင်မှူးတူးနှင့် တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ သွားခနဲတွေ့မြင်လိုက်ရ
တဲ့ ချင်းချင်းရဲ့ မျက်နှာလှလှကြောင့် မျက်လုံးလေးများ ပြူး
ကျယ်ဝိုင်းဝက်သွားရသည်။

“ချင်း... ချင်း... နင်”

“ဆောရီး... နင်တို့ အိပ်ရေးပျက်သွားပြီလား”

“ဟာ... ရပါတယ်။ ဟေမဝန် ဒီမှာ ချင်းချင်း
ရောက်နေတယ်”

ဟု တစ်ဆက်တည်း ဟေမဝန်ကိုပါ အသိပေး
လိုက်သည်။

ဟေမဝန်က ထိုအခါမှ ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် အိပ်ခန်းထဲ
မှ ထွက်လာကာ...

“ချင်းချင်း အစောကြီးပါလား ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“အင်း... ဈေးသွားရင်း ဝင်လာတာလေ။ ငါက
အပြင်ထွက်ရတဲ့ရက် ရှားတော့ အပြင်ထွက်ခွင့်ရတုန်း နင့်
ဆီ ဝင်ခဲ့တာ။ တစ်ခုခုလုပ်စားရအောင်လို့ စိတ်ပြေလက်

ပျောက်ပေါ့ဟာ”

“ကောင်းတာပေါ့။ ငါတို့နှစ်ယောက် အဲ့ဒီလို
လျှောက်မလုပ်စားရတာ နှစ်ချီနေပြီ”

“ငါ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ထား
လိုက်မယ်နော်။ နင် မျက်နှာသစ်ပြီး လာနဲ့”

“အေး... အေး... ကဲ... ကိုရေရှင်ကတော့ ဒီနေ့
ဟင်းကောင်းကောင်းစားရဦးမယ်။ ချင်းချင်းက တရုတ်စာ
ချက်တာ အရမ်းကောင်းတာ”

ဟု ပြောသွားသော ဟေမဝန်ရဲ့အသံကိုသာ
နားစွန့် နားဖျား နားထောင်မိ၍ မီးဖိုခန်းထဲသာ တန်းလာခဲ့
လိုက်သည်။

သူမ ချက်ပြုတ်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှ
ဟေမဝန်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ရောက်လာကြသည်။ ဟေမဝန်နဲ့
မောဂက ကျီစယ်နေကြသည်ကို သူမ ရင်ထဲ နင့်ခနဲနေ
အောင် စံစားလိုက်ရသည်။

သူမ ရောင်းရင်းကို သတိရမိတာလား ဒါမှမဟုတ်

ကံစေခဲ့တဲ့ သူမဘဝကို နာကြည်းမိတာလား။ သူမရဲ့ခင်ပွန်း
သာ သတ္တိကို မဟုတ်ဘဲ ရောင်းရင်းဖြစ်ခဲ့ရင် သူမဘဝက
လည်း ဟောမဝန်ရဲ့ဘဝလို သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်အတိနှင့်
ကြည်နူးစရာ ကောင်းပေလိမ့်မည်။

“ဘာတွေဝေးနေတာလဲ ချင်းချင်း။ ဟိုမှာ နင် တည်ထားတဲ့ ဆီအိုးခန်းတွေမှမယ်”

“ဧည့်... ဟုတ်ပျို မေ့နေလိုက်တာ”

ဒီနေ့တော့ သူမရင်ထဲမှာ ထူးခြားစွာ လန်းဆန်းနေ
မိသည်။ လွန်ခဲ့သော (၅)နှစ်တုန်းက ရျင်းချင်းလိုပင် လန်း
ဆန်းနေမိသည်။ သူမဘဝမှာ သက္ကတိုဆိုတာ မရှိခဲ့သလို
ပင်။

ချက်ပြုတ်ပြီးစီးကြတော့ စားဖို့ သောက်ဖို့ ပြင်ဆင်
နေကြစဉ် အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ ဆိုင်ကယ်စက်သံကို ကြား
လိုက်ရသည်။ သူမကတော့ ပုံမှန်အတိုင်းပင် စားပွဲခိုင်းကို
ပြင်ဆင်နေလျက် မောဂနဲ့ ဟောမဝန်မှာ ဆိုင်ကယ်စက်သံ
ကြောင့် မျက်နှာတွေ အကြီးအကျယ်ပျက်ယွင်းနေကုန်ကြ

QUESTION

သည်။

“နင်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။

•ညှို့သည် ထင်တယ်

“ရှင်းရှင်း”

“ဘာလိဟ”

“အဲဒါ ရောင်းရင်းရဲ့စိုင်ကယ်သံ”

ထိုအခါမှာတော့ ကိုယ်နေဟန်ချက် ပျက်ယွင်း

သွားရသူမှာ သုမကိုယ်တိုင်ရယ်ပါ။

သူမ ရောင်းရင်းကို ပြေးတွေ့ချင်မိသော်လည်း
အပြစ်ရှိသူ ငှက်ယောက်မယာ တွေဝေဝေးမောနေမိသည်။
သူမ သိပ်တွေ့ချင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်သူက သူမနှင့် မလှမ်းမကမ်း
မှာလေ။ သူမ ဘာကြောင့် မတွေ့ရဲနေခဲ့တာလဲ။

“ရင်းချင်း... နှင့် သိပ်စရာကံ့ရားသွားတယ် ထင်တယ်”

သုမဟာ ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်တော့ပါ။ သုမက အမှန်
တကယ်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရပါသည်။ သုမ ပိတ်

• — 6906301 — •

လှုပ်ရှားနေမိသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ။ သူငယ်ချင်းတွေလို သတ်မှတ်ပြီး တွေ့ကြတာပေါ့”

“သူနဲ့ငါနဲ့က သူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်လိုလုပ် သူငယ်ချင်းလို သတ်မှတ်ရမှာလဲ”

“ချင်းချင်း နှင့်စိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်ထိန်းလိုက်ပါကွာ။ ငါတို့တွေ တွေ့ကြတဲ့အချိန်မှာ ပျော်ပျော်နေကြတာ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟေမဝန်စကားက သဘာဝကျလှတာမို့ သူမလက်ခံလိုက်သည်။

“အွန်း... ငါ ကျေနပ်ပါတယ်။ သူ့မျက်နှာလေးကိုပဲ မြင်နေခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပြီ။ သူ့အပြုံးလေးတွေကို မြင်ချင်တယ်။ သူ့အပြုံးလေးတွေက သိပ်လန်းဆန်းတာဟာ။ ငါ မမေ့သေးဘူး”

ထိုအခါမှ ဟေမဝန်မှာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်သွားတော့သည်။

ထိုအတူ အိမ်ရှေ့ခန်းဘက်မှာလည်း ရောင်းရင်းကို မောဂက ချင်းချင်းရောက်နေကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

ရောင်းရင်းမှာ ပျက်ယွင်းသွားသော မျက်နှာကို အနိုင်အနိုင်စိုးဖိနေရသည်။

“ဟား... ဟား... ရပါတယ်ကွာ။ သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

ရောင်းရင်းမှာ ဘာမှမဖြစ်သလို ပြောလာပြန်တော့ မောဂ စိတ်ထဲ ခုလုခုလုကြီး ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

“ရောင်းရင်း... မင်း ဟန်မဆောင်ပါနဲ့ကွာ။ မင်းရင်ထဲကို ငါ အတိုင်းသားမြင်နေရတယ်။ မင်းရဲ့ခံစားချက်ကို တစ်ချက်လေးဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်ပါကွာ။ အဲ့ဒါမှ မင်းရင်ထဲက အပိုင်အခဲကြီး လျော့ပါးသွားလိမ့်မယ်”

“ဟား... ဟား... မောဂ မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အားလုံး ရှင်းထုတ်ပြီးသားပါ။ တစ်ပါးသီလတော့ လုံပါသေးတယ်ကွာ။ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ အိုကေတယ်”

“ကျွတ် . . . အဲဒါကို မဟုတ်နေတာကွာ”

“ဘာလဲ . . . ဘာကို မဟုတ်ရမှာလဲ”

“မင်း ချင်းချင်းနဲ့ဆိုပြီးပြီဆိုတာရော ငါ့ကို ဘာဖြစ်
လို့ မပြောရတာလဲ”

သူ့မျက်နှာ ကွက်နေ ဖျက်သွားပြီး မပီပီးတဝါး ရှိဝေ
ဝေ အပြုံးတုလေး ပေါ်လွင်လာသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဒါဟား အရေးမှမကြီးတာကို
ကွာ၊ ပုံမှန်ပဲ။ တိုက်ဆိုင်လို့ တွေ့ဖြစ်ကြတယ်၊ ဒါပါပဲ”

မောဂရဲ့စိတ်ထဲမှာ ရောင်းရင်းရဲ့ အခြေအတွက်
မကျေနပ်လှသော်လည်း အီလည်လည်နှင့် တိတ်ဆိတ်နေ
လိုက်တော့သည်။

“အဆင်ပြေတယ်ဆိုလည်း လား၊ မီးဖိုခန်းထဲမှာ
စားစရာတွေ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားပြီ ဝိုင်းဖွဲ့ ပြီး သုံး
ဆောင်လိုက်ရအောင်”

မောဂ ဦးဆောင်ရာနောက်သို့ အလိုက်သင့် ပါလာ
ရသော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာတော့ နေရခက်လှပါပြီ။

သူ ချင်းချင်းကို ဘယ်လိုစိတ်ထားမျိုးနှင့် တွေ့ရမှာ
လဲ။ ဟိုတစ်နေ့တုန်းကတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့တာမို့ သူ
ကြိုတင်ပြီး စိတ်မလှုပ်ရှားခဲ့ရ။

အခုတော့ တွေ့ရတော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနှင့်နေ
တာမို့ သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို အမျိုးမျိုး ပြင်ဆင်ဖြယ်မှုန်းနေမိ
သည်။

ထမင်းဝိုင်းလေးကို ကြည်ရွှင်သောမျက်နှာလေး
နှင့် စိတ်ကြိုက်ပြင်ဆင်နေသော ချင်းချင်းကို တွေ့လိုက်ရချိန်
မှာတော့ လောကကြီးကို မကျေနပ်ခြင်းတွေ ဖြစ်သွားမိ
သည်။

လောကကြီးက ဘာဖြစ်လို့များ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး
ကို ပဉ္စလက်ဆန်ဆန် ပြုစားသွားရတာလဲ။ ခုချိန်ခါမှ သူတို့
နှစ်ယောက်ဟာ ကျောချင်းကပ်ကို မရပ်သင့်တော့တဲ့ လူ
သားနှစ်ယောက်ပါ။

“ဟား . . . ဟင်းနဲ့တွေ့ကို မွေးကြိုင်နေတာပဲ။
ဟေမဝန် ဒါ နှင့်လက်ရာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

အသံကျယ်ကြီးနှင့် သူက အရင်စပြောလိုက်သည်။ ဟေမဝန်မှာ ကြောင်နသွားရသည်။ သူမကို ဒီလို ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး ရောင်းရင်းက ဘယ်တုန်းကမှ မပြောဆိုဖူးလို့ပါ။ သူမကလည်း ပါးနပ်သူပီပီ အခြေအနေကို သဘောပေါက်၍ ထိန်းသိမ်းသလိုနှင့် ...

“ချင်းချင်း ချက်ထားတာဟေ့၊ သူက တရုတ်စာ ချက်တာ သိပ်ကောင်းတယ်လေ”

“အားရပါးရ ဝင်တွယ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

သူက ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် ချင်းချင်းနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ချင်းချင်းကလည်း ပြုံးပီပီလေးပင် သူ့အတွက် ရူးစပ်ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

သူက တူတစ်စုံကို စားပွဲပေါ်မှ ကောက်ယူကာ ဟင်းခွက်ထဲမှ ဟင်းကို နှိုက်စားလိုက်သည်။

“အရမ်းကောင်းတာပဲ ချင်းချင်း။ နင် အချက် အပြုတ်တော်သားပဲ”

“အချက်အပြုတ်သာ မကဘူး၊ အကြော်အလှော်လည်း ဖြစ်ပြီးသားပါနော်၊ ဒါလည်း စားကြည့်ဦး၊ သိဟိုဠ်စေ့ ကြော်ထားတာ”

“အင်း... ကောင်းတယ်”

မောဂနဲ့ ဟေမဝန်မှာ ပြောင်းလဲသွားသော သူတို့ နှစ်ယောက် အမှုအရာတွေကြောင့် နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ကြောင်ငေးနေရတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘာမှ အစုအထပ်မရှိခဲ့ကြတဲ့ လူများလို ပကတိစင်းလုံးချောပင်၊ ကြားထဲက မနေတတ်မထိုင်တတ် ယောင်နနဖြစ်ရတာက မောဂနဲ့ ဟေမဝန်တို့ စုံတွဲပါပဲ။

“ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ... မစားဘူးလား၊ ငါတို့ စားလို့ ကုန်သွားရင် အပြစ်မပြောနဲ့နော်”

ဟုပင် ရောင်းရင်းက ရွတ်နောက်နောက် စလိုက်သေးသည်။

ထိုအခါမှ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း သတိဝင်လာ

ကာ ရပ်နေရာမှ ပျာပျာသလဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။
ထိုအခါမှာ သူတို့ရဲ့စားပွဲဝိုင်းလေးက စကားသံတွေ စည်စည်
ဝေဝေနှင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာပါတော့သည်။

“ကလင် . . . ကလင် . . . လင်”

“ဟော့ . . . ဖုန်းဝင်နေတယ်”

“ကို သွားကိုင်လိုက်”

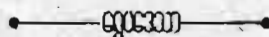
ဟု ဟောမဝန်က ပြောလိုက်သဖြင့် မောင် ထထွက်
သွားသည်။ မောင် ထထွက်သွားပြီးလို့ မကြာပါ။

“ဟောမဝန် . . . ဒီမှာ မေမေက စကားပြောဦးမယ်
တဲ့”

“လာပြီ . . . လာပြီ”

ဟောမဝန်ပါ ထထွက်သွားတော့ စားပွဲဝိုင်းမှာ သူတို့
နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့သည်။ နှစ်ယောက်
တည်းမို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘာပြောရကောင်းနိုး
ရောက်တတ်ရာရာ ဖြစ်သွားမိကြတော့သည်။

ရောင်းရင်းက သူမကို ခိုးကြည့်လိုက် ဟင်းခွက်

တွေဆီ အကြည့်လွှဲလိုက်နှင့် တူတစ်စုံကို ဆော့ကစားနေ
လိုက်သည်။

သူမကလည်း ဟင်းခွက်တစ်ခွက်ကို တူဖြင့် ဟိုမွေ
ဒီမွေနှင့် စားသောက်ဖို့ပင် မေ့လျော့နေခဲ့ကြသည်။

သူမက ဘယ်လိုဟန်လုပ်ပြီး သူ့ကို နှုတ်ခွန်းဆက်
ရမှာလဲ။ အပေါများဆုံးသော မြန်မာစကားလုံးတွေ သူမ နှုတ်
ခမ်းဝမှာ ပျောက်ဆုံးကုန်ရပါသည်။

“နင် အဆင်ပြေရဲ့လား”

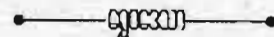
ခြောက်သွေ့ကဲ့ရဲ့သော စကားသံတစ်ခု သူ့ထဲမှ
ထွက်ပေါ်လာ၍ သူမ အသည်းနှလုံးလေးက ဆစ်ခနဲ နာကျင်
သွားရသည်။

“အင်း . . . အဆင်ပြေပါတယ်။ နင်ရော”

“အင်း”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားသံတို့ ခေတ္တ
တိတ်ဆိတ်သွားရပြန်သည်။

“နင် အရမ်းပိန်သွားသလိုပဲနော်”

“နင်ကတော့ ခန့်ပြီးသန့်လာတယ်”

“နင်တို့ ဟိုနေ့တုန်းကလေ...ဟို...စကား ထပ်
များကြသေးလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

ဘယ်လိုလဲ ချစ်သူရယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှင်းရှင်း
ဖြေပေးပါလား။ စိတ်ပူလွန်းလို့ပါ။ လူမြင်ကွင်းကြီးမှာတောင်
ရိုက်တော့မလို့ လက်ရွယ်လိုက်တဲ့ နင့်အမျိုးသားကို ငါ မယုံ
ကြည်လွန်းလို့ပါ။ နင် တကယ်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား။

“နင့်နဖူးက ညိုမည်းနေတာပဲ။ ဘာဖြစ်ထားတာ
လဲ”

ဘုရားဧရ။ သူ သတိထားမိသွားပြီ။

သတိထားမိသွားလေမပေါ့။ လောကမှာ သူမကို
တရေးတယူ ဂရုပြုကြည့်ရှုပေးမယ့်လူက ရောင်းရင်းဆိုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်လေးပဲ ရှိနေတော့တာကိုး။

သူမက ပျက်ပွင်းလှလှ အိုးတိုးအင်းတင်း မျက်နှာ
လေးကို ပြင်ဆင်လိုက်ကာ ...

“အာ ... ဟုတ်တယ် ... ဟိုမနေ့က ဧရချိုးခန်း
ထဲမှာ ချော်လဲထားတာ”

သူ့ရှေ့ရုစိုက်မှုသေးသေးလေးကို စံလိုက်ရတော့
သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားရသည်။

ငိုချချင်မိသည့်စိတ်ကို အလိုခြုံဆုံး ထိန်းသိမ်းထား
ရသည်။

“ငါလည်း ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးနေ
တာ မပြန်ဖြစ်သေးတာပဲ ရှိတယ်”

“ဟင်”

သူမက လွတ်ထွက်ချင်မိသည့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်
ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဧရာကတုန်း အေးအေးဆေးဆေး
ပေါ့”

သူမ ဟန်ဆောင်နေရတာ ပင်ပန်းလှပါပြီ။

သူမ ပြောချင်နေတာ ထိုစကားပေါ့ပေါ့မျိုးလေး
မဟုတ်ဘူးလေ။

သူ့ကို မေးချင်မိတဲ့စကားလုံးတွေ ရင်ထဲ ပြတ်သိပ် အုံခဲလာရပါသည်။

သူမသာ မဟုတ်။ သူလည်းပဲ နေထိုင်ရ စက်စဲလှ ပါပြီ။ ညှိုးငယ်ချောတော့နေတဲ့ သူမရဲ့မျက်နှာ ခပ်လေးလေး ကြောင့် ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့ပြီး နှစ်သိမ့်ပေးချင်လှပါသည်။ ချင်းချင်းရယ် ဘာဖြစ်လို့ အရင်တုန်းကလို အပြုံးလေးတွေ မတွေ့ရတော့တာလဲ။

အိမ်ထောင်ရေး မသာယာဘူးလား။ မပျော်ရွှင်ဘူးလား။ ငါ နင့်ကို စွန့်လွှတ်ရတာနဲ့ တန်အောင် ပျော်ရွှင်မှုတွေ နင့်မှာ ရှိနေသင့်တယ်ဟာ။ အခုတော့ နင့်မျက်လုံးတွေ ဘာ ဖြစ်လို့ ညှိုးငယ်နေရတာလဲ။

နင် ပျော်ရွှင်လာအောင် ဘယ်လိုကူညီပေးရမှာလဲ။ နင့်လူက ငါနဲ့အထင်လွဲသွားပြီး နင့်ကို စွပ်စွဲနေလား။ ဒါဆို ငါ ရန်ကုန်ကို ချက်ချင်းပြန်ပါ့မယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ပါ ချင်းချင်းရယ်။ နင် အဆင်ပြေရဲ့လား။ ဟိုးတုန်းကလို ပွင့်လင်းရိုးရှင်းလိုက်စမ်းပါဟာ။

“ရောင်းရင်း... စားလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မကောင်းလို့လား”

ငြိမ်သက်ခြင်းကို သူမက တွန်းလှန်လိုက်သည်။
“မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်းပါတယ်။ နင့်လက်ရာက ကမ္ဘာမှာ အကောင်းဆုံးပါ”

သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြီးစိုးသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဟောမဝန်နှင့် မောဂ ဝင်လာကြသဖြင့် သူမက ထရပ်ကာ...

“ဟောမဝန်... နင် ငါ့ကိုလိုက်ဖို့တော့ ငါ ပြန်တော့မယ်”

“ဘာလဲဟ... ရုတ်တရက်ကြီး”

“ဟုတ်တယ်။ အိမ်မှာ လုပ်စရာလေးရှိနေသေးတာ ရမှ အတွေးပေါ်လို့”

ဟောမဝန် နားမလည်တော့ပါ။ ချင်းချင်းမှာ ဘာ

အလုပ်မှ ရှိမနေတာ သူမ သိနေသောကြောင့်ပင်။ သို့ပေ
မယု အကင်းပါးသော ဟောမဝန်က အခြေအနေကို အကဲ
ခတ်မိကာ ...

“အင်း... ကောင်းပြီလေ။ ကဲ... ရှင်တို့ ဆက်
စားလိုက်ကြဦး။ ဟောမဝန် ချင်းချင်းကို လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်”
ဟုဆိုကာ သူမတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ကြ
သည်။

သူမတို့ထွက်သွားပြီးမှ ဧရာဝတီရင်းက စားပွဲပေါ်
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ ထိုင်ချစ်တော့သည်။

မောဂက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်
သွားရသည်။ မောဂက ဧရာဝတီရင်းရဲ့ပုံစံကို နှစ်ချက်ဆင့်ပုတ်
ကာ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“ငါ သိပ်နှောင့်တရတယ် မောဂ။ ငါ့ဘဝမှာ ပထမ
ဆုံးအကြိမ် နှောင့်တရဖူးခြင်းပါ။ ဒီနှောင့်တက သိပ်ခါးသက်
တာပဲကွာ။ ငါသာ နိုင်ငံခြားမသွားဖြစ်ခဲ့ရင် ချင်းချင်းကိုသာ
အဆက်အသွယ် တိခန့်ဖြတ်မပစ်ခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်လာမှာ

မဟုတ်ဘူး။ လူတွေကို အရူးလုပ်ချင်ခဲ့မိတဲ့ ငါ့စိတ်က ငါ့ကို
ပြန်သတ်နေပြီ။ ချင်းချင်းရဲ့မျက်နှာက သိပ်အင်အား မရှိ
သလိုဘဲ။ ဒါကို ငါ မြင်ရလေ ငါ့ကိုယ်ငါ အပြစ်တင်မိလေပါပဲ။
ဘာတွေလဲကွာ။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေတယ်။ ငါ သိပ်ချစ်ခဲ့
ရတဲ့ ချစ်သူကို ဘာမှမပတ်သက်ကြသလို စိမ်းစိမ်းကြီး ပြော
ဆို ဆက်ဆံရတာလောက် နာကျင်ခံစားရတာ မရှိနိုင်တော့
ဘူးထင်တယ်။ ချင်းချင်း အိမ်ထောင်ရေးမှာရော အဆင်ပြေ
ရဲ့လား”

မောဂ မဖြေပါ။ အဖြစ်မှန်ကို ဟောမဝန် ပြောပြ၍
သိနေပါသော်လည်း မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရလေအောင်
မျှသိပ်ထိန်ချန်ထားလိုက်သည်။

“ပြီးတာတွေလည်း ပြီးသွားပြီပဲကွာ။ အစဖော်ပြီး
ခံစားမနေပါနဲ့တော့။ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲဆိုတာ အကောင်း
ဆုံးပါပဲ။ မင်းစိတ်တွေကို ခြေလျှော့လိုက်ပါကွာ”

မောဂ ဧရာဝတီရင်းကို ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်ပေးလိုက်
သည်။

ရောင်းရင်းတို့ကို ကာယကံရှင်တွေ မပြောနဲ့ သူတောင် ထိခိုက်ကြကွဲစွာ ခံစားနေရတာပဲ။ ချင်းချင်း ခံစားနေရတဲ့ အိမ်ထောင်ဒုက္ခကိုသာ ရောင်းရင်းကို ပြောလို့ကတော့ ပြဿနာတွေ မစဉ်းစားနိုင်လောက်အောင် ဆက်တိုက် ဖြစ်ပွားသွားနိုင်သည်။ ဒါကြောင့် မပြောအပ်တဲ့စကား အချို့ရှိ သူ တမင်တကာ ဖုံးကွယ်ပစ်လိုက်သည်။

ရောင်းရင်းရဲ့ တဖွတ်ထိုးဆန်ဆန် ညာဉ်တစ်ခုကို သူ သိထားလို့ပါ။

ကိုယ် သိပ်ဖြတ်နီးတန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ခိုရတဲ့ ချစ်သူလေးကို လက်ထပ်ထားပါတယ်ဟု အမည်ခံပေါင်းသင်းနေရုံနှင့် အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း ကုပ်သွေးစုပ်နေတာကိုတော့ ဘယ်ချစ်သူယောက်ျားသားကမှ လက်လွှတ်ပယ်ပစ်ထားရက်ခဲ့မှာ မဟုတ်။

ဒါကိုသိနေတဲ့သူက မဖြစ်သင့်တဲ့ ပြဿနာတွေ ရှေ့ဆက်မဖြစ်ပွားရအောင် ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ထိန်ချန်သို့ဝှက်သိမ်းစည်းနေခြင်းသာ။

သတ္တုကိုနဲ့ ချင်းချင်းတို့က မှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ပြီးကြပြီပဲ။ အယူဝါဒအရ ပြောရရင်တော့ ဝဋ်လိုက် ဝဋ်နာ ဇာတ်ထုပ်တစ်ပုဒ်မှာ ရောင်းရင်းကို ဝီလိန် အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ဒါ သူငယ်ချင်းကို ကိုယ်ချင်းမစာ၍မဟုတ်။ အားလုံး ကောင်းကြဖို့ပင်။

ထိုဇာတ်လမ်းမှာတော့ ဘယ်သူက မှားတယ် မှန်တယ်၊ ဘယ်သူက ကောင်းတယ် မကောင်းဘူးဆိုတာ သူ့ကိုယ်၌ ခွဲခြားမရနိုင်တော့ပါ။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဆိုင်၍ ရှိကြီးတဝင် ငိုကြွေးနေသော ချင်းချင်းကို သူမ ဘယ်လိုချော့မော့နှစ်သိမ့်ရမှန်း မသိနိုင်တော့။

“ငါ့နေရာမှာသာ နင်ဆို သူ့ကို ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးနဲ့ နှုတ်ဆက်မှာလဲဟာ”

ဝိုးတိုးဝါးတားနှင့် ဝလုံးဝထွေး ထွက်ကျလာသော ခြောင့်ချက်တစ်ခုကို သူမ နားမထောင်ဝံ့တော့ပါ။

“သူ့အကြည့်နုနုလေးတွေကို ငါ ဘယ်လိုအင်အားမျိုးနဲ့ မသိကျိုးကျွံပြုရမှာလဲ။ ဘာကြောင့်လဲဟာ။ ငါ့ရင်ထဲ

ဝင်ကြည့်စမ်းပါ။ နှလုံးသားတွေ တစ်စိစိကြွေကုန်ပြီဟာ။ ကံကြမ္မာက ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်တောင် လှည့်စားရတာလဲဟာ။ ဘယ်အငြိုးနဲ့လဲ။ ငါ ဘယ်အရာမဆို မကြောက်မရွံ့လုပ်ရဲပါတယ်။ ချစ်သူကို ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ဖူးတဲ့လူလို မဆက်ဆံပါရစေနဲ့။ လောကကြီးက မတရားဘူးကွာ။ ဘာဖြစ်လို့များ ငါ့ကို မလူးသာ မလွန်သာနေရာမှာ ထားပစ်ရတာလဲ”

သူမ ငိုသံရောနေရာ၌ ရင်တွင်းခံစားချက်ကို ဖွင့်ဟ ဝန်ခံလာပါသည်။

“ငိုလိုက်ပါ ချင်းချင်း။ နင် အားရတဲ့အထိ ငိုချပစ်လိုက်ပါ။ အဲဒါမှ နင့်စိတ်ထဲ ပေါ့သွားလိမ့်မယ်။ နင် အားပါးတရသာ ငိုချပစ်လိုက်ပါတော့။ အေး . . . နင် သိထားရမှာက နင်က သတ္တကိုရဲ့ တရားဝင်ခနီးမယားတစ်ယောက်ဆိုတာပဲ။ နင် ဒီအသိတရားကို လက်မလွှတ်လိုက်ပါနဲ့”

“ငါ သူ့ကို သိပ်မုန်းတယ်။ ငါ သူ့လက်ထဲက ခွဲအောင် ရုန်းထွက်မယ်။ ငါ့မှာ အချစ်ကပေးတဲ့ အင်အားတွေ

ရှိလာပြီ-

"ဘာမှမလုပ်ခင်မှာ နှင် စဉ်းစားပါ ချင်းချင်း။ ငါတို့ အရွယ်တွေက စိတ်ထင်ရာကိုပဲ ဇွတ်လုပ်ရတော့မယ် အရွယ်တွေ မဟုတ်ကြတော့ဘူး။ ငါတို့မှာ ပတ်ဝန်းကျင်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းတို့ဆိုတာ ရှိလာပြီ။ တည်ဆောက်ပြီးလက်စ အသိုက်အမြုံကိုပဲ လှပအောင် ဖွမ်းမံပြင်ဆင်သင့်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်လို့ကတော့ သတ္တကိုက သူတော်ကောင်း အရေခွံကို ဖြုတ်ထားမိပြီမို့ လူတွေအားလုံးက နှင့်ကိုပဲ ဝိုင်းပြီး သမုတ်ကြ လိမ့်မယ်"

"ငါ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်"

"နှင် စဉ်းစားဖို့အချက်ကို ငါ ထောက်ပြမယ်။ နှင် က အရာအားလုံးကို ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်ပဲထားဦး။ နှင့်ကြောင့် နှင် သိပ်ချစ်ရပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ ရောင်းရင်းကို လူတွေအားလုံး က ကဲ့ရဲ့သမုတ်ကြမှာကို နှင် ခံနိုင်ရည်ရှိရဲ့လား။ နှင် စဉ်းစား ပါ။ နှင့်ကိုယ်နှင် မစဉ်းစားရင်တောင် ရောင်းရင်းအတွက် စဉ်း စားသင့်တယ်"

သူမရဲ့စကားလုံးနှင့် ထိုးနှက်ချက်ကို ချင်းချင်းက အတော်လေး စဉ်းစားသွားပုံရသည်။ ငြိမ်ကျသွားသည်။

အတော်လေးကြာတော့မှ ရှိုက်သံတို့ ထွက်အံ့လာ ခဲ့တော့သည်။

"ငါ နားလည်ပါပြီ ဟောမဝန်ရယ်။ ငါ နားလည်ပါပြီ။ အချစ်တွေကို ရင်ထဲမှာပဲ ဖြုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါတော့မယ်။ ငါ ငိုချင်တယ်။ ငါ ငိုပါရစေ"

သူမရဲ့ပုခုံးစွန်းလေးကိုသာ မှီ၍ ငိုရွက်လာသော ချင်းချင်းကို သူမ အားပေးနှစ်သိမ့်နေမိသည်။

သူမလည်း ချင်းချင်းကို သနားမိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ သူမက မကောင်းတဲ့ဘက်ကို ကူး စတ်ချင်နေသည့် ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်စေချင်သည်။

ရောင်းရင်းရဲ့ ခံစားချက်နှင့် ချင်းချင်းရဲ့ အချစ်ကို သူမတို့ နားလည်မိကြပါသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က နား လည်ပေးကြမှာ မဟုတ်ပေ။ သူမ ခင်သော ချင်းချင်းနှင့် ရောင်းရင်းကို လူတကာ တံတွေးခွက်ထဲမှာ ပက်လက်မချော

စေချင်။ သက္ကကိုမှာ ယုတ်မာတဲ့အကျင့်ရှိပါတယ်ဆိုတာ မည်သူမှ လက်ခံကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ ချင်းချင်းကိုသာ တစ်ဖက်တောင်းနင်း သမုတ်ကြလိမ့်မည်။ ဒါကို သူမက ကြိုမြင်နေ၍ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရစေလအောင် တားမြစ်မိကြခြင်းပင်။

သို့ပေမယ့် အခြစ်မှန် အကုန်လုံးကို သိနေသောသူမက ချင်းချင်းကို သနားလှပြီ။

မိမိ မုန်းသောလူက စည်းစိမ်ဥစ္စာအားလုံးတို့ကို အပိုင်သိမ်းထားရုံမျှမက လူကိုပါ အဓမ္မ သိမ်းပိုက်ထားသေးသည်။ သူမလည်း သက္ကကိုကို ချင်းချင်းရဲသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အဖြစ် မုန်းမိပါသော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ။

မချစ်မနှစ်သက်သော သူနှင့် အတူတကွ ယှဉ်တွဲနေထိုင်ရသော ဒုက္ခကို သူမ ကိုယ်ချင်းစာမိပါသော်လည်း မိုက်လုမိုက်ချင်စိတ်တစ်ခုကိုတော့ တွန်းအားမပေးချင်ပါ။

ချင်းချင်း ပျော်ရွှင်လာအောင် ဖန်တီးနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းလည်း သူမမှာ မရှိတော့ပြီမို့ ချင်းချင်းရဲ့ ခေါင်းကိုသာ

ဖွဖွကိုင်၍ နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်မိတော့သည်။

ချင်းချင်းက အချိန်အတန်ကြာ ငိုကြွေးပြီးမှ အားရကျေနပ်သွားသည်ထိ ခေါင်းမောလာသည်။

“ဟေမဝန် . . . ငါ သူ့ကို ရင်ထဲကတော့ ချစ်နေစွင့်ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ချင်းချင်းက ကလေးတစ်ယောက်လို တိုင်တည်သလို မေးလာပြန်သည်။

ဟေမဝန်က ကြင်နာစွာ ပြုံးပြကာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“အဲ့ဒါဆိုရင် ငါ ကျေနပ်ပါတယ်။ ငါ သူ့ကို ချစ်စွင့်မရတော့မှာသာ သိပ်ကြောက်မိတာပါ။ သူလည်း ငါ့ကို မမုန်းလောက်ပါဘူးနော်”

“သူ နင့်ကို မမုန်းပါဘူး။ နင့်ကို အကယ်၍ မုန်းနေတယ်ဆိုရင် စကားတစ်ခွန်းတောင် လှည့်ပြောတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ နင် ကျေနပ်လိုက်ပါ ချင်းချင်း။ သူလည်း နင့်ကို မမုန်းသလို နင့်ရင်ထဲမှာလည်း သူ့ကို ရာသက်ပန် တိတ်

တိတ်လေး ချစ်နေနိုင်တာပဲ။ နင်ပဲ ပြောတယ် မဟုတ်လား။
 အချစ်ဆိုတာ ပေါင်းဆုံခြင်း။ ဝေးကွာခြင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့။ နင့်
 စိတ်တွေကို ချစ်ထိန်းလိုက်ပါဟာ။ အချစ်ကို ဘာအတ္တမှမပါ
 ဘဲ ဖြူဖြူစင်စင်လေးသာ ခံစားသွားလိုက်ပါတော့။ နင်တို့ နှစ်
 ယောက်က ရင်စုံသံချင်း ဘာသာပြန်နိုင်တဲ့သူတွေပဲ။
 အချစ်ကို အဓိပ္ပာယ်ကောင်းကောင်း ဖွင့်နိုင်ကြမှာပါ။ ခရောင်း
 ရင်းက နင့်ကို ခံစားနားလည်တယ်ဆိုတာ နင့်နုလုံးသားက
 သိနေပါတယ်။ နင် ရဲရဲကြီး လက်ခံလိုက်ပါ။ နင် ကျေနပ်
 လိုက်ပါတော့ဟာ”

“ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းလို့သာ ငါ
 သတ်မှတ်သွားပါတော့မယ်။ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေ
 ကို ငါ လက်ခံနားလည်သွားပါပြီဟာ”

“ကဲ ... ဒါဆို ငါတို့ ပြန်ကြရအောင်။ ဒီနေရာမှာ
 ထိုင်နေတာပဲ ကြာလွန်းလှပြီ။ တော်ကြာ နင့်ကို သတ္တကို
 အပြစ်တင်နေဦးမယ်”

“သူ့ ငါ့ကိုချီကပ်လိမ့်မယ်။ ငါ သူ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ

ထွက်လာခဲ့တာကိုး”

“အို”

ဧဟမဝန်ရဲ့ ရင်ထဲ ထိစိုက်နာကျင်သွားရသည်။
 ချင်းချင်းရယ် ...

“ငါ သူ့နားမှာ နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လွန်းလို့
 ဧကလောက် ထွက်ပေါက်ရှာကြည့်တာပါ။ တန်ပါတယ်။
 အသားနာချင်နာပါစေ။ အသည်းနာတာကို အသားနာတာနဲ့
 ခြေသိမ့်လို့ရတာပေါ့”

“ချင်းချင်းရယ်”

“နင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလား။ မဖြစ်ပါနဲ့
 ဟာ။ ငါ့အတွက်တော့ ရိုးနေပါပြီ။ သူက ချစ်သလားမေးတိုင်း
 ငါက မုန်းတယ်လို့ အမှန်အတိုင်း ဖြေမိတိုင်း အရိုက်ခံခဲ့ရလို့
 ငါ့အတွက် ရိုက်ချက်တွေက ထုံနေပါပြီ”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုအမှန်ကြီးပြောရတာလဲဟာ။
 တချို့ တချို့ကိစ္စရပ်တွေမှာ မှသားလေးထည့်သင့်တယ်လေ”

“နင်က ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ ငါ မလိမ့်တဘဲဟာ နင်

သိပါတယ်။ ငါ့ဘဝက သူလိုရာ ကြိုးဆွဲကပြဖျော်ဖြေနေရတဲ့ ကကြိုးရှပ်ပါပဲ။ ငါ့ဘဝနဲ့ငါပဲ ရှိပါစေတော့။ နင် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ဟာ။ ငါ လူတွေကို ဝေဒနာတွေ မပေးချင်ဘူး။ ဥပမာ ငါခင်တဲ့လူတွေနဲ့ ငါ ချစ်တဲ့လူတွေကိုပေါ့”

“ငါ ဘာကူညီရမလဲဟင်”

“ဟွန်းအွန်း... ရပါတယ်။ ဒါ ငါ့ဘဝပဲ။ နေသားကျနေပါပြီ။ နင် စိတ်ချပါ ဟောမဝန်။ ငါ့ချစ်သူကို ငါ နစ်နေတဲ့ နွဲ့ထဲ ဆွဲမခေါ်ပါဘူး”

“ချင်းချင်းရယ်”

“နင် ငါ့ကို လိုက်မပို့နဲ့တော့။ ငါ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်ပြန်ချင်လို့ပါ။ နင့်ကို မောက မျှော်နေရောမယ်။ နင် ပြန်တော့လေ”

သို့ပေမယ့် သူမ ချင်းချင်းကို စိတ်မချနိုင်ပါ။

“ရပါတယ်။ ပြန်ပါ... ငါ တစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့ပါ”

“ဒါဆို ငါ ပြန်မယ်ဟာ။ လိုအပ်ရင် ဖုန်းဆက်ခေါ်

လိုက်။ ငါ ချက်ချင်းရောက်လာမယ်”

“အင်း”

ထွက်ခွာသွားသော ဟောမဝန်ရဲ့ကျောပြင်ကို ခေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းနည်းလာရသည်။ မျက်ဝန်းမှာ ဓမ္မသီလာသော မျက်ရည်ဥလေးများကို လက်ဖဝါးနှင့် အသာအယာ သုတ်လိုက်သည်။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီမျက်ရည်တွေက အဆက်မပြတ် စီးကျလာရတာလဲ။ မကျနဲ့။ ဒီမျက်ရည်တွေ ထပ်ကျမလာနဲ့။ ရင်လိုက်တော့။ မျက်ရည်တွေကို လက်မခံပါရစေနဲ့။

သူမ အကြိမ်ကြိမ် မေတ္တာရပ်ခံမိပေမယ့်လည်း မျက်ရည်တို့က တရဟော စီးကျလာရပါတော့သည်။

သူမ အာရုံထဲမှာတော့ ရောင်းရင်းရဲ့ ပုံရိပ်က ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့မရ။

“ရှင်လွန်ပြီနော်။ ဒီကိစ္စက ကျွန်မနဲ့ပဲပတ်သက်တယ်။ ရောင်းရင်းကို ဘာမှထိခိုက်နေစရာ မလိုဘူး”

“ဘာလဲ . . . မင်းက မင်းကောင်ကို ထိတော့ နာတယ်ပေါ့”

“နာတယ် . . . နာတယ်။ ကျွန်မချစ်သူကို ထိလို့တော့ ရှင်နဲ့အသက်ချင်း လဲပစ်လိုက်မယ်”

“မင်းကို ငါ မရိုက်ချင်ဘူးနော်”

“ရှင်ရိုက်မှာ ကြောက်နေမယ့် မိန်းမစားမျိုးထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူး”

“မင်းကို ငါ မသတ်ပစ်မိခင် မင်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်”

“ကျွန်မဘဝက ရှင်လက်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် သေခဲ့ပြီးပါပြီ။ အသက်သေမှာတော့ ကျွန်မ ကြောက်မနေတော့ဘူး”

“သိပ်သေချင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ စိတ်ချ ငါမင်းကို မသတ်ပါဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ပဲ ညှဉ်းပန်းသွားမယ်။

ငါဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း မစားရပါဘူးဆိုတာ အတိအကျ သိနေတဲ့ မုန့်တစ်ချပ်ကို သူများ စားသွားမှာတော့ အသာတကြည် ကရုဏာပွားပြီး ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အနည်းဆုံးတော့ သူများပါးစပ်ထဲ မရောက်ခင် ပုတ်ချလိုက်ဦးမှာပဲ”

“သိပါတယ် . . . ရှင်စိတ်ဟာ ဘယ်လောက်ထိ ခက်ထန်မာကျောပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်းသလဲဆိုတာ သိပါတယ်”

“သိနေရင် အေးအေးဆေးဆေး၊ ငိုမယားလုပ်နေပေါ့။ ဘာတွေ အခွန်တက်နေသေးတာလဲ”

ဟု ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြောကာ သူမ ဘေးသို့ ဝုန်းခနဲ ဝင်အိပ်ပစ်လိုက်တော့ သူမမှာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဆတ်ခနဲ ထထိုင်မိလျက်သားပင်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ။ ငါ အရမ်းပင်ပန်းနေတယ်။ မင်းကို ဘာမှမလုပ်ဘူး။ အေးဆေးအိပ်”

သူက ပြောလိုက်ပေမယ့်လည်း သူမက မတ်တတ်ရပ်ထားဆဲပင်။

မာန်မာန် ကင်းရှင်းစွာ လူသားအားလုံးကို တူညီမျှတတဲ့ အလင်းရောင် ပေးလျက်ပင်။

သူမ တောင်စဉ်ရေမရ စဉ်းစားတွေးတောနေမိရင်း လရောင်နုနုကို စံစားနေမိစဉ် ခြံထောင့်မှ လှုပ်တုတ်လှုပ် တုတ် အရာလေးများကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ဒါ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။

သူမ အားစိုက်ပြီး ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

သက္ကကိုက လူတွေအားလုံးကို လက်ညှိုးတထိုး ထိုးနှင့် အမိန့်ပေးနေသည်။ လူအများက ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဂိုဒေါင်ထဲကထုတ်ပြီး ကားကြီးပေါ် တင်နေကြသည်။

ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။

သက္ကကို . . . ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လောဘကြီးလှချည် လား။ ညဘက်ကြီးမှာတောင် အလုပ်သမားတွေကို မနေ မနား စိုင်းနေလေရဲ့။ ဒီလူ လောဘပိလို့ သေဦးမယ် ဟု စိတ် ထဲ ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

အလုပ်သမားတွေ သနားပါတယ်။ နေ့ဘက်မှာ

လည်း မနားမနေ လုပ်။ ညဘက်လေးတောင် မနားရတာပဲ ကြည့်။

လောဘကြီးလွန်းတဲ့ သက္ကကိုကို သူမ ခါးလေး ထောက်ကာ ရန်တွေ့လိုက်ချင်မိသည်။

ဒါက သူမအလုပ်မဟုတ်ဘူးလေဆိုတဲ့ အသိနှင့် သာ ငြိမ်သက်နေလိုက်ရသည်။

သက္ကကိုကိုတော့ အရာအားလုံး ခြုံငုံပြီးမှကို မကျေ နပ်မိ။

သူမ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကွန်တိန်နာကားကြီးမှာ တံခါးမကြီးပိတ်သွားပြီး မောင်းထွက်သွားသည်။ ဒီတော့မှ သူ က အလုပ်သမားတွေကို မုန့်ဖိုးဝေကာ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာ သည်။ သူမကလည်း သူနဲ့မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်လှသူမို့ ရုတင်ပေါ် ဟန်မပျက် လှဲနေလိုက်သည်။

သူမ လှဲအိမ်ပြီး သိပ်မကြာလိုက်ပါ သူ အခန်းထဲ ရောက်လာသည်။

ပြီးနောက် တစ်ခုခုလုပ်နေသလို ငြိမ်သက်နေပြီး

သူမဘေးမှာ ဝင်အိပ်လိုက်သည်။ သူမ ဆံနွယ်လေးများကို
ညင်သာစွာ ဆော့ကစားလိုက်ပြီးမှ သူမ ပါးပြင်ပေါ်သို့ အနမ်း
လေးတစ်ပွင့် ခြွေကာ သူမကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်ပါးပါးတစ်
ထည်ကို အသာအယာ လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။

ပြီးနောက် သူမရဲ့ပါးပြင်မို့မို့လေးများပေါ်သို့ လက်
ကလေးနှင့် အသာအယာ ထိတို့ကာ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာ
လွှဲသွားပြီး ဘေးတစောင်းလေး အိပ်လိုက်သည်။

ကဲ... သူ့ကို သူမရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုသတ်မှတ်ရ
မှာတဲ့လဲ။

သဲမုန်တိုင်းတစ်ခုလို နူးညံ့လိုက် ကြမ်းတမ်းလိုက်
နဲ့ သူ့ကို သူမ ဘယ်လိုနားလည်ရတော့မှာတဲ့လဲ။

ဒီလို တစ်ခါတစ်ရံမှာ နူးညံ့နေတတ်တဲ့ သူ့ကို သူမ
မယုံကြည်ရဲပါ။

သူမကို အငြိုးအမျက်ကြောင့် လက်ထပ်ထားစွဲ
တာပါလို့ ကြေညာထားတဲ့ နှလုံးသားစိန်ခေါ်သံက သိပ်ပြင်း
ထန်လွန်းနေ၍ပါ။ သူမ သူ့ကို မချစ်ပေမယ့်လည်း ဘဝကို

နေသားတကျရှိသွားအောင် ကြိုးစားရတော့မည်လေ။

ဒီအချိန်မှတော့ သူမ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။
ကောင်းသည်ဖြစ်စေ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ဘဝက ပေးသော
ဒဏ်ရာကို သူမ လက်မကျေနပ်နေရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ
တော့ပြီ။

ဘဝကို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ရမည်လေ။ နို့မဟုတ်
ရင် ချစ်သူရဲ့ဘဝကို သူမ ကိုယ်တိုင် သတ်သလိုဖြစ်နေလိမ့်
မည်။ ဖြစ်လာတဲ့ဘဝပေးအခြေအနေကို ရဲရဲကြီး ရင်ဆိုင်
လိုက်စမ်းပါဟု မိမိကိုယ် မိမိ အားပေးနေမိပါတော့သည်။

သူမ ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ဘဝကို ရင်ဆိုင်မယ်ဟူသော
ဆုံးဖြတ်ချက်လေးတစ်ခုကြောင့် သက္ကကိုကို အရင်က
လောက်ကြီး မမုန်းမိတော့ပေ။

သက္ကကိုကလည်း သူမကို နှိပ်စက်ခြင်း သိပ်မပြုမိ
တော့သလို ချစ်သလား မချစ်ဘူးလားဟုလည်း မေးမြန်းစပ်စု
ခြင်း မပြုတော့။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ယာယီ အခိုက်အတန့်
အားဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေးရနေတာဟုလည်း ပြောလို့ရသည်။

သို့ပေမယ့် ထိုငြိမ်းချမ်းရေးကာလက သိပ်မကြာ

လိုက်ပါ။

ညနေခင်းမို့ ဓလညင်းခံရင်း မြက်ခင်းပြင်ပေါ်
သက္ကကို အရက်သောက်ရင်း ထိုင်နေမိသည်။ သူ ခပ်ပျင်း
ပျင်းရှိတာနှင့် သူ့ဘေးနားမှာ ချင်းချင်းကို ထိုင်စေလိုက်
သည်။ ချင်းချင်းမှာ မသက်မသာနှင့် သူ့ဘေးမှာ အရပ်တစ်
ရှပ်လို့ လာထိုင်နေသည်။

“မင်း အရတလော ငြိမ်လှချည်လား။ အပြင်
မထွက် ဘာမထွက်နဲ့”

“အဲ့လိုနေတော့ ရှင် သဘောကျနေတယ် မဟုတ်
လား”

“ဘာလဲ။ မင်းကောင်ကို ငါက ကြာမို့နဲ့ အချုပ်ထဲ
ထည့်မှာမို့ရိပ်လိုလား”

“ဘာမှမရိပ်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ကျွန်မတို့က
ဘာမှဖြစ်ပျက်နေကြတာမှ မဟုတ်တာ”

“ပြောပေါ့ကွာ . . . မင်းတို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရင်လည်း ငါ
က အတိအကျ သက်သေမှ မပြနိုင်ဘဲကိုး”

“ရှင့်စိတ်လို ရောင်းရင်းရဲစိတ်က မရိုင်းဘူး။ သူက စည်းကမ်းတွေ၊ ကျင့်ဝတ်တွေ၊ ဘောင်တွေကို အတိအကျ လိုက်နာကျင့်သုံးတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို မြူဆွယ်ခဲ့ရင်တောင် သူက ငြင်းပယ်မယ့်လူစားမျိုးရှင့်။ ရှင်သာ အရှက်မရှိ ပစ္စည်း သိမ်း လူကြံ”

“ဖြန်း”

အသံကျယ်ကြီးနှင့်အတူ သူမ ပါးတစ်ဖက် ခြင်း ခြင်းနီသွားရသည်။

“ဘာလဲ... ရှင်က အမှန်ကိုပြောတော့ အရှိုက် ထိ တယ်ပေါ့”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ရင် ပိတ်၊ မပိတ်ရင် မင်းပါးတစ် ဖက် စုတ်ပြတ်သွားမယ်”

“ရပါတယ်။ ရှင် ကြိုက်သလောက် အနိုင်ကျင့်လို့ ရတယ်။ ကျွန်မက ရှင် တရားဝင်လက်ထပ်ယူထားပါတယ် ဆိုတဲ့ ခပ်တုံးတုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ ရှင် နှိပ်စက်တာကို ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး။ ပျားပျား နှိပ်စက်ခံရမှ မြန်မြန် သေ

လွယ်လေပဲ”

“မင်း သေစကားကို ခဏ ခဏ မပြောနဲ့”

“ဘာလဲ ကျွန်မ မြန်မြန်သေသွားရင် ရှင် နှိပ်စက်ရ မယ့်လူ မရှိတော့မှာ စိုးလို့လား”

“ဟုတ်တယ်ကွာ... ဟုတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရှင့်ကို သေလောက်အောင် မုန်းတယ်”

“မင်းဆီက ငါ အချစ်ကိုလည်း မမျှော်လင့်ထားပါ ဘူး။ ကြိုက်သလောက် မုန်းလိုက်စမ်း ရတယ်။ အဓိကက မင်း ငိုပိုင်နက်ထဲမှာရှိနေဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ။ မင်း ငိုကို မချစ် လာသလို တခြားလူကိုလည်း ချစ်ခွင့်မရစေရဘူးဆိုတာပဲ မင်း ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေအောင် မှတ်ထားစမ်းပါ”

“ကျွန်မကလည်း မချစ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ချစ်လိုက်ရင် ကျွန်မချစ်သူ ဝန်ပိခံစားရလွန်းလို့။ အချစ်တစ်ခုကို မထုတ် မဖော်ဘဲ ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းသွားတော့မှာပါ။ ထာဝရတာ ပေါ့။ ရှင် သိထားဖို့က ကျွန်မရင်ထဲမှာ ရောင်းရင်းသစ် ယောက်နဲ့တင် နေရာလွတ် မရှိတော့ဘူး”

သူမစကားလုံးတွေက သူ့ကို ဆတ်ဆတ်ခါ နာ
ကျင်သွားစေရသည်။

သူ ဒေါသအလျောက် ရိုက်ထည့်ဖို့ ဟန်ပြင်ပြီးကာ
မှ ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

ခေါင်းမာလွန်းတဲ့ သူမကလည်း မျက်စိကြီး မိုတ်
ပြီးမှသာ ချီမောထားသည်။

ဒီလို ကျွတ်ဆတ်ဆတ် မိန်းကလေးကိုမှ သူက
အသည်းစွဲအောင် ချစ်နေမိပြီတဲ့လေ။

ယုံကြည်စရာကောင်းလို့လား။

သူမကို မချစ်မိသွားစေဖို့ သူ့စိတ်ကို သူ အတန်
တန် သတိပေးခဲ့ဖူးပါသော်လည်း အချစ်က ဆန်းကြယ်လွန်း
လှသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က နာကြည်းမုန်းတီးခဲ့ဖူးသော သူမ
ကို အဲ့ဒီလောက်ထိ ချစ်မိသွားလိမ့်မယ်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ
မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပါ။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ လျှို့ဝှက်ဆန်းပြားမှုတွေ များ

စွာ ရှိနေတတ်တာလား။

ထိုမိန်းကလေးကို မချစ်မိစေဖို့ သူ့နုလုံးသားကို
အတန်တန် ဝိတ်ပင်နေသည့်ကြားမှ မရမကပင် စိတ်က
လွတ်ထွက်လာကာ ချစ်ဖြစ်အောင် ချစ်မိသွားသေးသည်။
အစကတော့ သူမကို လက်ထပ်ဖို့ ကြံရွယ်ခဲ့သည်မှာ သူ့ပ
ကို လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းမယ့်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ
အားလုံး သူ အပိုင်ရပြီးချိန်မှာ သူ့အပေါ် သူမက သိပ်ငြိတွယ်
သွားရင် သူက အလှပဆုံး သူ့နားမှ ကန်ထုတ်ပစ်မယ်လို့ပေါ့။
အဲ့ဒါမှ သူ ငယ်ငယ်တုန်းက နှိမ့်ချခံ၊ ဇစ်ကားခံခဲ့ရတာတွေ
နဲ့ ညီမျှမယ်ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်က တခြားတနား
စီဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို တစ်ရပ်ကျန် အပိုင်ရလိုက်
ပေမယ့် သူ သိပ်လိုချင်ခဲ့သေး သူမရဲ့အချစ်ကိုမှ ခိုးမည်မျှ
မရရှိခဲ့။

ဘာကြောင့်လဲဟု သူ သံသယနှင့် သတိပေးလာတာ

လိုက်တော့ သူမမှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူရှိနေတယ်တဲ့လေ။

ဒီအခါမှာတော့ သူ့အစီအစဉ်တွေက ပြောင်းလဲ
သွားရပါတော့သည်။

အဲဒါကတော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေရပြီးချိန်မှာ သူမကို
ကွာရှင်းမယ်ဟူသော အစီအစဉ်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်ခြင်းပင်။

သူကသာ ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ ကွာရှင်းပေးလိုက်ရင်
သူမက ပျော်ရွှင်စွာပင် သူမချစ်သူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ခိုဝင်သွား
လိမ့်မည်။ အဲဒါဆိုရင် သူနှစ်ရည်လများ ဆွဲလာခဲ့တဲ့ အစီ
အစဉ်ကြီးပျက်ပြီပေါ့။

အဲဒီလိုတော့ လုံးဝ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ဒါကြောင့်ပဲ သူ ချင်းချင်းကို ဆွဲခေါ်ထားမိရင်းက
ချစ်မိသွားခဲ့ရသည်။

သူ ချင်းချင်းကို မချစ်ချင်ပါ။ ချင်းချင်းကို ချစ်မိသွား
တဲ့ သူနုလုံးသားကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် မုန်းတီးမိပါသည်။

ချင်းချင်းရဲ့ဘဝကြီးကို ရစရာမရှိအောင် ဇောက်
ထိုးမိုးမျှော်ကြီး လုပ်ပစ်လိုက်ချင်သေးသည်။ သို့သော် မရက်

စက်နိုင်တော့တဲ့ သူနုလုံးသားကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် အား
မရလာတော့ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရောင်းရင်းကိုချည်းသာ ရှေ့တန်း
တင်နေတဲ့ ချင်းချင်းကို ဆွဲပြီး ဓမ္မယမ်းချင်မိသည်။

ချင်းချင်းကို ချစ်မိသွားခဲ့တဲ့စိတ်ကြောင့် ထင်
သည်။ ချင်းချင်းထံ ဒေါသတွေက ဝှုပ်ရှောက်ရှိမလာတော့
ဘဲ သူ့ဒေါသတွေ အားလုံးဟာ ရောင်းရင်းထဲမှာသာ မစီ
မဆိုင်ရောက်ရှိ စိုနားနေပါတော့သည်။ ဒါလည်း ရောင်းရင်း
ကိုဆိုရင် စကားလေးနဲ့တောင် တင်စီးမခံနိုင်တဲ့ ချင်းချင်း
ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဟု...ဟု”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် မခိုင်းက ကောက်ကိုင်လိုက်

သည်။

“မမလေး... မမလေးရဲ့ဖုန်း”

“ဘယ်သူလဲ”

သူ မေးလိုက်ခြင်းရယ်ပါ။

သူ့ရဲ့ထိုအမေးကြောင့် သူမရဲ့မလိုတမာကြည့်ခြင်း

ကို ခံလိုက်ရသည်။

“ဟောမဝန်တဲ့”

မိခိုင်းပြောစကားပင် မဆုံးလိုက်ပါ။ သူမက ဖုန်း
ခွက်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို... ဟောမဝန် ပြော”

“မိန်းမစုတ် ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှချည်လား။
တိခနဲပြတ်သွားလိုက်တာ”

“ငါလည်း နင့်ကိုသတိရနေတာ”

“အပိုတွေ၊ ဖုန်းလေးတောင် ဆက်ဖော်မရဘူး။

ဒီကဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

“မောဂရော နေကောင်းတယ်မို့လား”

“အင်း... ငါ နင့်ကိုပြောမလို့”

“ဘာလဲ”

“ကို... ဒီနေ့ မန္တလေးဆင်းသွားတယ်။ ခုနကပဲ
ဖုန်းခေါ်တယ်။ သူမန္တလေးမှာပဲ အိပ်ဖြစ်တော့မယ်တဲ့။ အဲဒါ

အိပ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်း မအိပ်ရဲလို့”

“ငါ လာအိပ်ကူရမယ်ပေါ့”

“သတ္တကိုက ခွင့်ပြုရဲလား”

“ငါ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်လို့ရပါတယ်။ ငါ နင့်ကို လာ အိပ်ကုမယ်။ နင်နဲ့ငါ အတူမအိပ်ရတာ ကြာနေပြီပဲ။ ကြုံ တောင့်ကြုံခဲ အခွင့်အရေးလေးကို လက်လွှတ်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ် မလဲ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်ဟာ။ ဟိုးတုန်းကဆို ငါတို့ အတူတူအိပ်ရင်း ပြောချင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေကြတာ”

“နင် ငါ့ကို လာကြိုလေ။ ငါ တောင့်နေမယ်”

“အိုကေ... အိုကေ... နောက်မိနစ် (၂၀) ကြာ ရင် ငါ ရောက်လာမယ်”

သူမ ဖုန်းရပြီးတော့ အကျေနပ်ဆုံး ပြုံးရယ်မိလိုက် သည်။ သူမ ဒီလိုမရယ်မောမိတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

သူမရင်ထဲ လန်းဆန်းသွားမိသည်။ သူမ နှစ်သက် ခဲ့တာ ဟိုးတုန်းက ဘဝတစ်ခုလေ။ သူမ နှစ်သက်ခဲ့သော ဘဝလေးကို တစ်ရက်တန်စေ တစ်နာရီတန်စေ ပြန်ရခဲ့မယ် ဆိုရင်ပဲ သူမက အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ ပျော်ရွှင်စမ်း မြောက်မိသူပါ။ သူမက သတ္တကိုဆိုတာမျိုး အိပ်ထောင်တာ

နေပါလားဆိုတာမျိုး စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာများကို မေ့လျော့၍ ခဏတာလေးဖြစ်ဖြစ် လွတ်လပ်တဲ့ဘဝတစ်ခုကို ခုန်ဆင်း လိုက်ချင်ပါသေး၏။ လွတ်လပ်တဲ့ဘဝတစ်ခုကိုသာ ခဏ တာလေးဖြစ်ဖြစ် ရခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒုက္ခတွင်းထဲမှာနေပျော်ပါပြီ။

“ကျွန်မ ဒီနေ့ ဟောမဝန်တို့အိပ်မှာ သွားအိပ်ဖြစ်မယ်”

“ခွင့်တောင်းနေတာလား။ အသိပေးနေတာလား”

“ရှင် ထင်ချင်သလို ထင်ပါ”

“ငါက မသွားရဘူးဆိုရင်ရော”

“ရှင် ကျွန်မဘဝကို ဘယ်အချိန်ထိ တားဆီးပိတ် ထင်နေဦးမှာလဲ။ ကျွန်မ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှပြီ။ ရှင် နည်းနည်း လေးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ချင်းတကြည့်ပေးပါဦး။ ရှင်က အတ္တသမား ထဲ လောကမှာ ရှင်လောက် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူ၊ ရှင်လောက် အတ္တကြီးတဲ့လူရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်လက် ထဲမှာ ကျွန်မက လူတစ်ယောက်မဟုတ်တော့သလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်က မင်းကို ငှက်ဖြူလေး အစ်ကောင်လို လှောင်ချိန်ထဲ သွင်းထားချင်တာ”

“ရှင် အရှေ့... ရှင် ရွှေနေပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ် ရွှေနေပြီ။ မင်းကြောင့် ကိုယ်ရွှေ
နေတာ။ မင်းကို ချစ်လိုက်ရ၊ ဖုန်းလိုက်ရနဲ့... ဟား... ဟား
မင်းနဲ့ ရန်မဖြစ်ရရင် ကိုယ် မနေတတ်တော့သလိုပဲ”

မထီတရီပြောလာသော သူ့အမူအရာကြောင့် သူမ
မှာ ခေါသထွက်သွားရသည်။ အနီးနားရှိ ဖန်ခွက်နှင့် ကောက်
ပေါက်ချင်မိသည့်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းထားရသည်။

“မင်းခေါသဖြစ်နေပုံအလားက ချစ်စရာလေးပါလား
ဟား... ဟား...”

“ကျွန်မ ဒီနေ့ည အပြင်မှာပဲအိပ်မယ်”

“မင်း သိပ်ဆန္ဒပြင်းပြနေပုံရတယ်။ တစ်ရက်
လောက်တော့ ကိုယ် ခွင့်ပြုပေးမယ်”

ဒီလိုကျတော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ သူ့ထီက
ပါမစ်ရလိုက်တော့ သူမ ထခုန်ချင်လောက်အောင် ဝမ်းသာ
သွားရသည်။

ဝမ်းသာမိသည့်စိတ်ကို မဖုံးနိုင် မဖိနိုင်ပင် ပြုံးလိုက်

မိသည်။

သူ့နားလေးမှ ကလေးတစ်ယောက်လို လှစ်ခနဲ
ပြေးထွက်သွားသော သူမလေးကို ဇင်းကြည့်ရင်း သူ ကြည့်နူး
သွားမိသည်။

မင်း ကိုယ့်ရှေ့မှာပြုံးပြဖို့ကို အဲလောက်ထိ တွန့်တို
ရသလား။ သူမရဲ့ လှစ်ခနဲ အပြုံးတစ်ပွင့်ကို အမိအရ ဖမ်းယူ
လိုက်ပြီး နှလုံးသားထဲ မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်သည်။

သူမ အပြုံးကို မမြင်တွေ့ရတာ ကြာပြီမို့ သူမအပြုံး
ရေးရေးလေးအတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားမိသည်။
သူမကို သူ တစ်ရက် တစ်မနက်လေးပင် ခွဲစွာမနေချင်တော့
ပါ။ သို့ပေမယ့် ဖုန်းပြောရင်း ကြည်ရွှင်နေတဲ့ သူမမျက်နှာ
လှလှကို မညှိုးငယ်စေချင်၍ ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းပါ။

အကယ်၍ သူက ခွင့်မပြုလိုက်ဘူးဆိုရင်ရော သူမ
က ငြိမ်နေမှာမို့လား။ သူမနဲ့သူ ထပ်ပြဿနာဖြစ်ဖို့ပဲ ရှိနေ
တော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း သူ့ဘက်က သူမလေး
ကို အလျှော့ပေးချင်မိသည်။ ဒီလိုလေး သူက အလျှော့ပေး

လိုက်တော့ ပျော်ရွှင်သွားတဲ့ သူမ မျက်နှာလေးကြောင့် သူ
ကြည်နူးပျော်ရွှင်ရသည်မှာ အမှန်ပင်။

ချင်းချင်းရယ်မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်လိုက်ပါတော့လား။
မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုယ်လည်း မင်းကို မမန်းချင်
တော့ပါဘူး။

အမှန်းလှိုင်းလုံးကြီးတွေနဲ့ မြစ်များမံ စီးဆင်းလာတဲ့
နာကြည်းမြစ်ရေတွေကို အချစ်ပင်လယ်ပြင်ကြီးမှာ အဆုံး
သတ်ကြပါစို့ကွာ။ ကိုယ်လည်း ပင်ပန်းနေသလို မင်းလည်း
နာကျင်ခက်ခဲလှပါပြီ။

ကိုယ်တို့ အမှန်းတွေကို အဆုံးသတ်ကြရအောင်
ကွာ။

ကိုယ်ကလည်း မင်းကို နည်းနည်းအလျှော့ပေး
မယ်။ မင်းကလည်း ကိုယ့်ကို မတင်းမာပါနဲ့တော့။ ဒီလိုသာ
ဆို ကိုယ်တို့ကမ္ဘာက စိမ်းလန်းသာယာလာလိမ့်မယ်။

“အခုမှ ဘဝတစ်ခုနဲ့တူလာသလိုပဲ။ လေထူလေး
က အေးမြနေတာပဲ”

“အေးမြတယ်လုပ်မနေနဲ့။ လက်တိုလေးနဲ့ အအေး
မိနေဦးမယ်”

“ဟင်း... ဟင်း... ဒီလိုအရသာလေးကို ငါ နှစ်
သက်တယ်။ ဒီလိုပဲ ကြယ်တွေကို ဝေးကြည့်ခွင့်မရခဲ့တာ
ကြာခဲ့ပါပြီ။ ငါ ငယ်တုန်းက ဘယ်လိုစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးလဲ သိ
လား။ ဒီလိုမြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်အိပ်ပြီး ချစ်သူနဲ့
အတူ ကြယ်တွေကို ရေတွက်ချင်ခဲ့တာ ... ဟား... ဟား”

ရယ်ရတယ်နော်။ နင်လည်း ငါ့ချစ်သူပါပဲ။ နင့်ကိုလည်း ငါ
ချစ်တယ်လေ။ လာပါ... ဟေမဝန်ရယ် ငါ့နားလေးမှာ လာ
အိပ်ပေးစမ်းပါ”

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို
အိပ်နေသော သူမက ဟေမဝန်ကို အဖော်ခေါ်လိုက်သည်။

“အရှုံးမ... တော်ပါ မြက်ခင်းပြင်ကြီးမှာ အေးက
အေးနဲ့၊ ငါ့ကို အဖော်မခေါ်နဲ့၊ ငါ မအိပ်ချင်ဘူး။ မောဂနဲ့ဆိုရင်
တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“မိန်းမ... ငါ့ကို မောဂလောက် မချစ်ဘူးဆိုတဲ့
အဓိပ္ပာယ်ပေါ့လေ”

“ဘယ်တူလိမ့်မလဲဟာ၊ ၅၂၈ နဲ့ ၁၅၀၀ ထက်ဝက်
ကျော်ကွာနေတဲ့ဟာကို”

“အမှန်တွေကြီး တိုင်းထွာပြမနေနဲ့။ နင့်အမှန်
တရားကြီးက နားထောင်လို့ မကောင်းဘူး”

“ပြောရင်းဆိုရင်း သတိတောင်ရလာပြီကွာ။ သူ
အိပ်နေပြီလား မသိဘူး”

“သိပ်ပိုတာပဲ”

“ချစ်တာကိုး”

သူမတို့နှစ်ယောက်ကြား စကားသံတို့က တိတ်
ဆိတ်သွားရပြန်သည်။

ဟေမဝန်က ကော်ဖီပူပူကို တစ်ငုံပြီး တစ်ငုံ
သောက်နေသည်။

ချင်းချင်းကတော့ ကျယ်ပြောလှပတဲ့ ကောင်းကင်
ပြင်ကြီးကိုသာ မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်နယ် စိတ်ဝင်စားစွာ
ငေးမောနေခဲ့သည်။

“လက တစ်ခြမ်းလေး လှနေတယ်နော်၊ လဆန်း
လား လဆုတ်လား”

“လဆန်းပေါ့ဟဲ့၊ လဆန်းမို့ လကစောစောကြီး
ထွက်နှင့်နေတာပေါ့”

“ငါ အဲ့လို လခြမ်းကွေးလေးပေါ် ထိုင်ခဲ့ဖူးတယ်”

“နင် ရှုံးနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟွန့်အွန်း... ငါ တကယ်ပြောတာ၊ ငါ့ကို တစ်

ယောက်ယောက်က ကောင်းကင်ကျယ်ပေါ်ကို ခေါ်သွားဖူးတယ်။ ငါ သိပ်ကြည်နူးမိခဲ့တယ်။ ကြယ်လေးတွေက သိပ်လှတာပဲ။ ကြယ်လေးတွေကိုလည်း တစ်ပွင့်ပြီး တစ်ပွင့် ကိုင်ကြည့်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ လခြမ်းကွေးပေါ်မှာလည်း နတ်သမီးလေးလို ထိုင်နေခွင့်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်လေးကို ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်အောင် တန်ဖိုးထားခဲ့ရပါတယ်။ နင့်ကို မောဂက ကြယ်တစ်ပွင့် ရူးဆွတ်ပေးမယ်လို့ ပြောဖူးလား။

“ယောက်ျားပဲ ပြောတာပေါ့ဟဲ့။ အခြေမရခင်တော့ မြင့်မိုရ်တောင်ကိုတောင် မ.ရွှေပေးမတတ်ပဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်က ငါ့ကို ကြယ်တစ်ပွင့် ရူးဆွတ်ပေးခဲ့ဖူးတယ်”

“အိပ်မက်ထဲမှာလား”

“ဟင့်အင်း... တကယ်ပါ။ ဟော... ဟိုမှာ ကြယ်ကြွနေပြီ။ ဟေမဝန် ဆုတောင်းရအောင်”

“ချင်းချင်း နှင် ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘဲနဲ့”

သူမ ချင်းချင်းကို အပြစ်တင်သလိုလေး ပြောလိုက်

ပေမယ့် သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်ခုခု ဆုတောင်းလိုက်မိပါသေးသည်။

“လပြည့်ဝန်းကြီးကိုကြည့်ပြီး သစ္စာတိုင် ဆုတောင်းရင် ဆန္ဒပြည့်တယ်ဆိုတာ နှင် ကြားဖူးလား ဟေမဝန်”

“အင်း... အရင်တုန်းကတော့ အပျော်ဆုတောင်းခဲ့ဖူးတယ်”

“ပြည့်လား”

“အင်း... မောဂက ငါ့ကိုတကယ်ချစ်သွားတယ်လေ”

“နင့်ကျတော့ ဆန္ဒပြည့်ဝပြီး ငါ့ကိုကျတော့ ဘာကြောင့် လမင်းက လှည့်စားရတာလဲ။ လပြည့်ညတိုင်း ကြယ်ကြွတိုင်း ငါ တောင်းခဲ့တဲ့ဆုက တစ်ခုတည်းပါ။ ဘာကြောင့် မပြည့်ဝရတာလဲဟင်”

“နင့်ဆုက အရမ်းရှည်သွားလို့နေမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... မရှည်ပါဘူး။ ချစ်သူနဲ့ ထာဝရအဟူ နေရပါစေလို့ပဲ တိုတိုလေးပါ”

ဟေမဝန်ရင်ထဲ ထိခိုက်သွားရသည်။

ချင်းချင်းရယ် မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ အရာတစ်ခုကို စိတ်ကူးနဲ့ မရှေးသွပ်ပါနဲ့တော့လား။ လက်တွေ့ကျကျ ဘဝကို ရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းလိုက်စမ်းပါဟာ။ သူမ အမှန်တရားကို ရှင်းပြ ပြောဆိုချင်လှသော်လည်း ခံစားချက် ပြင်းထန်လွန်းသည့် ချင်းချင်းကို သနားလှပါသည်။

ထိုစဉ် မီးရောင်တစ်ခုက စူးစနဲ ကျသွားပြီး ခြံဝင်း ထဲသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး မောင်းဝင်လာသည်။ ဟေမဝန်က လည်း ထိုင်နေရာမှ ဆတ်စနဲ ထရပ်လိုက်ကာ ချင်းချင်းက လည်း လဲလျောင်းနေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

ဆိုင်ကယ်က သူမတို့နား မြက်ခင်းပြင်အစပ်လေး မှာ ရပ်သွားပြီး...

“ဧည့်... ချင်းချင်းရော ရောက်နေတာကိုး”

“မိုးတောင်ချပ်နေပြီ။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

“မောဂမရှိဘူး။ မန္တလေးဆင်းသွားတယ်”

“ဒီကောင် ဖုန်းတစ်လုံးဆက်လွန်းလို့ မနေနိုင်ဘဲ ထလာခဲ့ရတာ။ နင့်ကို စိတ်မချလို့တဲ့။ အဲ့ဒါ သွားကြည့်လိုက်

ပါဦးဆိုလို့”

“အင်း... အဲလိုလေးကျတော့ စိတ်ပူဖော်ရသေး သားပဲ။ သူ မသွားခင် ငါနဲ့နည်းနည်းစိတ်ကောက်သွားကြ တာလေ”

“ချင်းချင်းကရော ဘယ်လိုလုပ် ညကြီးရောကိန်း ရတာလဲ”

“ငါ အိပ်ကူးဖို့ခေါ်ထားတာလေ။ ကဲ... ဧည့်သည် ကြီး ထိုင်ဦး။ ငါ နင့်အတွက် ကော်ဖီသွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

“အင်း... ငါက ခါးခါးလေး ကြိုက်တယ်နော်”

“သိပါတယ်”

ဟေမဝန် ထွက်သွားပြီးတော့ သူမနဲ့သူ နှစ်ယောက် တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မရဲ တရဲလေး ခိုးခိုးကြည့်မိခြင်းဖြင့်သာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

သူမက အေးလှအေးချင် ကော်ဖီခွေးခွေးကို တင်ခဲ့ မျှ သောက်လိုက်သည်။

“အရမ်းအေးတယ်နော်။ နင် မအေးသွားလား”

ရွတ်ချေပျက်ယွင်းသွားရသည်။ သူမက ဒါကို အကဲခတ်မိပြီး အလျင်အမြန်ပင် စကားဖာလိုက်ပြန်သည်။

“ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေ လင်းထိန်နေတာပဲ နော်။ ပျော်စရာကြီး”

သူမက အဆက်အစပ်မရှိပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား တိတ်ဆိတ်သွားရပြန်သည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ရင်ထဲက ဆန္ဒမှန်ကို တူးဖော်သလိုဖြစ်လာ၍ သူမ သူ့ရှေ့မှ ထထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိလိုက်သည်။

“ဟေမဝန်က အရမ်းကြာတာပဲ။ ဘာလုပ်နေသလဲ မသိဘူး”

ဟု ရောက်တတ်ရာရာပြောကာ ထလိုက်သည်။ သည်တွင် သူမက သူမရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာ

“နင် ငါ့ကို တစ်ခုခုတောင်းဆိုကြည့်လိုက်ပါလား”

သူမမှာ လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့သော စကားလုံးမှန်မှန် တက်သွားရသည်။

ဟင် . . . သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စလေးတွေ

သီနေပါလား။

လရောင်၊ ကြယ်ရောင်တို့ရဲ့ မှိန်ပျူအလင်းရောင်ကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းလက်လက်ကို သူမ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမကလည်း သူ့ဆုပ်ကိုင်ခံထားရသော လက်ကို မရှုန်းဖယ်မိသေး။

“(၅)နှစ်တာလုံးလုံးမှာ ငါ နင့်ကို လွမ်းတဲ့အကြောင်း ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ မှတ်တမ်းတင်လာခဲ့တာ ဒိုင်ယာရီစာမျက်နှာတွေ အပြည့်ပါ။ နင် ဘာကြောင့် ရက်စက်သွားခဲ့တာလဲဟာ။ ငါ အရှုံးတစ်ပိုင်းခံစားခဲ့ရတယ် သိလား။ ငါ မက်ခဲ့ရတဲ့ အိပ်မက်တွေ ပျက်စီးခဲ့တယ်။ တည်ဆောက်ချင်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာလေးက မဖြစ်နိုင်ခြင်းတွေထဲမှာ ပျော့လွင့်နေရပြီ။ ဒီဝေဒနာတွေကို အရှုံးမီးပိုင်း ခံစားနေရတာ နင် သိလား။ နင့်ဆို စိတ်နှာနာနဲ့ မုန်းမေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ငါ့နှလုံးသားက နင့်ကို မုန်းခွင့်မပေးခဲ့ဘူး။ ငါလေ . . . ငါ . . . နင့်ကို . . . အာကွာ . . . တောက်”

သူ မချီတင်ကဲလေးဖြစ်သွားရသည်။

ဘာကြောင့်လဲ ချစ်သူရယ်။ ပြောလိုက်ပါ ပြောချ
လိုက်ပါ။ နင့်ရင်ထဲက ထွက်ပေါ်လာမယ့် စကားသံလေးကို
ကြားခွင့်ရချင်လို့ပါ။

သူ ဘာမှရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားချင့်ချိန်မနေ
တော့ဘဲ ရင်ထဲက ဆန္ဒအတိုင်း သူမလက်ကလေးကို ညင်
သာစွာ ဆွဲကာ ရင်ချင်းအပ် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိပါတော့
သည်။ ကြယ်ရောင်စုံ လင်းလက်နေတဲ့ ကောင်းကင်ပြင်ကြီး
အောက်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦး မခွဲနိုင် မခွာရက်ပင် တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက် လွတ်ထွက်သွားမည့်အလား ပွေ့ဖက်ထား
လိုက်ကြသည်။

“ရောင်းရင်း... ငါလေ...”

“မပြောပါနဲ့။ ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့။ ငါ နားလည်
ပါတယ်။ အလိုလိုနေရင်းကို နားလည်နေမိတာပါ”

အမှန်ပါပဲ။ သူတို့နှလုံးသားချင်း အပြန်အလှန်
လည်နေမိသည်။

ချစ်သူကို ဒေါသတကြီးနှင့် ပြုံးမျက်မှန်မှန်တွေ့
တော့ ထင်မြင်ထားခဲ့သမျှ ချစ်သူရဲ့မျက်နှာလေးကို တွေ့
လိုက်ရချိန်တစ်ခဏမှာပင် ထိုအရာတွေက ရင်ထဲမှာ ဘာမှ
မရှိခဲ့သလို လွင့်စင်ပပျောက်သွားရပါသည်။

ချစ်သူရဲ့မျက်ဝန်းစကားကို အလိုလို နားလည်သိ
ရှိနေကြသလိုပင်။

ဓုလို နှစ်ယောက်သား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပွေ့ဖက်မိ
ကြတဲ့အခါမှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘဝတွေ
က တစ်သားတည်းကျသွားရသလိုပင် နားလည်သွားမိလိုက်
သည်။

သေချာနေပါပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖြေ
ရှင်းနေစရာမလိုဘဲ နားလည်မှုကိုယ်စီ ရှိသွားကြပါပြီ။

“ရောင်းရင်း... ငါလေ နှင်နဲ့အတူ ပျော်ခွင့် ကြည်
နူးခွင့်လေးကို တစ်နာရီတန်စေ၊ တစ်ခဏတန်စေလေး ဖြစ်
ဖြစ် မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ငါလည်း နင့်လိုပါပဲ။ ငါ နှစ်နဲ့ချီပြီး မက်ခဲ့ရတဲ့

အိပ်မက်လေးကို တစ်ဧကလေး တည်ဆောက်ကြည့်ချင်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြသည်။

သူတို့အပြုတွေက စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို အကောင်အထည် ဖော်ကြတော့မယ့် လူများနယ် ပီပြင်လွန်းလှပါ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့နားသို့ ဟေမဝန် ရောက်လာခဲ့သည်။

ဟေမဝန်မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုံးပြီး ကြည့်နေကြသော သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရီဝေဝေအကြည့်လေးတွေကြောင့် တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်မိသွားသလို ကျေနပ်လည်း ကျေနပ်သွားမိသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ သိပ်လိုက်ဖက်တာပဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ကာ ကြည်နူးနေကြစဉ် သူတို့ကမ္ဘာထဲကို သူမ ချောင်းဟန်သံပေး၍ ဝင်ရောက်လာ

ဆီးသင့်မသင့်ကိုပင် မချင့်ချိန်နိုင်တော့လောက်အောင် ချစ်သူနှစ်ဦးက သက်ဝင်လှပနေပါ၏။ လိုက်ဖက်လိုက်တာဟုသာ ရင်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် ချီးမွမ်းနေမိသည်။

ထိုစဉ် မှင်တက်စွာ ရပ်နေသော သူမကို သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးက သတိပြုမိသွားကြကာ မျက်နှာလေးတွေက ရွက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ရယ်ကျဲကျဲလေး ဖြစ်သွားကြသည်။

ချင်းချင်း လုံမငယ်လေးလို ဟေမဝန်ဆီ ပြေးလာတာ ဟေမဝန် ခါးလေးကို နောက်ကျောဘက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

လွန်ခဲ့ပြီးတဲ့ အချိန်တွေတုန်းက ချင်းချင်းရဲ့ပုံရိပ်က အခုမှ သက်ဝင်လာရသည်။

“ဟေမဝန် . . . ငါ ရောင်းရင်းနဲ့ အပြင်ဧက လိုက်သွားမယ်နော်။ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်”

သူမ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာအတွက်လဲ။

သံသယများစွာနှင့် ချင်းချင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။

ချင်းချင်းရဲမျှက်နှာမှာ ပကတိဖြူဝင်းဝင်းပနေသည်
မို့ သူမ တွေးထင်ရခက်ခဲသွားသည်။ ချင်းချင်းဟာ မိုက်မဲတဲ့
အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူမ ယုံကြည်
သည်။ ပြီးတော့ ရောင်းရင်းရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုလည်း
သူမ သိနင့်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ယုံကြည်သောအားဖြင့် သိပ်
ရစ်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးအပေါ် အပြည့်အဝ နားလည်မှု ပေး
လိုက်သည်။

“ငါ တစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူးဟာ၊ ကြောက်
တယ်၊ မြန်မြန်ပြန်လာကြစေန”

“အင်းပါ... (၃)နာရီတည်း”

“အိုကေလေ”

“သွားမယ်နော်”

“အင်း”

သူမထံမှ ပါမစ်ရတော့ ကလေးငယ်တစ်ဦးလို ဝမ်း
မြောက်ပျော်ရွှင်သွားသော ချင်းချင်းကို သူမ သနားသွားရ
သည်။

“ချင်းချင်း... ဆိုင်ကယ်စီးရင် ဓလတိုက်တယ်၊
အင်္ကျီဝတ်သွားပါဦးလား”

“ဟင့်အင်း... ရတယ်။ ဒီမှာလေ ရောင်းရင်းအင်္ကျီ
ဝတ်ထားမှာပေါ့”

“ရောင်းရင်း အေးနေမှာပေါ့”

“ရပါတယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

ဟု ရောင်းရင်းက ပြောလိုက်သည်။ အေးရမုန်း
ချမ်းရမုန်းပင် မသိနိုင်လောက်အောင် ပျော်ရွှင်သွားကြတဲ့
သူတို့နှစ်ယောက်ကို သူမက ဘယ်လိုနှလုံးသားခံစားချက်
မျိုးနဲ့ တားဆီးရက်ပါတော့မလဲ။

ရောင်းရင်းရဲ့ ခါးကိုသာ တင်းကျပ်စွာ ဖက်၍ လိုက်
ပါသွားသော ချင်းချင်းကိုသာ သူမ ငေးမောနေမိပါတော့
သည်။

ပထမဦးဆုံးအနေနှင့် ညဈေးတန်းဘက် ဝင်ကာ
အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ငြိုးရှည်ခေါက်ဆွဲ စား
ကြသည်။ ထို့နောက် တွေ့သမျှ ဘုရားရှုမှန်မျိုးစုံကို ဝယ်ကာ
လူစည်ကားသော လမ်းမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း စားသောက်
ကြသည်။

အချိန်တွေကိုသာ ထိုနေရာမှာပဲ ရပ်တန့်လို့ရရင်
ထားဝရပျော်ရွှင်မိကြတော့မှာပင်။

အခုတော့ အချိန်တွေက ပုံမှန်ထက် လျင်မြန်စွာ
ကုန်ဆုံးလာကြသည်။

သူတို့သွားချင်သမျှနေရာစုံကို လျှောက်ပတ်လည်
ကြပြီးမှ သူတို့ရဲ့ အမှတ်တရ စုံတန်းလေးပေါ်မှာ လည်ပတ်
ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။ ဝယ်လာသမျှမှန်တွေကို စား
ရင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စနောက်ကျီဝယ်ကြရင်း
နှင့် မောလာ၍ စုံတန်းလေးပေါ် ထိုင်မိလိုက်ကြသည်။

မောနေကြ၍ အသက်ရှူသံ မူမမှန်ခြင်းကို ရယ်
စရာအဖြစ် ရယ်မောမိကြပါသေးသည်။

“နင်က ရယ်နေရင် အရမ်းကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ
ရောင်းရင်း”

“ဒါဆိုရင် ငါ အမြဲတမ်း ရယ်နေမှနဲ့တူတယ်”

“အင်း . . . အမြဲတမ်းရယ်နေပါလား”

“လောကကြီးက အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီး၊
အမြဲတမ်းတော့ ဘယ်လိုလုပ် ရယ်နိုင်ပါ့မလဲဟ”

သူတို့နှစ်ယောက် မတိုင်ပင်ထားပါဘဲ ငြိမ်ကျသွား
ကြသည်။ ဟောဟဲ . . . ဟောဟဲ . . . အသက်ရှူသံတွေက
လည်း မကြားရတော့သလို မျက်ဝန်းတွေကလည်း ကိုယ်ပိုင်

အဝေးတစ်နေရာတွေဆီ ရောက်သွားကြသည်။

“ငါက အရင်တုန်းက လူ့ဗရတ်လေ။ ငါ့ကြောင့် နင့်
ဆံပင်တွေ တိုသွားသေးတယ်”

“အဲ့ဒီတုန်းက ငါ အရမ်းစိတ်တိုတာ သိလား။ ဒါပေ
မဲ့ တရားခံကို သိချင်ခဲ့တယ်”

“ငါပါလို့ သိလိုက်ရတော့ နင် ဒေါသထွက်သွား
တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ နင့်ကို
စိတ်မဆိုးမိဘူး”

“အဲ့ဒီတုန်းက ရယ်စရာလေးတွေနော်။ နင်က
အရမ်းသတင်းကြီးတော့ ငါက လိုက်ဖွန်တာပေါ့”

“နင်လိုက်ဖွန်တာကြီးကလည်း ရန်လိုက်ဖြစ်တဲ့
အတိုင်းပဲ”

“ဟဲ...ဟဲ... အဲ့လိုဖြစ်သွားလား။ တခြားမိန်းက
လေးတွေကိုတော့ ငါက နူးနူးညံ့ညံ့ပါပဲ။ နင့်ကိုတော့ အဲ့ဒီလို
ဘုတောတောပြောချင်သွားတယ်”

“ငါကလည်း အဲ့ဒီလို ဘုတောတောကြောင့် စိတ်
ဝင်စားသွားတယ် ထင်ပါရဲ့... ဆောရီးဟာ”

“ငါတို့ ဒီ(၃)နာရီအတွင်း ပွင့်လင်းကြေးလေ”

“ဟုတ်သားပဲ။ မေ့သွားတာ”

“ဆောင့်ကြားကြားပုံလေးနဲ့ နင့်ကို ငါ အမြင်ကပ်
မိပေမယ့်လည်း ဘာကြောင့်ချစ်မိသွားလဲ မသိဘူး။ နင့်ကို
လက်ဆောင်ပေးချင်လွန်းလို့ ကြယ်တွေ အများကြီးခေါက်ရ
တယ်။ အခန်းတစ်ခုကို ငှားရတယ်။ လန့်တူအောင် ပန်းပျံ
ပုံဖော်ရတာနဲ့ဆိုင်ရင် ငါ့မုန့်ဖိုးတစ်လစာလောက် ကျွတ်သွား
တယ်”

“ဟယ်...ဟုတ်လား...ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ကြယ်တွေခေါက်လိုက်ရတာ လက်တွေကို နာ
နေတာပဲ”

“နင်ကိုယ်တိုင် ခေါက်ခဲ့တာပေါ့”

“အင်းပေါ့... ပီစီစီလေးတွေကအစပဲ။ တော်တော်
လက်ဝင်တာဟာ။ နင့်ကို ရူးပေးလိုက်တဲ့ ကြယ်တွေဆိုရင်

ဆေးရောင်တွေ စတစ်ကာတွေကအစ အချိန်ယူပြီး လုပ်ထားရတာ”

“အဲ့ဒီကြယ်လေးကို ငါ အစုချိန်ထိ သိမ်းထားတုန်းပဲ။ အဲ့ဒါ ငါ့အတွက် နှင့်ရဲတစ်ခုတည်းသော အမှတ်တရလေး နှင့်ကို သတိရတိုင်း ကြယ်တွေ ခေါက်နေတတ်တာ အကျင့်တစ်ခုဖြစ်နေပြီး အခုဆိုရင် ငါ့မှာ ကြယ်လေးတွေ အများကြီး ရှိနေပြီ”

အမှတ်မထင် ထိုစကားလေးကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာတော့ သူ့ရင်ထဲ နာကျင်သွားရသည်။

သူမရဲ့ပန်းစွန်းလေးကိုသာ သာသာဆွဲဖက်ကာ သူ့ပခုံးပေါ် သူမရဲ့ ဦးခေါင်းလေးကို မှေးတင်စေလိုက်သည်။

“ငါ့လေ ဇနီးကကြီးကလူအားလုံးကို တယ်သွတိုမှ မသိချင်တော့ဘူး။ နင်ကလွဲလို့ပေါ့။ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း မေ့သွားချင်တယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ မေ့သွားခဲ့ရင်တောင် နင့်ကို မေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ကိုယ်ငါထက် နင့်ထိုက်ချစ်တယ်။ ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ နင်က ကမ္ဘာတိုက်တစ်ခုလို

ပိုင်ပိုင်မာမာတည်ရှိနေတယ်။ နင့်ရဲ့အသက်ရှူသံ၊ နင့်ရဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့၊ နင့်ရဲ့လမ်းလျှောက်ပုံ၊ နင့်ရဲ့အပြုံး၊ ပြီးတော့ နင့်ရဲ့အသံ ဒါတွေက ငါ့နှလုံးသားထဲ အမြဲပုံဖော်နေမိတဲ့ အရာလေးတွေပါ။ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ ပေါင်းဆုံခွင့် မရခဲ့ပေမယ့် နင်က ငါ့နှလုံးသားရဲ့ အရှင်သခင်ပါ။ ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ နင့်ကို သိမ်းဆည်းပြီး ထာဝရချစ်သွားမယ်။ အကယ်၍ နောင်ဘဝဆိုတာမျိုး ရှိခဲ့ရင်တောင် ငါ့နင့်ကို မှတ်မိချင်ပါသေးတယ်။ အချစ်ကို ငါတို့တွေ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး နားလည်လိုက်ကြရအောင်နော်”

သူမရဲ့စကားလုံး နုနုလေးတွေက သူ့ရင်ကို တေးထက်ထက်နဲ့ မွန်းလိုက်သလိုပါပဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေ ဗရပွနှင့် နာကျင်သွားရသည်။

“ငါ့လေ... ငါ... နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ် ချင်းချင်း”

“ငါ ခံစားရပါတယ်။ နင့်ရင်ထဲမှာ နာကျင်အံ့ခဲ့နေမှာလည်း ငါသိတယ်။ ငါ နင့်ကို ဝေဒနာတွေ မပေးချင်ဘူး။

ငါကြောင့်ပဲ နင့်ကို ပျော်ရွှင်စေချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ . . . ငါ
နင့်ကို သိပ်ချစ်တယ် ရောင်းရင်း။ တစ်ဘဝစာပါ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ
နင်တစ်ယောက်တည်းပါ။ အခုလည်း ဒီစကားပဲ အရင်တုန်း
ကလည်း ဒီစကားပဲ။ နောင်နှစ်များစွာကြာလည်း ဒီစကား
ပါပဲ။”

“ချင်းချင်းရယ်”

သူမ မျက်ရည်တို့ စဉ်ဆက်မပြတ် တသောသော
ကျဆင်းလာရပါ၏။

ချစ်သူရယ် ချစ်သူရဲ့ပုခုံးထက်မှာ ခိုနွဲ့ပြီး ဝိုရိုက်မိ
ဝေဝတော့။ ဒီလို အခြေအနေလေးတွေကို မျှော်လင့်တမ်းထဲ
ရဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုတော့ ရရှိလိုက်ပြီလေ။ ကျေနပ်ပါတယ်။
ချစ်သူ။ တစ်ဘဝတာအတွက် ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒီနေ့လေဆာ
ပဲ တစ်ဘဝတာလုံးအတွက် သိမ်းဆည်းသွားပါမယ်။ ချစ်သူ
နောင်လည်း စုလိုပဲ ပြုံးရွှင်ရယ်မောရမယ်နော်။ ငါ ချစ်သူ
ထာဝရအလွမ်းတွေ မပေးချင်ခဲ့ပါဘူး။ ကံကြမ္မာလှိုင်းလှိုင်း
က ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ပုတ်ကျီစယ်ခဲ့တာပါ။

(၃)နာရီအတိအကျ ကြာသွားကြသောအခါမှာ
သူမနှင့် သူ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

သူက ဆိုင်ကယ်ကို မရပ်ချင် ရပ်ချင်နှင့် ဘာရိတ်
ဆောင်အုတ်လိုက် လီတတင်ပစ်လိုက်နှင့်မို့ သူမမှာ ဆိုင်
ကယ်နောက်မှီလေးပေါ် လူးလွန့်နေရသည်။ သူမက သူ
ကျောကုန်းလေးကို ဖွဖွလေး တဘုန်းဘုန်း ထုရိုက်ကာ စိုးစိုး
ခပ်ခပ် ရယ်နေမိသည်။

သူတို့မသိရှိကြသေးတာတော့ မီးဝင်းဝင်းတောက
နေတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံနဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုအပြည့်နှင့် ကြောင့်ကြ

မျက်ဝန်းတစ်စုံတို့ပါ။ မှန်ပါသည်။ ဟောမဝန် ဝိုးရိမ်နေရပါသည်။ ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့် သူမတို့အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့သော သတ္တကိုကြောင့် သူမမှာ တော်တော် အကြပ်ရိုက်သွားခဲ့ပါသည်။

သူမက ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားလုပ်ကာ အပြင်မှာ တစ်ခုခုသွားဝယ်တယ်ဟု မဖြစ်စေလောက် ဉာဏ်လေးနှင့် ဉာဏာလေးပါသော်လည်း ဝင်လာတဲ့ ချင်းချင်းနဲ့ ရောင်းရင်းတို့ရဲ့ ရယ်သံလွင်လွင်ကြောင့် ဝိုးရိမ်မှုရေဆူမှတ်က အဆုံးထိ ရောက်သွားသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဖြစ်ပျက်နေလိုက်တာ။

သူ့ကိုတော့ အပြုံးလေးတစ်ပွင့် ခြေရမှာတောင် အင်မတန် တွန့်တိုတဲ့ချင်းချင်းက အခုတော့ တစ်ပါးသူနဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလို့ဆိုပါလား။ ဒေါသတို့ အလိပ်လိုက်တစ်လားသည်။ ဘာသဘောလဲ။ ဒါ ဘာသဘောတွေလဲ။

သူကတော့ သူမ အေးနေမယ်ထင်ပြီး အိမ်တိုက်ရောရောက် အင်္ကျီလာဖို့လို့။ သူမကတော့ ရည်းစားဟောင်း

သူ့ကို လိပ်ညှာပြီး ပျော်ရွှင်နေတာ ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်တဲ့လဲ။ တည်ငြိမ်လှဆဲဆဲ သူ့ဒေါသကို သူမ တန့်နုနှင့် ဆွပေးလိုက်ပါသည်။

မိုးမမြင် လေမမြင်နိုင်ဖြစ်နေသော သူမရဲ့လက်ကို သာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲကိုင်၍ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆွဲချလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ သူမမှာ ပြုံးတူးပျာတာတွေ ဖြစ်သွားရသည်။

“မင်းတော်တော် ပျော်နေတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား။ ငါ့ကို မင်း အရှုံးလုပ်လိုက်ရလို့ မင်း ပျော်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ ဒေါသတကြီးနှင့် သူမကို မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ဆောင်တွန်းလိုက်သည်။

အားနွဲ့တဲ့သူမက မြက်ခင်းပြင်ပေါ် တလိပ်ခါးခါးကွေး လဲကျသွားရသည်။

သူမက လဲကျနေရာမှ ထမည်အပြုမှာ

“ဖြန်း...ဖြန်း...အဲဒါ ငါ့ကို အရူးလုပ်တဲ့အတွက်
လျော်ကြေးပဲ”

သူမမျက်နှာလေးမှာ နီမြန်းသွားပြီး နှုတ်ခမ်းအစွန်း
မှာ သွေးစလေးများ ပေါက်သွားရသည်။

ဟေမဝန်မှာ သတ္တကို့ကိုပဲ တားရကောင်းနိုး ချင်း
ချင်းကိုပဲ ဆွဲရကောင်းနိုး ဖြစ်သွားရသည်။

သတ္တကို့က မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ နောက်တစ်ချက်
ထပ်ရှိက်ဖို့ လက်ရွယ်လိုက်စဉ်မှာ သူ့လက်ကို တစ်ယောက်
ယောက် ဖမ်းဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

“မင်းလွန်ပြီ သတ္တကို။ အားနဲ့တဲ့မိန်းကလေး တစ်
ယောက်ကို ခွန်အားသုံးပြီး အနိုင်မကျင့်သင့်ဘူး”

“သူက ငါ့မိန်းမ၊ ငါတို့က လင်မယားတော်တယ်။
ငါတို့ဟာ ငါတို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့မပတ်သက်ဘူး ဟောကောင်”

သတ္တကို ရောင်းရင်းလက်ထဲမှ သူ့လက်ကို ရုန်း
လိုက်ပေမယ့်လည်း ရောင်းရင်းက ခွန်အားကုန်သုံးပြီး ဖမ်း
ဆွဲထားလိုက်သည်။

ထိုအခါမှာတော့ သတ္တကို့ရဲ့ခေါသဟာ ရောင်းရင်း
ထံသို့ ကူးပြောင်းသွားရကာ ရောင်းရင်းကို ဆောင်တွန်း
လိုက်သည်။ ရောင်းရင်းမှာ အရှိန်ကို မထိန်းလိုက်နိုင်ဘဲ လဲ
ကျသွားတော့သည်။ ထိုအခါမှာတော့ သတ္တကို့က အပေါ်စီး
မှနေ၍ ရောင်းရင်းရဲ့မျက်နှာကို အရှိန်နဲ့ လွှဲပြီး ထိုးပစ်လိုက်
တော့သည်။

ရောင်းရင်း ပြန်လုပ်နိုင်ပေမယ့်လည်း သတ္တကို့ကို
ဘာမှမတုံ့ပြန်ပါ။

ထိုအခါမှာတော့ သတ္တကို့ရဲ့ ကိုယ်ကြီးကို ချင်းချင်း
က အရှိန်နှင့် တိုက်ပြီး တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

သတ္တကို သိပ်အံ့သြသွားရသည်။

“ရှင် သူ့ကို ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး”

သတ္တကို ရင်ထဲ အောင့်မျက်နှာကျင်သွားရသည်။

သူက ချင်းချင်းရဲ့တရားဝင်ခင်ပွန်းလေး၊ ရောင်းရင်းက ဘာမှ
မဟုတ်တဲ့ ရည်းစားဟောင်းဘဝမှာပင် ရပ်တန့်ကုန်ဆုံးသွား
ပြီလေး၊ ချင်းချင်းရဲ့ သဘာဝ မကျလှတဲ့ အပြုအမူကို သူ့ပြု

သွားရသည်။

“ဘာလဲ . . . မင်းက မင်းကောင်ကို ထိလို့နာတယ်
ပေါ့လေ . . . ဟုတ်လား။ မင်းတို့ အပြင်မှာဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်
နေကြတာကို အသာတကြည် အရသာခံပြီး ကြည့်နေရ
အောင် ငါက နွားမဟုတ်သေးဘူးကွ။ မင်းလို မလောက်လေး
မလောက်စားမိန်းကလေးတစ်ယောက်က ငါ့ကို လာပတ်လို့
မရဘူး . . . နားလည်လား။ ဒီထက်ဆိုးလာရင်တော့ မင်း
ကောင်ကို ငါ ထောင်ထဲပို့ပစ်မယ် . . . နားလည်လား”

“အဲဒီလောက်ထိ ရှင်လုပ်လိုက်ရင်ရော ကျွန်မက
ဖြစ်ခံနေမယ်ထင်လား”

“ဘာ . . . ဖြန်း”

“ခွပ်”

သတ္တကိုက ချင်းချင်းရဲ့ပါးကို လွှဲပြီး တစ်ချက်ရှိတ်
လိုက်သလို သတ္တကိုရဲ့မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာလည်း ရောင်းရင်း
ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ရောင်ကိုင်းသွားရသည်။ သူက မဆီ
မဆိုင်ဆိုသလိုပင် လင်မယားပြဿနာထဲ ဝင်ပါခဲ့မိပါတော့

သည်။

သွပ်စိတ်တွေတို သူ ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်တော့
ပါ။

သွေ့ရှေ့မှာ သွေ့ချစ်သူကို မညှာမတာ ရိုက်နှက်နေ
သော ချစ်သူရဲ့သက်ဆိုင်သူကို သူ ဘယ်လိုမှ နားလည်ခွင့်
လွှတ်မနေနိုင်တော့။

သူ့ကိုယ်တိုင် အမြတ်တနိုးနှင့် ရှိက်နှမ်းခဲ့ဖူးသော
ပါးပြင်နုနုကို သတ္တကိုရဲ့ ညှာတာစိတ်ကင်းမဲ့လွန်းလှသည်။

ချင်းချင်းရယ် နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလူနဲ့ ဆက်လက်
ပေါင်းဖက်နေရသေးတာလဲဟာ။

“ဒီနေ့ကို မှတ်ထားလိုက်။ မင်းနဲ့ငါ တစ်နေ့တွေ့
ကြတာပေါ့ကွာ”

ဟု ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ပြီး ပြောသွားကာ ချင်း
ချင်းကို အရှုပ်တစ်ရှုပ်လို ကားပေါ်တွဲတင်သွားလိုက်သည်။

ကူကယ်ရာမဲ့ မျက်လုံးလေးများနှင့် သူ့ကို ဝင့်ကာ
ကြည့်သွားသော သနားစရာမျက်ဝန်းလေးများကြောင့် သူ

အတွက် ကျယ်ပြောလှတဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ နေစရာနေရာ မရှိတော့ပြီ။

ချစ်သူရယ် . . . ဒါ မင်းဘဝတဲ့လား။

ကားလေးက မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသော အခါ သူ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် အရှုပ်ကြီးပြတ်တိုင်ချလိုက်မိတော့သည်။

သူရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နာကျင်အုံ့မိနေရသည်။
ချောက်ကမ်းပါးနက်ကြီးထဲ ပြုတ်ကျခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ပြန်တက်နိုင်တဲ့ ရွန်းအားက သူ့မှာ ရှိချင်ရှိနေဦးမည်။ အခုတော့ အဆုံးအစမရှိတဲ့ စကြဝဠာထဲမှာ ဘာမှမရှိတဲ့ အရာတစ်ခုလို မျောလွင့်နေရသည်။ ရွှပ်ထွေးနေတဲ့ ကြိုးပုံကြီးတစ်ခုဆိုရင်တောင် အရှုပ်အထွေးကို ဖြေရှင်းနိုင်မယ့် အစအပိုင်းအစနှင့် အဆုံးအပိုင်းအစကို တွေ့ရှိပြီး ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်ဦးမည်။ အခုတော့ သူတို့ပြဿနာက အစမရှိသလို အဆုံးလည်း မရှိနိုင်တဲ့ ဇာတ်မျောကြီးတစ်ခုပင်။ သူတို့တွေ ဘာမှမတတ်နိုင်ကြတော့ပါ။ ဘာမှလုပ်မရတော့လောက်

အောင်ပဲ အရာအားလုံး လွန်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

ဟေမဝန် ပြောပြသမျှစကားလုံးတိုင်းက နားထဲ မဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ်ချက်ပင်။ ဟေမဝန်ရဲ့စကားလုံးတချို့ ကြပြန်တော့လည်း နှလုံးသားတည့်တည့် ထိမှန်လာသည်။
သေချာသည်။ သူ့ချစ်သူရဲ့ဘဝကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားပေတော့မည်။

လေ့ကျင့်နေလိုက်သည်။

ခဏအကြာမှာ သူက ညအိပ်ဝတ်အင်္ကျီကြီးနှင့်၊
သူမနား ပြုံးတူးပျာတာ ရောက်ရှိလာပြီး...

"ဟား... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွာ၊ တော်ပြီ
တော်ပြီ ဆက်မလုပ်နဲ့တော့၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်း အားကစား
မလုပ်နဲ့ကွာ"

"ဒါ... ကျွန်မဆန္ဒပါ။ ကျွန်မ လုပ်ချင်ရင် လုပ်
မယ်၊ ရှင် နေရာတကာ ဝင်မဝွက်ဖက်ပါနဲ့"

"မဝွက်ဖက်လို့ ရမလားကွ၊ ဝိုက်ထဲက ကလေး
တစ်ခုခုဖြစ်မှာမို့လို့ သတိပေးနေတာ"

သူ့ရဲ့စိုးရိမ်တကြီးအပြောမှာတော့ သူမက ခနီးခန့်
နှင့် ဂဟင်းဟင်း ရယ်လိုက်သည်။

ဒါကို သူက မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရတာ...

"ဘာလဲ... မင်းက ငါနဲ့ရတဲ့သွေးမို့ မလိုချင်တာ
လား"

သူမ မဖြေပါ။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်း

တဲ့လေ။

"ဟိုကောင်သွေးဆိုရင်တော့ မင်း အမြတ်တနိုးနဲ့
တန်ဖိုးထားနေမှာပဲ မဟုတ်လား"

"ရှင် သိနေတဲ့အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သိသိ
ချည်းနဲ့ ထပ်မေးရင်တော့ ကျွန်မ အဖြေက ရှင့်နားထဲ ကြား
ရခက်မှာ အမှန်ပဲ"

"တော်... မင်းကွာ"

သူမရဲ့မျက်နှာတည်တည် ရိုက်ချလိုက်ဖို့ လက်
ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဒေါသတွေကို ချုပ်ထိန်းလိုက်သည်။

သူမကတော့ မျက်နှာကို ချီမောထားပါသည်။

"ငါ ဒီလောက်နှိပ်စက်နေတာကို မင်း ဘာဖြစ်လို့
ကြောက်ရွံ့မနေရတာလဲ... ဟင်"

"ကျွန်မ ဘယ်အရာမှ မကြောက်ဘူး၊ ကျွန်မကို
ကြောက်အောင် ပြုစားနိုင်တာ ကမ္ဘာနဲ့မျိုး ပြောရဲတယ်၊
ရောင်းရင်းရဲ့ အမှန်းပဲ၊ ရှင် နှိပ်စက်သမျှခံနေရတာလဲ ဘဝ
အဆက်ဆက်ကပါလာတဲ့ ဝင့်ကြေးတစ်ခုပဲလို့ သူမဘာ

ထားပြီးသားပါ။ ဝဋ်ကြွေးကုန်ရင် သူ့အလိုလို ငြိမ်းချမ်းသွား
လိမ့်မယ်”

“မင်း ဘယ်လိုပိန်းမမျိုးလဲ ဟမ်၊ မင်းဟာ မိခင်
လောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီဆိုတာ သတိရစမ်းပါ”

သူမ တောက်တစ်ချက်ပြင်းပြင်းခေါက်၍သာ အိမ်
ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပါတော့သည်။

ဒေါသထွက်သွားသော သူမဟန်ပန်က သူ့ဆီ
ဟာသတစ်ပုဒ် ရွတ်ပြသွားသည့်အလား သူ့မှာ တဟင်းဟင်း
နင့်။

သူမ တစ်ရေးနိုးလာသောအခါမှာ လရောင်က
ထိန်ထိန်ညှိုးနေတာမို့ သူမက လရိပ်လေးကို သဘောကျ
ကာ ခံစားနေမိသည်။ သူမ လရောင်အောက်မှာနေခြင်းကို
သိပ်နှစ်သက်ပါသည်။ လရောင်အောက်မှာ နေရင်းဖြင့်ပင်
တစ်ယောက်ယောက်ကို သတိရလာမိသည်။

သူမခေါင်းထွက်ကို ခါယမ်းပစ်လိုက်ပါသည်။ မဖြစ်
သင့်ဘူး။ ဒီလိုစိတ်မျိုး ထပ်မဖြစ်ရဘူး။ လွင့်ပျံ့ချင်မိတဲ့စိတ်
ကို အမျိုးမျိုး ဆုံးမနေမိရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကို ငေးစော
နေမိသည်။

ထိုစဉ် သူမမြင်ကွင်းထဲ လှုပ်ရှားနေသော လူတစ်
စု တိုးဝင်လာသည်။

သူမ အာရုံတွေကို စုစည်းပြီးကြည့်လိုက်တော့
အလုပ်လုပ်နေကြခြင်းရယ်ပါ။

ကုန်လောင်းရုံထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို ကွန်တိန်နာ
ကားကြီးထဲ တင်နေကြသည်။

သူမ သိပ်အံ့သြသွားရသည်။ သူမ ဒီပုံစံကို မြင်တာ
နှစ်ခုကြီးတောင် ရှိနေပါပြီ။

ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။ သူမ စိတ်ထဲ သံသယလေး ထိုး
ဝင်လာပါသည်။ ညကြီးမင်းကြီး လူနည်းစုလေးနှင့် ဒီလောက်
တောင် အလုပ်ရှုပ်နေကြပုံထောက်ရင် ဒါ ရိုးရော ရိုးရဲလား။
သတ္တကို ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ သူမစိတ်ထဲ ပထမဆုံး ဝင်
လာမိတဲ့ သံသယလေးပါ။

သူမ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထမ်းနေသော ဝန်ထုပ်
ကြီးတစ်ထုပ်မှာ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

အားလုံးက အထိတ်တလန့်နှင့် ထွက်ကျသွား

သော ဝန်စည်ထုပ်ကြီးနား ဝိုင်းအုံ့လာကြသည်။ အထူး
အဆန်းဖြစ်နေ၍ သူမလည်း ပို၍ အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်
သည်။

သူမ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရပါသည်။ ဒါ... ဒါ
ဘိန်းဖြူတွေ။ ဟုတ်ပါကယ်။ ဒါ ဘိန်းဖြူတွေပါပဲ။

ဘုရား... ဘုရား... သတ္တကိုက ဒီလို ဥပဒေနဲ့
မလွတ်ကင်းတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်နေပါလား။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သတ္တကို ဒီလိုမဟုတ်တဲ့
အလုပ်တွေ လုပ်နေတာကို ပိတ်ပင်တားဆီးရမှာလား။ ဒါ
လည်း သတ္တကိုဆိုတဲ့ ဂျစ်ကန်ကန်လူက သူမရဲ့စကားတွေ
ကို အလွယ်တကူ လက်ခံနာယူလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဒါဆို သူမ
တာဝန်သိပြည်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် သက်ဆိုင်ရာကို
အကြောင်းကြားရမှာလား။ ဒါကရော ဖြစ်သင့်ရဲ့လား။ သူမ
မချစ်ပေမယ့် သတ္တကိုက လူတွေအားလုံးရဲ့အမြင်မှာ သူမရဲ့
တရားဝင်ခင်ပွန်းသည်လေး၊ ယောက်ျားကို မိန်းမက တောင်
ထဲပို့လိုက်တယ်ဆိုတာ လူကြားလို့မှ မသင့်တော်ပါ။

သူမ ဘာမှမတွေ့တတ်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။
နားထဲမှာတော့ ဆူဆဲမာန်မဲနေတဲ့ သတ္တကိုရဲ့ မဝီဝီတံခါး
အသံကို နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရသည်။

မတူညီလိုက်တဲ့စရိုက်တွေ၊ ရောင်းရင်းက နူးညံ့
ညင်သာပြီး လူငယ်ဆန်သလောက် သတ္တကိုက စီးပွားရေး
သမားဆန်ဆန်နှင့် ကြမ်းတမ်းရင့်သီးလွန်းလှသည်။ အမှန်
တကယ်တော့ သတ္တကိုကလည်း လူချောတစ်ယောက်ပါပဲ။
ရောင်းရင်းထက်ပင် ပိုခန့်ချင် ခန့်နေပေဦးမည်။ သို့ပေမယ့်
သူမ နှလုံးသားက ရောင်းရင်းထဲပါးမှာပဲ ပျော်ဝင်ခဲ့ပြီးပြီလေ။

ရောင်းရင်းနဲ့အတူ ရှိနေရရင် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတဲ့
အတိုင်း သာယာပျော်ရွှင်နူးညံ့ရသလောက် သတ္တကိုနဲ့တော့
သူက ဘီလူးဆိုင်းတီး၍ ကိုယ်က ဘီလူးက ကနေရသည်။
စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှပါဘိ။

သတ္တကိုကို တွေ့လိုက်ရလျှင်ပင် သူမ ငါးနှစ်
လောက် အသက်ရှူရပ်သွားချင်လှပါ၏။

ရောင်းရင်းနဲ့တော့ သူမရဲ့အချိန်တွေက ကုန်တာ

မြန်လွန်းလှသည်။

သူမ အဲ့ဒီလောက်ထိ မေတ္တာရှိပါသော သတ္တကို
က တရားမဝင်တာတွေ လုပ်နေပြန်တော့ သူမ ပို၍မှန်းတီး
မိသွားသလိုပင်။

သူမ ဝရန်တာမှာ ရပ်ကြည့်နေမိသည်မှာ ကြာလာ
၍ လက်ဖျားလေးများပင် အေးစက်ထုံကျင်နေရသည်။ သူမ
ရဲ့မြင်ကွင်းထဲမှာ ဘာလှုပ်ရှားမှု အရိပ်အယောင်ကိုမှ မတွေ့
ရတော့။

“ဟင် . . . ချင်းချင်း မအိပ်စသေးဘူးလား”

“တစ်ရေးနီးတာပါ”

သတ္တကိုက သူမရဲ့လက်ဖျားလေးများကို ဆုပ်ကိုင်
လိုက်ပြီး . . .

“အေးစက်နေတာပဲ။ ရပ်နေတာ ကြာပြီထင်
တယ်”

“ရှင်တို့ဖြစ်ပျက်နေတာ အကုန်လုံး ကျွန်မ မမြင်
လိုက်တယ်”

“ဧည့်”

သူက ဘာမှမခံစားရသလို ပုံမှန်ပင်။

“ရှင် အဲဒီအလုပ်တွေသာ ဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ရှင့်ဘဝ ဇာတ်သိမ်းက မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ကိုယ် သိတတ်စေချင်တည်းက ဒီအလုပ်ကို လုပ်လာခဲ့တာ ဘာအခက်အခဲ အနှောင့်အယှက်မှ မကြုံရဘူး သေးဘူး”

သူမ အံ့သြသွားရသည်။ ဒါဆို သူမဝေဖန်လည်း

သူမ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားသလိုကြီး ခံစားသွားရသည်။ ဘာကို ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းသွားရသလဲဆိုတာ အတိအကျ မပြောနိုင်ပေမယ့် ရင်ထဲက တစ်ခုခုကို နှုတ်ထူသလို ခံစားလိုက်ရတာတော့ အမှန်ပါ။

“ရှင့်စိတ်ထဲ ဒီအလုပ်ဟာ မကောင်းဘူးလို့ မတွေ့မိဘူးလား”

“ကောင်းတယ် မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ဟာ ဘဝမှာ အဓိကမကျဘူး။ ဘဝတစ်ခု လှပဖို့၊ ဂုဏ်ရှိဖို့

တင့်တယ်ဖို့က ငွေပဲ။ လောကမှာ ငွေရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကိုတောင် ချွေလို့ရတယ်”

“ရှင် အဲဒီလောက်ထိ ရူးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်မထားနဲ့ဘူး”

“ငွေဟာ ဘယ်လောက်ထိ အရေးပါတဲ့အခန်းကဏ္ဍမှာရှိတယ်ဆိုတာ ချွေပုံပေါ်မိခဲ့ရတဲ့ မင်းလို သူငွေသမီးတစ်ယောက်က ဘယ်သိလိမ့်မလဲ။ အောက်ခြေက တက်လာခဲ့ရတဲ့ လူတွေရဲ့ အနှိမ်ခံဘဝကို ငါကတော့ ငွေရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ဘဝမှာ ငွေလောက် ဘယ်အရာမှ အရေးမကြီးဘူး။ စုရိန်မှာ သူငွေကြီးသက္ကကိုကို ဘယ်သူမှ အထင်သေးတဲ့မျက်ဝန်းနဲ့ မကြည့်ရဲကြတော့ဘူး။ ပညာတတ်တွေကို ဟော့ဒီလို လက်ညှိုးခေါက်ခေါက်ထိုးပြီး ခိုင်းစားနိုင်ပြီ။ ငါက ပညာမတတ်ပေမယ့် ငွေရှိနေတယ်လေ”

“အဲဒီငွေကပဲ တစ်နေ့ ရှင့်ဘဝကို ဝယ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒါ... ငါ မသိဘူး။ ငါသိတာက ငါ့မှာငွေများများ ရှိတယ်။ ဘာမဆိုလုပ်နိုင်တယ်။ ဘာလုပ်လုပ် တင့်တယ် တယ်။ ငါ့ကို ငယ်တုန်းက ကျွန်တစ်ယောက်လို တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်လို နှိပ်ချစေတာနဲ့ပဲ မင်းတောင် အခု ငါ့ခြေ ရင်းမှာ ပြားပြားဝပ်နေရပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒါ ငါ့မှာ အရှိန် အဝါရှိနေလို့လေ။ အရှိန်အဝါဆိုတာကလည်း ငွေနဲ့ဝယ်ရင် ရတဲ့အရာပါ။ လောကမှာ ငွေလောက် ဘယ်အရာမှ အရေး မကြီးဘူး။ အဲဒါ မင်းခေါင်းထဲ ကောင်းကောင်းသိ”

“ရှင်ငွေတွေက မဖြူစင်ဘူးရှင်။ ညစ်ညမ်းနေ တယ်”

“ဒါကို ကိုယ်မသိဘူး။ ကိုယ်က ငွေကို ငွေလို့ပဲ မြင် တယ်”

“ရှင် ဒီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေဦးမယ်ဆို ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးတော့”

“တော်စမ်းပါ... ဒီလိုအကြောင်းပြချက်တွေက သူငယ်တန်းအဆင့်မှာပဲရှိတယ်။ မင်းကောင်ရင်ခွင်ထဲ

အလွယ်တကူ ဝင်ဖို့အတွက် ငါ တံခါးဖွင့်ပေးလိမ့်မယ် မထင် နဲ့... စောရိုးပဲ”

“ကျွန်မ အဲ့လောက်ထိ မရိုင်းဘူး။ ရောင်းရင်းက လည်း အဲ့လောက်ထိ အောက်တန်းမကျဘူး”

“မင်းကောင်ကိုတော့ မင်းက အထင်ကြီးလှချည် လား”

“အထင်ကြီးသင့်သူဖို့ ကြီးရမှာပဲ။ အထင်သေးသင့် ရင်လည်း သေးရမယ်”

“မင်းကောက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ရှင်ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်”

“မင်းက ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမလို့ ငါထင်တယ်ကွာ။ ထင်တာမဟုတ်ဘူး ခွပ်ခွဲတယ်”

“ရှင် အဲ့ဒီလိုပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် တစ်ဖက်လူရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းစေတယ်ဆိုတာ ရှင် သဘောပေါက်သင့် တယ်”

“ဘာလဲ... မင်းက ကြာကုလီကောင်ကိုထိတော့”

နာတယ်ပေါ့”

“ရှင် ကျွန်မကို ကြိုက်သလိုပြော ကြိုက်သလောက်
စွပ်စွဲ တစ်ပါးသူသိကွာကိုတော့ မထိခိုက်ပါနဲ့”

“ထိခိုက်တယ်ကွာ . . . ထိခိုက်တယ်။ အဲဒီကြာကွာ
လီကောင်ကို တစ်နေ့နေတော့ မယားရိုးမှန် ထောင်ထဲထည့်
ဖြစ်အောင် ထည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ရောင်းရင်းကို ရှင် ဘာမှ ပုတ်ခတ်စရာမလိုဘူး။
ရောင်းရင်းရဲ့ သိကွာကို ထိပါးလို့တော့ ရှင်နဲ့ အသက်ချင်း
လဲပစ်လိုက်မယ်”

“ဘာ . . . မင်း”

သူ ရိုက်ထည့်ရန် လက်ရွယ်ပြီးကာမှ သတိနှင့်
ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

“မင်းမှာ ငါ့ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရလို့ မင်း သက်သာ
သွားတယ် မှတ်ပါ”

“ကိုယ်ဝန်ကြောင့် . . . ဟုတ်လား . . . ဟင်း . . .
ဟင်း”

“နေစမ်းပါဦး။ ငါ မရှင်းလို့မေးရပါဦးမယ်။ ဒီကိုယ်ဝန်
ကစရာ ငါနဲ့ရတာအစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

သံသယများစွာနှင့် သူမျက်ဝန်းကြောင့် သူမ စိတ်
အချဉ်ပေါက်သွားကာ . . .

“ရှင် ကြိုက်သလိုထင်လို့ရတယ်”

ဟု ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ဖြေပစ်လိုက်သည်။

သူက သူမကို ဆတ်ခနဲကျောခိုင်းသွားပြီးမှ အကြာ
ကြီး ဖြစ်သက်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်လုံးပြူးကြီးများနှင့်
သူမကို ကြည့်လာကာ . . .

“မျက်ချလိုက် . . . ဒီကိုယ်ဝန်ကို မျက်ချလိုက်
တော့”

“ရှင်! ရှင် . . . ဘာပြောလိုက်တယ်”

“မသင်္ကာဘူး။ ဒီကိုယ်ဝန်ကို မသင်္ကာဘူး။ မင်းနဲ့
မင်းကောင်ဟာ . . . ဖျက်ကွာ . . . ဖျက်ချလိုက်”

“ရှင် လူစိတ်ကင်းမဲ့လှချည်လား”

“ဘာလဲ . . . မင်းက ငါပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘူး”

လား”

“ကျွန်မက မိခင်လောင်း၊ ဒီကလေးကို မဖြစ်ဖြစ်
တဲ့နည်းနဲ့ မွေးမှာပဲ”

“မင်းကို ငါ ဖျက်ချလိုပြောနေတယ်လေ”

“မဖျက်ချနိုင်ဘူး”

သူမက တိခန့်ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

သူမရဲ့အငြင်းစကားက သူ့ရဲ့သံသယကို ပို၍ ကြီး

ထွားသွားစေသည်။

“မင်း မဖျက်ဘူးလား၊ ဖျက်မှာလား”

“မဖျက်ဘူး”

“မဖျက်ချင်ဦးကွာ . . . ဖြန်း . . . ဖြန်း”

လက်လွှဲ၍ သူမရဲ့ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ချ
ပစ်လိုက်သည်။ သူမမှာ အားလွန်၍ စုတင်ပေါ် ဘုန်းခနဲ လဲ
ကျသွားပါတော့သည်။

ဒါကိုပဲ သူက ကျေကျနပ်နပ်ကြီးပင် တဟားဟား
အော်ရယ်နေသေးသည်။

သူမ မုန်းလိုက်တာ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူမ အမုန်းဆုံးလူကို ပြပါဆိုရင်
သတ္တကိုပါပဲ။

နီရဲရောင်အနီးနေသော ချင်းချင်းမြို့ မျက်နှာကြောင့်
ဟေမဝန်စိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေပါတယ်ဆိုသော ချင်းချင်းကို
မတွေ့တာကြာ၍ အလည်လာမိခြင်းပါ။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ချင်းချင်းရယ်ဟု မပေးနိုင်
တော့လောက်အောင်ပင် သတ္တကိုရဲ့ မျက်နှာထန်ထန်
ကြောင့် သဘောပေါက်သွားရသည်။

သတ္တကိုက သူမကိုမြင်တော့ ဟန်လုပ်လို့ပင် မငြီး
ပြတော့ဘဲ သူ့အပေါင်းအဖော်များနှင့်ပင် ရှန်ပိန်ကို တဖျော်

တပါး သောက်လျက်ရှိနေသည်။

ဟေမဝန်ရင်ထဲ အောင်မျက်သွားရသည်။ ဒီတစ်ခါ
သာ ချင်းချင်းက ရုန်းထွက်ချင်တယ်ဟု ပြောလာခဲ့ရင် သူမ
ချင်းချင်းကို တားမြစ်ဖို့ စိတ်ကူးလုံးဝမရှိတော့။ ချင်းချင်းကို
ကူညီပေးဖို့ အဆင်သင့်ပင်။ ချင်းချင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမ
လည်း သတ္တကိုကို တဖြည်းဖြည်း မုန်းလာရပါ၏။

ချင်းချင်း စွပ်စွဲသလိုပါပဲ ရောင်းရင်းက နတ်သား
တစ်ပါးနဲ့တူသလောက် သတ္တကိုက ဘီလူးတစ်ကောင်နဲ့ တူ
တယ်တဲ့လေ။ ထိုစဉ်က ကွာခြားလွန်းတဲ့ ဥပမာပေးမှုကြောင့်
သူမပင် ဟားတိုက်ရယ်မောခဲ့ဖူးပါသည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ထိုဥပမာပေးမှုက
သိပ်မှန်ကန်လွန်းတယ်ဆိုတာ သိရှိလာရသည်။ သူမ ချင်း
ချင်းကို ကိုယ်ချင်းစာ သနားမိလာသည်။ ကြည့်ပါဦး ပိန်သွား
လိုက်တာ။ ချင်းချင်း စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုတာ သိပ်သိသာ
လွန်းပါ၏။ ကြည့်ပါဦး . . . မျက်တွင်းလေးတွေ ညိုမည်းပြီး
ချိုင့်ဝင်သွားလိုက်တာ။

“ချင်းချင်း နှင် အားနည်းနေတယ်နဲ့တုတယ်၊ အား
စေး မစားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . မစားဖြစ်ဘူး”

“ကိုယ်ဝန်ဆောင်ချိန်မှာ အဲလို ပေါ့လို့ မဖြစ်ဘူးအား
ကိုယ်က ဝှမှ သားဦးမွေးမှာ၊ ဒါနဲ့ နှင့်ကိုယ်ဝန် ဘယ်နှစ်လ
ရှိနေပြီလဲ”

“အခုလောက်ဆို လေးလလောက်ရှိရောပေါ့”

“ဟယ် . . . မသေမချာနဲ့၊ မထင်ရဘူးနော်၊ နှင်က
ဗိုက်ချပ်လို့ မသိသာတာ၊ ဗိုက်ခေါက်ထူတဲ့လူဆို ထောင်
တော်ပေါ်နေလောက်ပြီဟာ၊ နှင် အိုကျီရော အပ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ပေါ့လိုက်တာဟယ်၊ သတ္တကိုရော ဘာမှမမြင်
ဘူးလား”

“ပြောတယ် . . . ကိုယ်ဝန်ချက်ချင်းလေ”

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲအား”

“ဒီလိုပဲဟာ” ဒါကမှ ငါ့ဘဝပဲဟာကို၊ သူက ငါ့

ရောင်းရင်းနဲ့ သံသယမကင်းဘူးလေ၊ အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲပုတ်
စော်တယ်”

“နှင် မရှင်းပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . ရှင်းမပြချင်ဘူး၊ ရှင်းပြရလောက်
အောင်လည်း ရောင်းရင်းနဲ့ငါက ဘာမှမဟုတ်ကြတာဘဲ၊ သူ
ဘာသာသူ ကြိုက်သလို ထင်ပလေ့စေပေါ့၊ ငါတို့က မှန်နေ
တာပဲ၊ လိပ်ပြာသန့်ပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင် မဟုတ်ကြောင်းတော့ ရှင်းပြ
သင့်တယ်”

“ငါ အဲလိုရှင်းပြနေရင် ရောင်းရင်းက သိက္ခာကျ
တာပေါ့၊ နှိပ်စက်ခံရလို့ ငါ သေရင်သေသွားပါစေ၊ ရောင်း
ရင်းရဲ့ သိက္ခာကိုတော့ ထိပါးမခံနိုင်ဘူး”

“နှင့်ကို သူ နှိပ်စက် . . .”

“နှိပ်စက်ရုံတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ကိုယ်ဝန်ပါ ဖျက်ချ
ခိုင်းတာ”

“ဘုရားရေ”

“နင် သိပ်အံ့သြသွားတယ် မဟုတ်လား။ မအံ့သြပါနဲ့ဟာ။ သူက အစကတည်းက လူစိတ်မှမရှိတာပဲ။ ငါက မိခင်စိတ်အပြည့်ရှိပါတယ်။ ဒီကလေးကို ငါ မွေးမှာပါ။ သူ ဘယ်လောက်ပဲရိုက်နှက်ပါစေ ဒီကိုယ်ဝန်ကို ငါ စောင့်ရှောက်မှာပါ”

“ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟယ်။ ရောင်းရင်း သိရင်လည်း စိတ်ကောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရောင်းရင်းကို မပြောပါနဲ့ဟာ။ ငါ့ကြောင့် သူ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး”

ဟေမဝန် လက်ဖျားခါသွားသည်။

ချင်းချင်းရဲ့ လေးနက်တဲ့အချစ်တစ်ခုကို အံ့သြရလောက်အောင် မြင်တွေ့လိုက်ရလို့ပါ။

“ရောင်းရင်း နေကောင်းတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အင်း... ရောင်းရင်းတောင် ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ် ပြောနေတာ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ ဘယ်တော့လဲ။ ငါ သူ့ကို

တွေ့ချင်လိုက်တာ”

တောက်ပလာသော သူမမျက်ဝန်းလေး ချက်ချင်း ညှိုးငယ်သွားရတာ ...

“မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း ငါ သိပါတယ်။ ငါ့ရဲ့စိတ်တွေကို ချုပ်ထိန်းမှာပါ”

“ကောင်းပါတယ်ဟာ။ ဘဝက နေတတ်ရင် ပျော်စရာကြီးပဲ။ ခြေ... ဒါနဲ့ ငါ နင့်ကိုပြောရဦးမယ်။ အပြင်မှာ ကောလာဟလတွေ ပြန်နေတယ်။ သတ္တကိုရဲ့သတင်းတွေ”

မှန်းပေမယ့်လည်း သတ္တကိုက သူမရဲ့တရားဝင် ခပ်ပွန်း ဖြစ်နေတာမို့ နည်းနည်း စိတ်ပူသွားရသည်။

“သတ္တကိုက တရားမဝင်ပစ္စည်းတွေ အကြီးတား ကိုင်နေလို့ ရဲတွေ စောင့်ကြည့်ခံနေရတယ်ဆိုပဲ”

“ခြေ... ဟုတ်လား။ တစ်နေ့ ဒီလိုပဲဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ငါ ကြုံတွေ့ဖူးသားပါ။ မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိဘူး”

“ဒါဆို ငါ ကြားလာတာ အမှန်တွေပေါ့။ ဒီကိစ္စကို

နင်လည်း သိနေတယ်ပေါ့”

ဟေမဝန်ရဲ့အမေးကို သူမ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်
သည်။

“နင် မတားဘူးလား”

“သူဘဝကို ဝေပဲ ကြီးစိုးနေတယ်။ တားလည်း အဝီ

ပဲ”

“ငါ ရင်ထိတ်လိုက်တာဟယ်”

“အား”

ရုတ်တရက် ရှုံ့ခွဲသွားသော ချင်းချင်းရဲမျက်နှာ
ကြောင့် ဟေမဝန်မှာ စိုးရိမ်သွားကာ ...

“ချင်းချင်း ဘာဖြစ်တာလဲ။ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဟေမဝန်ရဲ့အမေးကို မဖြေနိုင်ဘဲ မျက်နှာရှုံ့ခွဲနေ
သည်။

“ချင်းချင်း ... ရရဲလား။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူးဟာ တစ်ခါတစ်ရံ အိုလိုပဲ နာတတ်တယ်။

ဟိုနေ့က သတ္တကို ရိုက်လိုက်လို့ ခုတင်ပေါ် လဲကျသွားပြီး

ကတည်းက နာနာလာတာ”

“အိုရီနဲ့ပြသင့်တယ်”

“ရပါတယ်။ ငါ့ကို ခုတင်ပေါ်ရောက်အောင်သာ တွဲ
ပေးပါ။ ဓက အိပ်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာ”

ဟုပြောသဖြင့် ဟေမဝန်က ခုတင်ပေါ် ရောက်
အောင် တွဲထူပေးလိုက်သည်။

အိပ်ပျော်သွားသော ချင်းချင်းကို ကြည့်ပြီး သူမ
သက်ပြင်းသာ ကြိတ်ချလိုက်တော့သည်။

သူမ ရောင်းရင်းနှင့် အမှတ်တရရှိခဲ့ဖူးသော ခုံတန်း
လေးပေါ် ထိုင်ရင်း ကြယ်တွေ ခေါက်နေမိစဉ် ယဉ်ပါးနေခဲ့
သော ကိုယ်သင်းနှုတ်လေးက သူမ အာရုံထဲ တိုးဝင်လာသည်။

သူမ အာရုံတို့ လန်းဆန်းသွားပြီး ဘေးဘီဝဲယာ
ကြည့်လိုက်ရာ သူမကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စိုက်ကြည့်နေသော
ရောင်းရင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ မြင်သွားတော့မှ
ရောင်းရင်းက သူမနားလျှောက်လာသည်။

အကယ်၍ သူမသာ မမြင်လိုက်ဘူးဆိုရင် သူမနား
ရောင်းရင်းက ရောက်လာပါဦးမလား။

ကြည့်စမ်း... ပြုံးနေလိုက်တာ။ ရောင်းရင်းရဲ့အပြုံး
က သိပ်လှတာပဲ။ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ရောင်းရင်းရဲ့ပုံရိပ်မှာ
သူမ နှလုံးသားထဲ တည်တည်ကြီး ဝင်သွားရပါသည်။

“ချင်းချင်း”

သူ့ရဲ့ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရချိန်မှာတော့ သူမက သူမ
မဟုတ်တော့သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သတ္တကိုက ချင်းချင်းလို့ခေါ်လိုက်ရင် မိမိရဲ့နှာမည်
ကိုပင် မုန်းတီးမိသလောက် ရောင်းရင်း ခေါ်လိုက်သော ချင်း
ချင်းဆိုတဲ့ အသံလေးကိုတော့ နှလုံးသားထဲကပါ နှစ်သက်
သွားမိသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ။ မမြင်ဖူးဘူးလား”

“ငါက နင့်ကို မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်နေခဲ့တာ။
ဟေမဝန်ပြောတယ် နင် ပြန်တော့မယ့်အကြောင်း”

“အင်း... ငါ မနက်ဖြန်ပဲ ပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မပြန်
ခင် ဒီနေရာလေးကို လာချင်လို့။ အမှတ်တရရှိခဲ့တာနဲ့ နှုတ်
ထက်ချင်မိရုံပါ”

တကယ်ပြန်တော့မည်ဆိုသော်လည်း သူမ ရင်ထဲ
မကောင်းပြန်ပါ။ သို့ပေမယ့် သူမက ဘဝကို ကျေနပ်အောင်
နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသူမို့ ဟန်ဆောင်ပြူးကာ ...

“တကယ်တော့ သေချာတွေးကြည့်ရင် ငါ နင့်ကို
ဘာလက်ဆောင်မှ မပေးခဲ့ဖူးသေးဘူး။ ငါ နင့်ကို ကြယ်တစ်
ပွင့် လက်ဆောင်ပေးမယ်လေ။ နင် ယူမလား။”

“ငါ သိမ်းဆည်းသွားပါ့မယ်”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက လည်ပင်းမှာ ဝတ်ထား
သော ဆွဲကြိုးကုံးလေးကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ဆွဲကြိုးမှာ ဓပ်
ရှည်ရှည်လေးဖြစ်ပြီး ဆွဲသီးလေးမှာ ကြယ်လေးတစ်ပွင့် ဖြစ်
သည်။

ထိုဆွဲကြိုးလေးကို သူလက်ထဲ ထည့်ပြီးကာမှ သူမ
က ရှက်ပဲပဲလေး ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ငါကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ကြယ်တွေကို အိုလောက်
ထိ နှစ်သက်သွားသလဲ မသိဘူး ... ဟင်း ... ဟင်း”

သူမရဲ့ မချီတဲ့ရယ်သံက သူ့နှလုံးသားကို ထုရိုက်

သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ နင့်သီးသွားရတာမို့
သူခံစားချက်တွေ မပေါ်ထွက်လာခင် သူမရေမှ ရှောင်ထွက်
ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ငါ သွားတော့မယ်။ ငါ နင့်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ကျောခိုင်းသွားသော ရောင်းရင်းရဲ့ကျောပြင်ကို
ကြည့်ရင်း သူမ မျက်ရည်ကြည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီး
ကျလာရသည်။

နင်နဲ့ငါက တကယ်ပဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီပေါ့
နော်။

သူမ အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

သူမမှာ မတ်မတ်ရပ်နိုင်တဲ့ ခွန်အားတို့ မရှိတော့
ပြီ။

ကျောခိုင်းထားသော ရောင်းရင်းရဲ့ကျောပြင်ကို
ခဏလောက် ဖိုတွယ်ထားချင်ပါသော်လည်း ထိုအခွင့်အရေး
က သူမတို့ကြားမှာ မရှိတော့ပြီ။

အခုချိန်မှာ သူမ ရောင်းရင်းရဲ့ကျောပြင်ကို ငေး

ကြည့်ကာ အကြိတ်ငိုကြွေးနေရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။

ချစ်သူရယ် ... ငါ့ရင်ကိုခွဲပြီး ငါ့အသည်းကိုသာ
နတ်ယူလိုက်ပါတော့လား။

သွေးစိမ်းရှင်ရှင်နဲ့ ငါ့အသည်းကို မင်းအတွက်
လက်ဆောင်ပေးပုံပါတယ်။

အပေါ်ထပ်သို့ ပြူးတူးပျာတာ ပြေးတက်လာတဲ့
သတ္တကိုရဲ့ ခြေသံ တခုနီးဒုန်းကြောင့် သူမ အံ့သြသွားရ
သည်။ ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ သတ္တကိုက လမ်းလျှောက်သည့်
နေရာမှာ ကြောင်တစ်ကောင်လို ညင်သာတဲ့လူလေ။

သတ္တကိုက အခန်းထဲသို့ အဆောတလျှင် ဝင်လာ
ကာ ...

“ချင်းချင်း ... အရေးကြီးတာတွေသိမ်း”

“ဟင်”

“ဟင်လုပ်မနေနဲ့။ အရေးကြီးတာ သိမ်း။ ငါတို့

တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ပြေးကြမယ်၊ သိမ်း... အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်း
အနည်းငယ်ကို အချိန်တိုတိုအတွင်း ပြန်နိုင်သမျှ ပြန်ပစေ”

ဟု ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ်နှင့် ပြောကာ သူ
ကိုယ်တိုင်ကလည်း မီးခံသေတ္တာထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်
ယူနေသည်။

သူမမှာ ဘာမှနားမလည်နိုင်တော့၍ မှင်တက်စွာ
ပင် သူ့ကို ကြောင်ငေးနေရသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ။ သိမ်းလေ . . . ကိုယ်တို့ကို
ရဲတွေခွဲရောင်းမိသွားပြီ။ ကိုယ်တို့ လျှင်ရင်လျှင် မလျှင်ရင် ရဲ
လက်စာမိတော့မယ်”

ဟု သူက တုန်လှုပ်ရှောက်ရှားဖွာ ပြောလာ၍ သူမ
ကြက်သေသေသွားမိသည်။

သူက အထုပ်တစ်ခုကို ဆွဲပြီးချိန်ထိ သူမက နဂို
အတိုင်း ရပ်နေမိဆဲပင်။

“ဟာ . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကြာတယ်ကွာ . . .
လာ”

သုက ဆွဲခေါ်လိုက်သည်တွင် သုမက ရုန်းလိုက်မိသည်။

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မြန်မာပြည်မှာပဲနေမယ်၊
မြန်မာပြည်ကိုပဲ ချစ်တယ်”

"ကျွတ် . . . သေတော့မှာပဲ"

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မလိုက်ဘူး!”

“မလိုက်လို့မရဘူး။ ငါက မင်းယောက်ျား ငါ့သွားရာ
မင်း လိုက်ရမယ်”

“ဟင့်အင်း... မလိုက်ဘူး”

သူမ အမှန်တကယ်ပင် မလိုက်ချင်ပါ။ မိဘနှစ်ပါး
ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ မြန်မာပြည်ထဲက သူမ
မထွက်ခွာချင်တာ အမှန်ပင်။

သူမက မိဘနှစ်ပါးနဲ့လည်း သေကွဲခွဲခိုရသည်။
 ရှစ်သူနဲ့လည်း ရှင်ကွဲခွဲခိုပြီးပြီ။ အခုတော့ သိပ်ရှစ်ပါတယ်
 ဆိုတဲ့ မြန်မာပြည်နဲ့ပါ ခွဲရဦးမယ်ဆိုတော့ သူမဘဝက
 ဘာလဲ။

ရစ်သောအရာတွေအားလုံးကို စွန့်ခွာရတဲ့ သူမရဲ့
ရှင်သန်ခြင်းက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိနေတော့မှာတဲ့လဲ။

ဒါကြောင့်ပင် သူမ ပေတေပြီး ရပ်နေမိသည်။ သူ
ကလည်း ထိုပေပေ သူမစတိုင်လ်ကို အားမလို အားမရဖြစ်
စွာ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

သူမပိုက်ထဲက စစ်ခနဲ နာကျင်သွားပေမယ့်လည်း
သူမ ပြန်ရုန်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရုန်းရင်း
ဆန်ခတ်တွေဖြစ်ပြီး သူကပဲ အနိုင်ရသွားပြန်သည်။

သူမက အားမတန်၍ ဟန်လျှောလိုက်ရပေမယ့်
လည်း တစ်ခုတည်းသော သိမ်းဆည်းပစ္စည်းအဖြစ် အိပ်ရာ
ဘေးမှ ကြယ်ပွင့်လေးကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူဆွဲခေါ်ရာနောက် သက်မဲ့အရုပ် တစ်
ရုပ်လို့ ပါလာခဲ့သည်။

သူက သူမကို ကားပေါ်တွန်းတင်လိုက်ကာ သူ့ရော
တစ်ဖက်မှာတက်ပြီး ကားကို တရတွန်း မောင်းထွက်လိုက်သည်။

ကားအချိန်မှာ ပြင်းလွန်း၍ အောင့်မျက်လက်စ
သူမပိုက်လေး နာကျင်လာသည်။ သူမက ဝေဒနာကို ကြိတ်
ပိတ်ခံရင်း ငြိမ်နေလိုက်သည်။

သူမတို့ ခရီးနှင့်ပြီး (၅)နာရီလောက်အကြာမှာ
တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က မှောင်ရီပျိုးလာပါသည်။ ထိုအခါမှ
သူက သက်ပြင်း ဟင်းခဲချပြီး ...

“ဒီတစ်ညလုံး မနားမနေမောင်းရင်တော့ မနက်ဖြန်
စောစောပဲ တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ရောက်နိုင်တယ်။ အဲ့ဒါဆို ကိုယ်
တို့ လွတ်ပြီ”

သူက အားတက်သရော ပြောနေပေမယ့်လည်း
သူမကတော့ ဝမ်းပိုက်ထဲမှ နာကျင်မှုဝေဒနာကြောင့် ဘာကို
မှ သတိမရနိုင်တော့ ...

“ဟ ... ဒုက္ခပဲ။ ရှေ့မှာတားနေတယ်။ မသင်္ကာလို့
နဲ့ တူတယ်။ ကိုယ် တောလမ်းအတိုင်း ဖြတ်ဝင်တော့မယ်။
မင်း သတိနဲ့နေနော်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လမ်းကြမ်းကြီးထဲ တွေ့ချ

က အရမ်းနာလာပြီ”

“ကြိတ်မှိတ်ခံပေါ့ကွာ၊ မကြာခင် ကိုယ်တို့လွတ်
တော့မှာ”

“ကျွန်မ တကယ်နေလို့မရတော့ဘူး”

“ကျွတ် . . . မရလည်း မတတ်နိုင်ဘူးကွာ”

“သတ္တကို ရှင် ကားရပ်ပေးစေန”

“မရပ်ဘူးကွာ”

“အား . . . အမေ . . . ကယ်ပါ . . . သတ္တကို . . . ရှင်

ကားရပ်ပေးပါ။ ကျွန်မ နာလို့မသေရတော့မယ်ရှင်”

“မရပ်ဘူးကွာ၊ မနက်ဖြန်မနက်ဆိုရင် မင်းဝေဒနာ
တွေ အကုန်ပျောက်ကင်းသွားစေရမယ် . . . အောင်ထား”

“သတ္တကို ကျွန်မ မရတော့ဘူးရှင်”

တကယ်ပင် သူ့၊ ဇောဈေးတွေ ပြန်၍ အင်အား
ဆုတ်ယုတ်လာကာ မူးမူးချင်လာ၏။

“သတ္တကို ရှင် ပြောလို့မရဘူးလား”

သူမစကားကို သတ္တကိုက အရေးပင်မလုပ်တော့၊

နာကျင်လွန်းသည့် ဝေဒနာတစ်ရပ်က သူမကို
ဒေါသအဖြစ် ခံစားမြူပေးလိုက်သည်။

သူမ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သတ္တကိုရဲ့ အကျီစကို
ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

သတ္တကိုမှာ ဒေါသဖြစ်သွားကာ သူမကို လက်တစ်
ဖက်နှင့် ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။

သူမမှာ ကျရှင်နှင့်တစ်ကြား၊ ခွေခွေလေး လဲကျ
သွားရသည်။

သူမကလည်း စိတ်ကြီးသူပီပီ အားမလျှော့ဘဲ မရှိမဲ့
ရှိမဲ့ အားလေးကို ဖျပ်ညှပ်ကာ စတီယာရင်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး
လှည့်ချပစ်လိုက်သည်။

ကားလေးမှာ လမ်းမလယ်မှာ ရှေ့တိုးနေနက်ဆုတ်
ကမောက်ကမဖြစ်သွားရကာ ရောက်ကမ်းပါးနက်ကြီးထဲသို့
ဝုန်းခနဲ အရှိန်နှင့် ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

ကားဟာ လေအရှိန်ထဲ လွင့်ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ
လည်း သူမ သိနေပါ၏။

တစ်လုံးချင်း ပြောပြနေသော ဟောမဝန်နဲ့ မောဂ
တို့ရဲ့စကားသံတို့ကို သူ့နားထဲ၌ ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်
ချက်ပင်။

သူ ကြည့်နေသည်က တောင်စောင်းလေးမှာ ထိုင်
ရင်း ကြယ်လေးတွေကိုသာ သိမ်းခေါက်နေတဲ့ ချင်းချင်းကိုပဲ
ဖြစ်သည်။

ချင်းချင်းရယ်... သူ့ရင်ထဲ နှောင်ကြည်မှုတွေ ပြတ်
သိပ်အုံ့ခဲနေရပါ၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ပေမယ့်လည်း သူ့မျက်လုံး

မှာ မျက်ရည်တို့က လျှံကျနေရပါ၏။ သူ့ရင်ထဲ ဖြေမဆည်
နိုင် ဝမ်းနည်းနာကျင်နေရသည်။

ချင်းချင်းကိုသာ သက်မဲ့လူတစ်ယောက်လို မျက်
ရည်များနှင့် ဝေးကြည့်နေသော သူ့ရဲ့ပုံစံကို မောဂက ပုတ်
ကာ...

“အရာအားလုံးကို ကံတရားက စီမံတာပေါ့ကွာ”

ကံတရားဆိုတာကြီးကို သူ လက်မခံချင်တော့ပါ။
ကံတရားဆိုတဲ့ အရာကြီးကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး မုန်းတီးမိပါ၏။
ဘာဖြစ်လို့ ဒီကံတရားက ချင်းချင်းအပေါ်ကိုမှ ပိုရက်စက်ရ
တာလဲ။

“သူ တကယ်ပဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိတော့ဘူးလား”

“ဒါဖြစ်ရင်မှန်ပဲ သူငယ်ချင်း။ ချင်းချင်း ဘယ်သူ့ကို
မှ မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မသိတော့ဘူး။ သူ့ကို
ချင်းချင်းလို့ ခေါ်လိုက်ရင်လည်း ပြန်မထူးတော့ဘူး။ လှည့်
မကြည့်တော့ဘူး။ ဘယ်သူ ဘာမေးမေးလည်း ဘာမှ မပြော
နိုင်တော့ဘူး”

“သူ စကားမပြောနိုင်တော့တာလား”

“သူ့စိတ်က စကားသံမကြားရတော့တာပါ။ ဆရာဝန်တွေက မှတ်ချက်ချတာတော့ သူ့စိတ်တွေက မှားမှန်ဘူးတဲ့။ အတိတ်က တစ်ခုခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်ခံစားခဲ့ရပုံရတယ်တဲ့။ သူ့ကိုယ်သူလည်း သူ လုံးဝမသွားပြီ ထင်တာပဲ။ သူ ဒီလိုအသက်ရှင်နေတာမြင်ရတာပဲ ငါတို့က ကံကြမ္မာကို ကျေနူးတင်ရမှာကွ။ သူ့ဘက်က တံခါးသာ လှောင်ချထားခဲ့ရင် သတ္တကိုအတူ ကားမီးလောင်တဲ့ထဲ ပါသွားလိမ့်မယ်။ ချင်းချင်းရဲ့အသက်ကို နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက စောင့်ရှောက်လိုက်တာပဲ”

“သူ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားတဲ့ထိ ငါ ကုမယ်ကွာ”

“နေပါစေတော့ ဂျောင်းရင်းရယ်၊ ချင်းချင်းက ဒီအတိုင်းပဲရှိနေပါစေတော့။ ကြည့်ပါလား... သူ့ရဲ့မျက်နှာလေးက ပကတိကြည်စင်နေတာပဲ။ သူ ဒီလိုအေးအေးသက်သာသက်သာ မနေရတာ ကြာခဲ့ပြီလေ။ သူ့ရဲ့လက်တွေ့ဘဝက ရွှင်ထွေးပါတယ်ကွာ။ သူက အတော်ပင်ပန်းလွန်းလှပါပြီ။ ဒီလို

ပဲ ဘာမှမသိနားမလည်တော့တဲ့ ဘဝသစ်ထဲမှာ သူ့စိတ်တွေကို နားမခံခွင့်ပြုလိုက်ပါတော့။ သူ့ရဲ့ဘဝသစ်ထဲမှာ ဘာလူမှုအဖွဲ့အစည်းမှ မရှိဘူးလေ။ သူ့ရဲ့ဘဝထဲမှာ ခုချိန် ကြယ်ပွင့်လေးတွေပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ခုလိုဘဝမျိုးကိုပဲ သူလည်း နှစ်သက်မှာပါ”

“ဒါပေမဲ့... ငါ...”

“စိတ်လျော့လိုက်ပါကွာ”

သူရင်ထဲက ခံစားချက် တနင့်တဖိုးကြီးကို ကြိတ်မှိတ်မျိုးချလိုက်ရပါတော့သည်။ သူမထဲ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာခဲ့တဲ့ ခြေလှမ်းပိုင်ရှင်ကို သူမ ကြယ်လေးတွေ ခေါက်ရင်း ဝေးမောနေမိသည်။ ခြေလှမ်းလေးတွေ သူမထဲ လှမ်းလာနေပြီ။ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်း လေးလှမ်း ငါးလှမ်း ခြောက်လှမ်း ခုနစ်လှမ်းမြောက်မှာ တိရစ္ဆာန် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမက ခြေလှမ်းပိုင်ရှင်ကို ကလေးငယ်တစ်ဦးနယ် မော့ကြည့်မိလိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေ လွှဲနေသော ထိုလူရဲ့ မျက်ဝန်းက သူမကို ဝမ်းနည်းသွားစေသည်။

ထိုလူက သူမကို မျက်ရည်တို့ပြည့်နေသော မျက်
လုံးလေးများနှင့် မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည်။

လေပြေတစ်ချက်အဝေမှာ လွင့်ပျောလာသည့် ထို
လူရဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့က သူမနှလုံးသားကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ကြီး လှုပ်နှိုးသွားရသည်။ ထိုလူကို ကြည့်နေရင်း သူမရင်ထဲ
ဝမ်းနည်းသလို ဖျော်ရွှင်သလို စံတားလာရသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တိတ်ဆိတ်နေလွန်း၍
ထိုလူရဲ့ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းကို အတိုင်းသားကြားနေရ
သည်။ ထိုအသက်ရှူသံက ဘာဖြစ်လို့ သူမကို ဝမ်းနည်းစေ
ရတာလဲ။ သူမ သူ့ကို ကြည့်နေရင်း၌ပင် မျက်ရည်လေးတစ်
စက် မြေပြင်ပေါ် ကြွေသွားရသည်။

သူက စွန်းဝေသွားသော ပါးပြင်မှ မျက်ရည်လက်
ကျန်ကို ဖွင့်သုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူမကလည်း သူ့ကို အပီ
ပြင်ဆုံးနဲ့ အလှပဆုံး ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

သူမက ရုတ်တရက် ငဲ့သွားပြီး လွယ်အိတ်ကြီးထဲ
မှ ကြယ်တစ်ပွင့်ကို နှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူ့ကို

ရက်ရက်ရောရောကြီး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

သူ မှတ်မိနေတာပေါ့။ ထိုကြယ်လေးက သူမတို့
သူ ကိုယ်တိုင် ခူးဆွတ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်ပဲ။

သူက သူမပေးသော ကြယ်ပွင့်လေးကို လှမ်းသူ
လိုက်ပြီးမှ သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော ကြယ်ပွင့်ဆွဲကြီး
လေးကို ရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမလေးရဲ့ လည်တိုင်မှာ ဆွဲပေးလိုက်
သည်။

သူမလေးက သူလုပ်သမျှကို ပြုံးပြီးဝမ်းကြည်နေခဲ့
ပါသည်။

သူမနှုတ်ခမ်းလေးမှာ လှုပ်ရွလှုပ်ရွနှင့် တစ်ခုခုကို
ပြောတော့မယောင် အားယူနေပုံပင်။

သူက သူမထံပါးမှ ထွက်ကျလာမယ့်စကားလေး
တစ်လုံးကို တစ်မက်စွာ မျှော်လင့်တောင့်တနေမိသည်။ သူ
ဘာပြောချင်နေတာလဲ။ ပထမဆုံး ထွက်လာမယ့်လူမရဲ့
စကားသံက ဘာလဲ။ သူ မျှော်လင့်နေမိသည်။

“ရောင်းရင်း”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ အချိန်အခါမှာ ပီပီ
သသ ထွက်ပေါ်လာခြင်းပါ။ ဒါ သူမက ပြောလိုက်တာပါတဲ့။

ရပါတယ် ချစ်သူ။ နှင် ဘယ်အရာကိုမှ သတိမရပါ
နဲ့တော့။ ငါ နှင့်အနားမှာ ထာဝရ စောင့်ရှောက်သွားပါတော့
မယ်။ ဘဝတစ်သက်စာပါ။

သူမကိုယ်လေးကိုသာ အညင်သာဆုံး ရင်ခွင်ထဲ
ဆွဲသွင်းထားမိတော့သည်။

ရသတို့နှင့် ပြည့်စုံပါစေ။
မယ်ခိုင်

မမသဒ္ဓါမောင်

ထွက်ပြီးစာအုပ်များ

၁။ ရင်ကိုပစ်ခွင်းခဲ့သော်လည်း

၂။ တံလျှပ်ကိုမှ ဧရထင်

၃။ အသက်လို

၄။ သဲမြညှာ

၅။ တိတ်တဆိတ်လေး

၆။ ငြိုးသွေရင်မှာ

၇။ ရုန်းထွက်ခွင့်

၈။ ရွှေရင်ခန့်တအုံနွေးနွေး

၉။ အနားသတ်မညီသော

၁၀။ ရော . . . ယူပါ . . . ၁၅၀၀

၁၁။ နှလုံးသားရဲကွန်းမိုရာ

၁၂။ မောင့်ရင်ထဲက နှင်းပန်းခိုင်

၁၃။ မြားနှစ်စင်း၏ဆုံမှတ်တစ်နေရာ

၁၄။ ရှင်ကိုမုန်းတယ်

၁၅။ ပိုင်ဆိုင်တာအားလုံးပုံပေးပါရစေ

၁၆။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထက် ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းသော

ယခုလထုတ် (၂၀၀၉ ဩဂုတ်)

ရင်ထဲမှာ ထာဝရ